

Capitolul 1

Ca de obicei, câmpia șerpuia verde, puternic dogorită de soarele neîndurător. Vegheați de cerul azuriu, norișorii de vată erau gata să-nceapă joaca de-a salvatorii.

Ca în toate diminețile lungii vacanțe de vară, de care până și leneșele păsărele păreau să profite, câmpia era frumoasă și nimic nu prevestea teribila aventură ce avea să înceapă.

În mijlocul văii, pe malul râului, se află o grădiniță și casă ridicată într-un stil cel puțin ciudat. Vag colonială, în stilul ținutului Brie, e în întregime din lemn, cu o prispă lungă. Într-o latură, lipit de un garaj imens, ce servește mai mult de atelier, se află un rezervor mare în care se strânge apa de ploaie.

Ceva mai încolo, o bătrână moară de vânt veghează grădina asemenea unui far, vapoarele părând a-și roti aripile doar pentru a ne face plăcere.

Trebuie spus că în acest colțișor de paradis până și vântul suflă cu grație. Dar azi, în căsuța liniștită șuieră vântul terorii. Ușa de la intrare explodează pur și simplu și o doamnă grăsuță pune stăpânire pe scările de la intrare.

— Artur! strigă ea, gata să-și piardă dinții.

Mami are șaiszeci de ani. E mai degrabă rotunjoară, chiar dacă frumoasa-i rochie neagră, garnisită cu dantelă are tocmai misiunea de-a ne ascunde acest lucru. Își pune mânușile, își potrivește pălăria și trage cu toate puterile de clopoțel.

— Artur! strigă ea încă o dată, dar nu primește nici un răspuns. Unde s-o fi dus? Dar câinele? Și el a dispărut. Alfi!

Mami vuiește ca o furtună îndepărtată. Nu-i place să întârzie. Se întoarce și intră iar în casă.

Interiorul e sobru, dar cu mult bun-gust. Parchetul e bine ceruit, iar dantelele au invadat tot mobilierul, precum iedera ce se cațără pe ziduri. Mami își pune papuci de casă și traversează salonul bodogănind:

— E un câine de pază excelent, o să vedeți. Cum de m-am lăsat dusă de nas atât de prosteste? Ajunge la scara ce duce spre dormitoare. Chiar mă-ntreb, ce-o fi păzind câinele ăsta? Nu-i niciodată acasă. La fel ca Artur. Două adevărate vijelii ăștia doi, bombăni ea, deschizând ușa unei încăperi.

E, desigur, ușa camerei lui Artur, prea ordonată parcă pentru camera unui copil; și asta nici nu-i prea greu, căci jucăriile, cu excepția câtorva vechi, din lemn, lipsesc aproape cu desăvârșire.

— Doar n-o fi îngrijorat că bunica aleargă după el toată ziua, se plânge, îndreptându-se spre capătul coridorului. Și nici n-am mari pretenții. Să stea locului măcar cinci minute pe zi, ca toți copiii de vârsta lui, spune, ridicând ochii spre cer și oprindu-se brusc.

I-a venit o idee. Ascultă casa ciudat de tăcută, apoi începe să murmure în șoaptă :

— Cinci minute de liniște... Unde s-ar putea juca liniștit? Firește, într-un colț... fără să facă zgomot, se strecură, lunecând spre capătul coridorului.

Se apropie de ultima ușa, pe care scrie, cu litere gravate pe o

plăcuță de lemn: Intrarea interzisă. O deschise ușurel, pentru a surprinde eventuali intruși. Din nefericire, ușa o trădează, scârțâind slab și deconspirator. Mami se strâmbă, de parcă scârțâitul ar ieși din propria-i gură. Băgă capul pe „ușa interzisă”.

E un pod mare, amenajat ca un birou, îmbinând magazinul de vechituri cu atelierul unui profesor ușor sărit. De o parte și de alta a biroului, se înalță o bibliotecă imensă, plină peste toate cu cărți vechi, legate în piele. Deasupra, o panglică de mătase împodobește o nișă, ascunzând o enigmă: “Cuvintele ascund adesea alte cuvinte”. Băiatul nostru e deci și filosof.

Mami înaintează ușurel în talmeș-balmeșul cu vădite tendințe africane. Aproape peste tot, niște lănci par să fi crescut ca bambușii. O superbă colecție de măști africane acoperă pereții. Sunt splendide, dar una lipsește. În mijlocul zidului, un cui e gol. Mami are acum primul indiciu. Nu trebuie decât să meargă pe urma unor sforăituri tot mai puternice.

Mai înaintează un pic și dă de Artur, întins pe podea, cu fața împodobită de o mască africană, ce-i amplifică sforăitul. Evident, Alfi e lungit lângă el și, pe sub masca de lemn, bate măsura cu coada. În fața acestui tablou emoționant, Mami nu-și poate reține surâsul.

— Ai putea totuși să răspunzi când te strig. Te caut de-o oră, îi spune ea câinelui, șoptind, ca să nu-l trezească prea brutal pe Artur. Alfi se alintă. Ei, nu-ți mai lua aerul ăsta nefericit! Știi bine că nu vreau să intrați în camera bunicului și să-i umblați

prin lucruri, spune ea ferm, înainte de a îndepărta ușor masca de pe chipul lui Artur.

Căpșorul lui de îngerăș ștregar se ivește la lumină. Mami se topește ca zăpada la soare. E adevărat că, în somn, îi vine să-l mănânci pe acest iepuraș cu pistrui și cu părul ciufulit. Și apoi tare mai e plăcut să vezi nevinovăția odihnindu-se, să-l vezi pe micuț nemișcat și nepăsător. Mami suspină fericită cu ochii la îngerășul care-i umple viața. Alfi mârâie un pic, mai mult ca sigur din gelozie.

— Ei bine, asta-i! În locul tău, eu m-aș face uitat cinci minute, îi spune. Iar Alfi pare să priceapă sfatul.

Mami pune drăgălaș mâna pe chipul copilului.

— Artur, șoptește ea dulce, dar sforăiturile se întetesc.

Ridică tonul.

— Artur! tună ea și încăperea îi întoarce ecoul.

Băiețașul se ridică dintr-un salt, amețit, gata să sară la bătaie.

— Ajutor! Mă atacă! Cu toții la mine! Alfi! Formați un cerc! băiguie băiețelul pe jumătate adormit.

Mami pune energic mâna pe el.

— Artur, liniștește-te! Sunt eu, Mami, îi repetă de câteva ori.

Artur își vine în fire, părând să-și dea seama unde se află și, mai ales, în fața cui.

— Iartă-mă, Mami... Eram în Africa.

— Asta văd, îi răspunde ea surâzând. Și a fost plăcută călătoria?

— Formidabilă! Eram cu bunicul, la un trib african. Prieteni de-ai lui, explică el.

Mami încuviințează și intră în joc.

— Eram înconjurați de zeci de lei feroce, ieșiți de nicăieri.

— Dumnezeu! Și ce-ai făcut ca să scapi dintr-o așa situație? se preface Mami neliniștită.

— Eu, nimic, răspunde băiețelul modest. Bunicul a făcut totul. A despăturit pânza cea mare și a întins-o în mijlocul lor.

— O pânză? Ce pânză? întreabă Mami.

Artur s-a ridicat deja și se urcă pe o cutie, ca să ajungă la raftul ce îl interesează din bibliotecă. Ia o carte și o deschide iute la pagina dorită.

— Aici. Vezi? A pictat o pânză întreagă pe care a întins-o în cercul făcut de ei. Astfel, animalele feroce dau roată și nu ne pot găsi. Suntem ca și... invizibili, se grăbește să zică, satisfăcut.

— Invizibili, dar nu inodori, îi replică Mami.

Artur face pe prostul.

— Ai făcut duș azi-dimineață? adaugă ea.

— Tocmai mă duceam să fac, foarte încântat, când am dat peste cartea asta. E așa de pasionantă, că am uitat, mărturisește băiețelul, răsfoind-o. Uită-te ce desene! Aici e tot ce-a făcut bunicul pentru triburile cele mai neștiute.

Mami privește cu coada ochiului desenele pe care le știe pe dinafară.

— Văd că era mai pasionat de triburile africane decât de ai lui, spune amuzată.

Artur s-a cufundat iar în desene.

— Uite-1 pe asta. Săpase un puț super adânc și inventase un întreg sistem de tuburi de bambus, ca să ducă apa mai bine de un kilometru.

— E ingenios, dar romanii îl inventaseră cu mult înainte. Se numeau apeducte, îi amintește Mami.

O pagină de istorie ce, se pare, îi scăpase cu totul lui Artur.

— Romanii? N-am auzit niciodată de tribul lor, spune naiv.

Mami nu-și poate reține zâmbetul și profită de situație ca să-și treacă mâna prin părul lui ciufulit.

— E un trib foarte vechi, care trăia în Italia cu multă vreme în urmă, îi explică bunica. Șeful lor se numea Cezar.

— Ca salata? întreabă Artur cu interes.

— Da, ca salata, îi răspunde Mami și surâde iar. Hai, pune-le toate la loc, trebuie să mergem la cumpărături.

— Asta înseamnă că azi nu mai fac duș? se bucură Artur.

— Da, asta înseamnă, că pentru moment nu mai faci duș. O să faci la întoarcere. Hai, grăbește-te! îl îndeamnă bunica.

Artur aranjează metodic cărțile pe care le-a scos, iar Mami pune la loc masca africană. Ce mândre par toate măștile războinicilor, oferite bunicului în semn de prietenie; le privește un moment, rememorând probabil câteva aventuri trăite alături de soțul ei, acum dispărut. Pentru câteva clipe o cuprinde dorul și scoate un suspin adânc, lung ca o amintire.

— Mami, de ce-a plecat bunicul?

Fraza răsună în tăcere, peste dorul bunicii. Ea îl plivește pe

Artur, postat în fața portretului bunicului, în casca și ținuta colonială de rigoare. Șovăie, căutându-și vorbele. Așa pățește ori de câte ori o lovește emoția. Se duce la fereastra deschisă și trage aer în piept.

— Tare aș vrea să știu și eu... spune, înainte de a închide fereastra. Și mai zăbovește o clipă, privind curtea prin geamuri.

Bătrânul pitic din grădină îi zâmbește, mândru instalat la picioarele stejarului impunător ce domnește acolo. Oare câte amintiri va fi adunat bătrânul stejar de-a lungul vieții? Probabil că ne-ar putea povesti această istorie mai bine decât oricine, dar Mami continuă:

— Își petrecea multă vreme în grădină, lângă copacul pe care îl iubea nespus. Bătrânul stejar avea, desigur, multe lucruri să-i spună.

Tiptil, Artur s-a instalat în fotoliu, bucurându-se de povestea ce începea.

— Parcă îl văd, după căderea serii, cu oceanul, privind la stele întreaga noapte, istorisește emoționat bunica. Luna plină strălucea peste câmpie. Era minunat. Îl puteam privi ore în șir, dând roată pasionat ca un fluture momit de lumină. Surâde, revăzând scena ce i-a rămas în memorie. Apoi buna dispoziție i se risipește ușor, iar chipul i se asprește. În zori, oceanul era tot acolo. Dar el dispăruse. În curând, se vor împlini patru ani.

Artur e oarecum nelămurit.

— A dispărut așa, fără nici o vorbă, fără să zică nimic?

Mami dă încetișor din cap.

— Trebuie că a fost ceva cu adevărat important, ca să dispară astfel, fără un avertisment măcar, spune cu o urmă de zâmbet. Bate din palme, de parcă ar sparge un balon de săpun, ca să rupă vraja. Hail! Întârziem! Șterge-o și pune-ți o vestuță!

Artur o ia vesel la goană spre odaia lui. Doar copiii mai mici de zece ani pot trece atât de ușor de la o emoție la alta, ca și cum lucrurile cele mai apăsătoare n-ar avea în realitate nici o greutate. Mami surâde la acest gând, căci ei îi vine uneori foarte greu să treacă peste greutatea amintirilor, fie chiar și pentru câteva minute.

Mami și-a aranjat din nou pălăria. Traversează grădina din față și se îndreaptă spre Chevrolet-ul pick-truck, mai credincios ca un bătrân catâr. Artur își luase în goană vestuța și dă automat ocol mașinii, ca un demn pasager. Pentru el, un tur cu această astronavă, demnă de pionierii spațiului, e întotdeauna o aventură.

Mami apasă pe două sau trei butoane și răsuțește cheia, mai greu de urnit decât clanța portierei. Motorul strănută, scuipă, se ambalează, stă pe loc, se înfundă, se desfundă, se enervează și, în cele din urmă, demarează. Artur adoră să audă cum toarce dulce vechiul diesel, asemenea unei mașini de spălat prost montate.

A1fi, cățelul, e foarte departe de toate astea, deci și de mașină. Atât de mult zgomot pentru nimic îl lasă perplex. Mami îi spune:

— Ar fi posibil, dacă nu te superi, desigur, să-mi faci, în

chip excepțional, o favoare?

Câinele ciuli o ureche. Favorurile sunt adesea urmate de o răsplată.

— Păzește casa! îi poruncește ea imperios.

El latră, fără să știe însă că tocmai a acceptat.

— Mulțumesc, ești foarte amabil, îi răspunde politicos bunica. Apoi dă drumul frânei de mână, ce seamănă cu maneta unei treceri de nivel și îndreaptă Chevrolet-ul spre ieșire. De sub un nor de praf li se arată briza ușoară ce se leagănă neostoit deasupra fermecătoarei câmpii. Mașina se îndepărtează pe dealul înverzit, luând-o pe drumeagul ce șerpuiește către civilizație.

Orașul nu-i prea mare, dar e foarte plăcut. Pe strada mare sunt aproape toate dughenele și magazinele. De la mercerie la cizmărie, nu dai decât de lucruri de strictă utilitate. Și nici nu-i loc de mofturi, când ești atât de departe de tot și de toate. Civilizația n-a prea biciuit încă acest târgușor încântător, ce pare să se fi dezvoltat firesc, în timp. Chiar dacă primii stâlpi de iluminat public și-au făcut deja apariția pe strada mare, ei luminează mai degrabă trăsurile cu cai și bicicletele decât automobilele.

Așa că pick-truck-ul lui Mami pare un Rolls. Tocmai l-a parcat în fața magazinului care e, neîndoielnic, cel mai important din localitate. O firmă impunătoare afișează cu mândrie numele și funcția proprietarului: CORPORATIONA DAVID. Alimentară. E de prisos să spunem că-i mare.

Lui Artur îi place mult să meargă la supermarket, singurul

magazin cu funcție de stație spațială pe aceste meleaguri aproape medievale. Și apoi, cum el se crede Sputnik, totul are o logică, chiar dacă aparține unui copil.

Mami se pregătește puțin, înainte de a intra; mai ales înainte de a se întâlni cu Martin, ofițerul de poliție. Martin are patruzeci de ani, e mai curând jovial și deja cărunt. Are privirea unui cocker, dar zâmbetul lui salvează totul. Poliția nu-i punctul lui forte, dar uzina era prea departe de casă. Martin se grăbește să-i deschidă ușa bunicii.

— Mulțumesc, domnule ofițer, îi spune amabil Mami, deloc indiferentă la politețea bărbaților.

— Pentru puțin, doamnă Suchot. E întotdeauna o plăcere să vă vedem în oraș, îi spune fermecător.

— E întotdeauna o plăcere să te întâlnesc, domnule ofițer, îi mărturisește ea, încântată să se mai joace o clipă.

— Plăcerea e întotdeauna de partea mea, doamnă Suchot. Și, credeți-mă, plăcerile sunt rare prin partea locului.

— Vă cred, domnule ofițer, admite ea.

Martin își frământă pălăria în mâini, de parcă aceasta l-ar ajuta să găsească începutul conversației.

— N-aveți nevoie de nimic acasă? Totu-i în ordine?

— Nu lipsesc treburile, dar, ca întotdeauna, ele gonesc plictisul. Și, apoi, îl am pe micul Artur. E bine să ai un bărbat în casă, spune bunica, mângâind coama sălbatică a lui Artur.

Artur are oroare de mângâierile pe cap. Îl fac să se creadă clown cu clopoței. Se trage cu un gest limpede. Asta mai lipsea ca

să-l facă pe Martin să se simtă prost.

— Și... câinele pe care vi l-a vândut fratele meu? Își vede de treabă?

— Cu vârf și îndesat. O adevărată fiară. De neîmblânzit, mărturisește bunica. Din fericire, micuțul Artur, care cunoaște perfect Africa, a știut să-l îmblânzească cu ajutorul tehnicilor de domesticire ale unor triburi de departe, hăt din inima junglei. Acum e bine dresat, chiar dacă știm că fiara mai doarme încă în el. Doarme mult, de altfel, adaugă ea cu haz.

Martin nu-i prea lămurit, nu știe unde sfârșește realitatea și începe gluma.

— Ei bine, sunt încântat, doamnă Suchot, bâiguie și continuă, cu regret. Bine, bine. Pe curând, doamnă Suchot.

— Pe curând, domnule ofițer, răspunde amabil bunica. Martin se uită cum trec și dă încetișor drumul ușii, la fel cum ai scoate un oftat.

Artur trage din toate puterile, încercând să despartă două cărucioare metalice vizibil îndrăgostite nebunește unul de altul. O ajunge din urmă pe Mami, care a cotit deja pe una dintre cele patru alei pe unde pleacă îndeobște cu cumpărăturile. Apoi își lasă picioarele să lunece: e cel mai bun mijloc de a reduce viteza unui cărucior. Se lipește de bunica, pentru a nu fi auzit.

— Ia zi, Mami, așa-i că ofițerul se cam dă la tine? o întreabă direct.

Mami intră ușor în panică, dar nimeni nu pare să-l fi zărit. Își drege ușor glasul, dar își caută îndelung vorbele.

— Păi, ăăă... Artur! De unde ai asemenea vocabular? se miră ea.

— Ei, și tu, dar e-adevărat, ce mai! Cum te vede, începe să meargă ca rața, de-ai zice că-i gata să-și mănânce pălăria. Doamnă Suchot în sus, doamnă Suchot în jos!

— Artur, potolește-te! spune sec Mami. Puțină rușine! Nu poți compara un om cu o rață, se supără ea.

Artur ridică ușor din umeri, deloc convins că n-a fost politicos, căci n-a făcut decât să spună adevărul. Mereu același adevăr, cel ce vine din mintea copiilor și le ignoră uneori pe ale noastre. Mami își regăsește calmul și încearcă să dea o explicație, pretext de conflict:

— E amabil cu mine ca tot satul, explică serioasă. Bunicul tău era foarte iubit pe-aici, fiindcă îi ajuta câte puțin pe toți cu invențiile lui, așa cum făcea pe vremuri în Africa, în alte sate. Când a dispărut, oamenii m-au ajutat mult.

Convorbirea devine serioasă. Artur observă și se oprește din gesticulat.

— Crede-mă, fără gentilețea și devotamentul lor, poate că nicicând n-aș fi putut suporta o atât de mare nenorocire, mărturisește ea cu umilință.

Artur tace. La zece ani nu știi mai niciodată ce să spui. Mami îi mângâie dragăstos capul și-i încredințează lista de cumpărături.

— Uite. Te las pe tine. Știu că te amuză. Caut ceva la doamna Rosenberg. Dacă termini înaintea mea, așteaptă-mă la

casă.

Artur încuviințează dând din cap, încântat să străbată raioanele la bordul vasului său de fier.

— Îmi pot cumpăra paie? aruncă parcă fără să-i pese.

Mami îi zâmbește cu gura până la urechi.

— Da, iubitele, câte vrei.

Doar asta îi mai lipsea ca să petreacă o dimineață de neuitat.

Bunica trece strada mare, având grijă să privească în stânga și-n dreapta, chiar dacă nu pare neapărat necesar, dat fiind traficul neînsemnat. Poate că-i un vechi reflex dintr-o altă vreme, când străbătea împreună cu soțul ei marile capitale ale Europei și ale Africii. Intră în micul magazin de menaj al familiei Rosenberg, unde chiar și clopoțelul de la intrare are o adevărată poveste. Doamna Rosenberg își face apariția ca un hopa-mitică ce saltă din cutie. Trebuie spus că stă de mai bine de-o oră lipită de fereastră, spionând strada, în așteptarea prietenei sale.

— Nu te-a urmărit? o întreabă imediat, prea ațâțată ca s-o mai salute.

Mami verifică, aruncând o privire grăbită.

— Nu, nu cred, sper că nu bănuiește nimic.

— Perfect! Perfect! tropăie negustoreasa, ducându-se până în fundul dughenei. Se apleacă în spatele impunătoarei tejghele din lemn de Liban și scoate un pachet ascuns într-o pungă de hârtie. Îl pune delicat pe lemnul vechi. Uite, e tot aici, spune negustoreasa de străchini, zâmbind vioi de parcă ar avea cinci

ani.

— Îți mulțumesc, ești nemaipomenită! Nici nu știi că-mi salvezi viața. Cât îți datorez?

— Ce-ți trece prin minte?! Nimic! Am râs ca nebuna.

Bunica e încântată, dar buna-i educație o face să insiste.

— Doamnă Rosenberg, e adorabil, dar nu pot accepta.

Negustoreasa de străchini a convins-o deja, punându-i pachetul în brațe.

— Hai, nu mai insista, și grăbește-te, nu cumva să-și dea seama! E gata-gata să o dea afară.

Mami izbutește totuși să se oprească în prag.

— M-am zăpăcit și... Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, mărturisește ea cu oarece tristețe.

Negustoreasa de oale o scutură prietenește, ținând-o de umeri.

— M-ai ajutat să iau parte la asta. Nimic nu mi-ar putea face mai mare plăcere. Cele două bătrânici schimbă un zâmbet complice. Trebuie să trăiești mai bine de șaizeci de ani ca să poți face schimb de asemenea surâsuri fără să izbucnești pe loc în plâns.

— Hai, valea! o gonește doamna Rosenberg. Știu că ai să vii să-mi povestești mâine totul, în cele mai mici amănunte.

Bunica acceptă zâmbind.

— N-am să pierd ocazia. Pe mâine.

— Pe mâine, răspunde negustoreasa, reluându-și postul de observație din colțul geamului.

În depărtare, bunica deschide portiera Chevroletului și strecoară pachetul misterios sub o cuvertură veche.

— O, ce pasionant, murmură doamna Rosenberg, bătând din palme.

Când Mami dă de el la casă, Artur e pe cale să pună tot conținutul căruciorului pe banda rulantă. Nimic nu-i mai distractiv decât să te joci de-a trenulețul, alternând pasteles cu pasta de dinți și zahărul cu șamponul de mere. Bunica aruncă o privire casierei, care pare că-i parte din joc. Tânăra o liniștește, strâmbându-se ușor. Un pachet cu paie trece neștiut.

— Ai găsit tot? îl întreabă Mami.

— Da, da, îi răspunde Artur, absorbit de macazul căii ferate. Și al doilea pachet cu paie trece pe sub nasul bunicii.

— M-am temut că n-ai să-mi poți descifra scrisul.

— Nu. Nici o problemă. Și tu, ai găsit ce căutai?

Bunica intră în panică. Uneori, cel mai greu e să minți un copil.

— Ei... Da... Nu. De fapt... Nu-i încă gata. Poate săptămâna viitoare, bâiguie, umplând nervoasă primele plase cu pachetele de paie. Speriată de propria minciună, trebuie să ajungă la al șaselea pachet cu o sută de paie, ca să catadicsească, în sfârșit, să reacționeze.

— Artur ! Dar ce faci cu toate paielile astea?

— Tu mi-ai spus că pot să iau câte vreau, nu?

— Da, în fine... E un fel de-a spune, bâiguie ea.

— E ultimul! spune Artur cu tărie, tăind brusc convorbirea

și oferindu-i hold-up-ului său șansa să treacă.

Bunica își caută vorbele. Casiera își ia un aer dezolat, căci n-a primit nici o indicație precisă cu privire la paie.

Mai obosit decât la dus, bătrânul Chevrolet e acum parcat sub fereastra bucătăriei. Astfel, alimentele sunt mai ușor de transportat. Artur începe să pună pachetele pe pervaz. Pentru el e ceva obișnuit să-și ajute bunica, dar azi pare grăbit să sfârșească. Datoria îl cheamă altundeva. Mami s-a prins.

— Lasă, iubitule. Mă descurc. Du-te să te joci cât mai e încă lumină.

Artur nu-i atât de politicoș încât să insiste. Își ia sacul plin cu paie și pleacă fugind și lătrând. Ba nu, e Alfi, care găfâie în urma lui, împărtășindu-i bucuria. Graba lor nu-i displace bunicii, care poate acum să-și scoată misteriosul pachet și să-l ascundă liniștită în casă.

Artur aprinde tubul lung cu neon, care clipocește un pic , înainte de a lumina garajul. Ca într-un ritual, băiețelul ia de lângă ușă o săgețică și o aruncă în celălalt capăt al încăperii. Ea nimereste drept în centrul țintei.

— Yes, zbiară Artur, rotindu-și brațele ca moara, în semn de victorie.

Apoi se duce la masa de lucru, acoperită aproape în întregime cu o capodoperă. Mai multe tulpini de bambus au fost tăiate cu grijă în lungime; în fiecare s-au făcut mulțime de găurele. Artur sfâșie cu entuziasm sacul cu paie și scoate pachetele unul după altul. În ele sunt paie de toate felurile, toate

mărimile și toate culorile. Șovăie înainte să-l aleagă pe primul, ca un chirurg care își alege bisturiul. În sfârșit, ia un pai și încearcă să-l bage în prima găurică a unui tub de bambus. Gaura e cam prea micuță. Ca să încapă, Artur își scoate imediat briceguțul elvețian și-o lărgeste. A doua încercare e un adevărat succes, și paiul intră perfect. Artur se întoarce spre Alfi, singurul martor privilegiat al acestei clipe de neuitat.

— Ai să vezi cea mai mare rețea de irigații din tot ținutul, se umflă el în pene. Mai mare ca a lui Cezar, mai perfecționată ca a lui Papi, uite... rețeaua Artur!

Și cască de emoție.

Constructorul Artur traversează grădina, cu vreo zece paie înfipite în imensa rețea de bambus pe care o duce în cârcă. Încă ocupată cu aranjatul cumpărăturilor, bunica îl vede trecând, prin fereastra bucătăriei. Are de gând o clipă să-l apostrofeze, căci nu pricepe ce vede, dar până la urmă se mulțumește să ridice din umeri. Artur sprijină delicat instalația de bambus pe micile trepte meșterite special, instalate cu toatele deasupra unei tranșee îngrijit amenajate.

Pe fundul ei se văd, la distanțe regulate, frunzulițele de un verde crud a ceea ce îndeobște numim ridichi. Artur fuge până la garaj, ia furtunul și-l desfășoară. Pică bine, chiar asta vrea. Sub privirile neliniștite ale lui Alfi, mai severe ca ale unui șef de șantier, Artur leagă furtunul la capătul primului tub din bambus, folosind, desigur, plastilină de toate culorile. Întoarce apoi tubul din bambus, astfel ca paiele să nimerească fiecare deasupra câte

unei ridichi.

— Asta-i clipa cea mai delicată, Alfi, reglajul trebuie făcut la milimetru, altfel riscăm o inundație și totala distrugere a recoltei, spune cu glas reținut băiețelul, de parcă ar lucra cu explozibil.

Lui Alfi însă puțin îi pasă de ridichi și revine cu bătrâna-i minge de tenis, pe care o aruncă drept în mijlocul unui mănunchi de frunzulițe.

— Alfi! Acum nu e momentul! zbiară Artur. Și nici un străin pe șantier, mai adaugă, înainte de a pune mâna pe minge și a o azvârli cât mai departe cu putință.

Firește, Alfi crede că tocmai a început jocul și pleacă imediat în urmărirea închipuitei prăzi. Artur a terminat reglajul și fuge la robinetul de pe zidul garajului. Cățelul se întoarce cu mingea în bot, dar stăpânul i-a dispărut. Artur cu mâna pe robinet îl deschide cu religiozitate.

— Facă-se voia Domnului! strigă, înainte de-a o lua la goană în lungul furtunului, ca să o ia înaintea firicelului de apă. În fugă, se ciocnește de cățelul ce-i iese în cale.

Alfi e total pierdut în fața noii variante de joc. Artur se aruncă la pământ, apoi merge în patru labe pe urma firicelului de apă ce se varsă în tuburile de bambus, saltă ușor peste pereții de lemn și curge treptat prin paie. Astfel, fiecare ridică se răcorește în chip plăcut. Alfi pune mingea jos, intrigat la culme de mașinăria care face pipi pe toate florile.

— Ura! urlă Artur, apucându-și câinele de-o labă, ca să-l felicite. Bravo! Complimentele mele! E o operă remarcabilă, ce va

rămâne în istorie, crede-mă! se felicită singur, dându-i cuvântul cățelului.

Bunica apare pe scările de la intrare, cu un șorț în față.

— Artur! La telefon! țipă, ca de obicei.

Artur dă drumul lăbuței câinelui.

— Iartă-mă. E probabil președintele Companiei Apelor, care dă telefon să mă felicite. Sunt al tău într-o clipită.

Capitolul 2

Artur și-a luat atâta avânt, că, ajuns la sufragerie, izbutește s-o traverseze dintr-un singur zvâcnet al șoșonilor. Pune mâna pe telefon și se afundă pe jumătate în canapea.

— Am fabricat un sistem de irigații precum Cezar! Dar nu pentru salate, ci pentru ridichile bunicii. Așa au să crească de două ori mai repede, urlă în receptor, fără să fi apucat măcar să afle cu cine stă de vorbă.

Dar e ora patru și, ca în fiecare zi, e obligatoriu să fie mama.

— Foarte bine, dragă! Dar cine mai e și Cezar ăsta? întreabă mama, întrucâtva depășită de atâta entuziasm.

— E un coleg al bunicului, i-o trânteste Artur, sigur pe el. Sper că vii înainte de căderea nopții, ca să poți vedea totul. Acuma unde ești?

Mama e stingherită.

— Încă mai suntem în oraș, deocamdată ...

Artur pare puțin dezamăgit, dar azi doar ceva mult mai grav îi poate pune la pământ moralul de învingător.

— Bine... Nu-i nimic. O să-l vezi mâine-dimineață, se liniștește singur.

Mama își ia cel mai dulce ton cu putință. Nu-i un semn prea bun.

— Artur... Nu putem să venim imediat, dragul meu. Trupșorul lui Artur se dezumflă încetisor, ca un balon mândru după o înțepătură zdravănă. Sunt multe probleme aici, la oraș. Uzina s-a închis și... Tata trebuie să-și caute alt serviciu,

mărturisește cu demnitate tânăra femeie.

— Ar putea veni aici, e mult de lucru în grădină, știi? replică inocent Artur.

— Vorbesc despre un serviciu adevărat, Artur, unul care să aducă bani, așa, ca să putem mânca toți trei.

Artur se gândește câteva secunde.

— Știi, cu sistemul bunicului, putem face să crească tot ce vrem, nu doar ridichi. Și am avea mâncare suficientă pentru toți patru.

— Cu siguranță, Artur, dar banii nu servesc doar la așa ceva. Ci și la plata chiriei și la...

Artur îi taie vorba, ațâțat de entuziasm.

— Am putea foarte bine să locuim cu toții aici. Avem loc din plin, și-s sigur că Alfi ar fi încântat. Și Mami, firește.

Răbdarea și bunătatea mamei par să cam fie puse la încercare.

— Artur, ascultă-mă, nu mai complica lucrurile. E și așa destul de greu. Tata are nevoie de un serviciu, așa că vom mai rămâne câteva zile aici, ca să găsim ceva, încheie ea cu regret.

Artur nu pare să priceapă prea bine de ce refuză mama atât de energic soluțiile lui pline de bun-simț, dar e știut că oamenii mari au adesea motive ce scapă oricărei logici.

— OK, spune resemnat.

Odată depășit incidentul, mama își reia vocea dulce și drăgălașă.

— Chiar dacă nu suntem acolo, tot ne gândim la tine, mai

ales într-o zi ca asta, spune, oftând misterios. Pentru că azi-e-ziua-ta! fredonează.

— La mulți ani, fiule! tună și tata în receptor.

Artur nu mai e vesel. Scapă un mulțumesc cu jumătate de gură. Tata se dă vesel.

— Ai crezut că te-am uitat, ha? Ei bine, nu! Surpriză! Cine poate uita vârsta de zece ani! Acum ești băiat mare! Băiatul meu mare!

Parodia fericirii lui nu poate înșela pe nimeni, și cu atât mai puțin pe Artur. Bunica îl privește din bucătărie, de parcă știe cât e de dureroasă discuția pentru nepotelul ei.

— Îți place cadoul? întreabă tatăl.

— Dar nici nu l-a primit încă, prostuțule! protestează mama, în șoaptă. Și încearcă să repare gafa: Am vorbit cu Mami, dragul meu. Măine te duci cu ea în oraș și-ți alegi ce cadou vrei tu, negociază cu drăgălășenie.

— Nu prea scump totuși, strigă tata, mai în glumă, mai în serios.

— Francois! îl ceartă mama. Poți să fii atent la ce spui măcar cinci minute?

— Eu... eu glumeam. Asta-i! se bâlbâie tata, ca un actor de duzină.

Artur rămâne de piatră. Un robinet i s-a închis definitiv pe undeva.

— Ei bine! Te lăsăm, băiete, știi doar că telefonul nu-i pe daiboj, nu se poate împiedica Tata să adauge.

Dar telefonul lasă să se audă „pe daiboj”, de astă dată, palma pe care tocmai a luat-o tata peste scăfârlie.

— În fine ... Pe curând, băiete, și încă o dată... Părinții îi cântă în duet sfârșitul frazei. Fe-li-ci-tă-ri-și-la-mulți-ani!

Artur închide încetișor, aproape fără emoții. Se gândește doar. E mai multă viață la capetele tuburilor lui de bambus decât la celălalt capăt al firului. Își privește câinele, așezat în fața lui, în așteptarea noutăților.

— Nu era președintele, mărturisește Artur.

Pentru o clipă, îl încearcă brusc sentimentul singurătății. O gaură foarte rotundă și foarte neagră, în care nu prea merită să cazi. Alfi îi aduce din nou mingea, dar un cântecel îi scoate brusc din visare.

— La mulți ani, fredonează bunica cu o voce plină și veselă.

Mami tocmai își face apariția cu un tort mare din ciocolată, împodobit cu zece lumânări minunate. Înaintează încetișor, în ritmul lătrăturilor lui Alfi, care nu suportă să cânte fără el. Chipul lui Artur se luminează, înainte chiar ca lumânările să aducă într-adevăr lumină. Bunica îi pune tortul în față, alături de două mici cadouri.

Cântecul s-a sfârșit. Surpriza e totală și a fost bine păstrată până în ultima clipă. Topit de emoție, Artur se aruncă de gâtul bunicii.

— Ești cea mai frumoasă și mai extraordinară bunică! spune fără nici o reținere.

— Și tu cel mai dulce nepot. Hai, suflă!

Artur trage aer în piept, apoi se răzgândește.

— E prea frumos, să-l lăsăm să strălucească un pic. Mai întâi cadourile!

— Dacă așa vrei, acceptă Mami amuzată. Asta-i de la Alfi.

— E drăguț din partea ta că te-ai gândit la mine, Alfi, spune Artur cât se poate de mirat.

— Dar ce, tu ai uitat vreodată de cadoul de ziua lui? îi amintește Mami.

Artur zâmbeste în fața adevărului și desface pachetul. E o minge de tenis nou-nouță. Artur rămâne cu gura căscată.

— Uau! N-am mai văzut niciodată una nouă! Ce frumoasă e!

Alfi latră, chemându-l la joacă. Artur e gata să arunce mingea, dar bunica îl apucă de braț.

— Dacă ai putea să aștepți și să nu ieși încă afară cu mingea, nu m-aș supăra, îi mărturisește.

Artur încuviințează, firește, și duce mingea la spate, între două perne. Deschide următorul pachet.

— Acesta-i de la mine, precizează bunica.

E o mașină de curse în miniatură, cu o cheiță mică într-o parte, cu care se poate întoarce arcul motorului. Artur e uimit. Alfi, așijderea.

— E extraordinară! urlă Artur cât îl ține gura. Întoarce arcul mașinuței și o pune jos. Imitând zgomotul unui motor, bolidul începe să traverseze salonul urmat de Alfi, ricoșează de câteva ori și, în cele din urmă, ocolind patrupedul, trece pe sub un scaun.

Artur râde cu gura până la urechi. Cred că-mi va plăcea mai mult mașina decât mingea! Bolidul își încheie cursa, ciocnindu-se de ușa de la intrare. Alfi îi pierde urma. Artur își privește iar prăjitura, dar tot nu se îndură să sufle în lumânări. Cum ai putut face un asemenea tort? Parcă se stricase cuptorul, întreabă Artur.

— Am cam trișat, mărturisește bunica. Doamna Rosenberg, care vinde oale, mi-a împrumutat cuptorul ei și câteva ustensile.

— E nemaipomenit, strigă Artur, fără să-și poată lua ochii de la el. Dar e puțin cam prea mare pentru noi trei, adaugă.

Bunica simte că o cuprinde iar tristețea.

— Nu fi supărat pe ei, Artur. Fac ce pot mai bine. Sunt sigură că totul va fi bine, când tata va găsi de lucru.

— Nici în anii trecuți n-au fost aici de ziua mea și nu cred că un serviciu nou o să schimbe mare lucru, spune Artur, lucid ca un om mare. Din nefericire, bunica nu poate nici să spună, nici să adauge nimic.

Artur se pregătește să sufle.

— Pune-ți o dorință, mai întâi, îl sfătuiește Mami.

Artur nu stă prea mult pe gânduri.

— Vreau ca la anul, de ziua mea, Papi să fie cu noi.

Bunica își reține cu greu lacrima care deja îi lunecă pe obraz. Își mângâie nepotul pe cap.

— Sper să ți se împlinească dorința, Artur, mărturisește ea. Hai, acum suflă doar, dacă n-ai chef să mănânci tort cu ceară.

În vreme ce Artur trage mult aer în piept, Alfi găsește în sfârșit mașinuța, pitită lângă ușa de la intrare. Dar o umbră

amenințătoare se profilează pe geam, atât de amenințătoare, că potaia nici nu mai îndrăznește să ia jucăria. Umbra se apropie și deschide ușa, făcând curent stingând luminările, chiar când Artur stă să sufle în ele. Vorba ceea, îi taie suflarea. Umbra înaintează cu pași mici, dar zgomotoși, spre salon. Neliniștită, bunica nu se mișcă. În sfârșit, bărbatul ajunge în lumină. Are cincizeci de ani, un trup impunător, o față plină de zbârcituri și neplăcută atât de departe, cât și de aproape. În schimb, e extrem de bine îmbrăcat. Dar, cum nu haina face pe om, cei doi rămân în gardă. Doar ca să destindă atmosfera, domnul David își scoate pălăria și se topește într-un surâs ce-i stâlcește chipul:

— Am picat la țănc, după câte văd, spune pe un ton echivoc.

Bunica l-a recunoscut după voce. Celebrul David, proprietarul nu mai puțin celebrei CORPORAȚII DAVID. Alimentara generală.

— Nu, domnule David. Picați cum e mai rău și, ca de obicei, mă simt chiar ispitită să v-o spun, răspunde Mami, cu o curtoazie glacială. Știați că, dacă aveți intenția să faceți cuiva o vizită fără să vă anunțați, o minimă politețe cere ca măcar să sunați la ușă? adaugă ea întrebător.

— Am sunat, se apără David, și pot să v-o dovedesc. Arată mândru o bucată de lanț. Într-o zi, clopoțelul o să cadă în capul cuiva, o previne. Data viitoare, am să claxonez, e mai prudent!

— Mai întâi, nu văd de ce-ar exista o dată viitoare, aruncă Mami. În ce privește ziua de azi, vizita vă e inoportună. Suntem

în plină reuniune de familie.

David remarcă tortul.

— O, dar ce tort frumos! fredonează stupid. Felicitări, micuțule! Și câți ani ai împlinit? Numără rapid luminările: opt, nouă, zece! Ce mai zboară timpul! se miră prefăcut. Parcă-l văd, așa de mic, fugind printre picioarele bunicului său. Oare cât a trecut de atunci? spune cu evidentă dorință de a răsuci cuțitul în rană.

— Curând se împlinesc patru ani, răspunde cu demnitate bunica.

— Sunt deja patru? Parcă a fost ieri, adaugă cu un sadism abia ascuns. Se caută prin buzunare. Dacă știam, i-aș fi adus ceva micuțului, dar până atunci... Scoate o bomboană din buzunar și i-o întinde lui Artur. Ține, băiețuș. Și felicitări, se simte obligat să adauge.

Mami trage cu ochiul la nepotel. Nici un semn de harță. Mesajul a trecut neobservat. Artur ia bomboana, privind-o ca pe o perlă.

— Dar ce amabil, nu era nevoie. În plus, pe asta nici n-o aveam! spune cu un dispreț demn de cauze mai bune. David se abține, chiar dacă îl roade să-l pună la punct pe impertinent.

— Am și pentru Domnia Voastră ceva, doamnă, spune el, de parcă ar vrea să se răzbune.

Bunica îi taie avântul.

— Uite ce-i, domnule David, sunteți amabil, dar n-am nevoie de nimic, poate, doar, să-mi petrec seara numai cu

nepotul meu. Ca atare, oricare v-ar fi scopul vizitei, v-aș ruga să ieșiți chiar acum din casa mea, unde nu sunteți bine venit.

În pofida extremei lui politeți, mesajul bunicii a fost limpede. Dar lui David nici că-i pasă. A găsit ce căuta în buzunare.

—A! Uite-o! spune el arătând o foaie împăturită. Cum poștașul nu trece pe la domnia voastră decât o dată pe săptămână, am făcut un mic ocol, ca să vă scutesc de o așteptare preaîndelungată. Unele vești trebuie să ajungă cât mai repede, explică el „binevoitor”.

Îi întinde bunicii foaia, care o ia și-și pune ochelarii micuți.

— E formularul de anulare a actului dumneavoastră de proprietate, pe motivul neefectuării plăților, lămurește. Vin chiar din biroul guvernatorului. Mami începe să citească, iar privirea îi e deja contrariată. A trebuit să mă ocup personal, precizează David, căci istoria a trenat într-adevăr prea mult.

Artur n-are nevoie să citească, pentru a-1 fulgera cu privirea pe acest om îngrozitor. David surâde cu o privire de șarpe.

— Hârtia vă anulează definitiv actul de proprietate, începând cu data de 28 iulie, și totodată validează actul meu de proprietate. Ceea ce explică, în parte, tendința firească de a mă simți la dumneavoastră... Oarecum ca la mine acasă! David e atât mândru de lovitura dată așa de ușor, că aproape are remușcări. Dar, liniștiți-vă, precizează, nu vă voi alunga, cum faceți Domnia Voastră azi cu mine. Vă las timp să plecați. Bunica se așteaptă la tot ce-i mai rău. Vă las patruzeci și opt de ore, aruncă rece David.

Așteptând, simțiți-vă la mine... ca la Domnia Voastră acasă, adaugă răutăcios.

Dacă Artur l-ar putea ucide cu privirea, David n-ar fi decât o simplă strecurătoare. În ce-o privește, Mami pare ciudat de calmă. Recitește metodic ultimul paragraf al scrisorii, înainte de a spune:

— Văd că mai persistă totuși o mică problemă.

David tresare, neliniștit din principiu.

— Da? Care?

— Grăbit să vă facă un serviciu, prietenul dumneavoastră, guvernatorul, a uitat un singur lucru.

E rândul lui David să se aștepte la tot ce-i mai rău. Scoiculița, firul de nisip ce va face să-i eşueze întreaga afacere.

— Care-i acela? întreabă neglijent.

— Pur și simplu... a uitat să semneze.

Bunica îi întinde foaia și-i arată. David se simte ca vițelul la poarta nouă. S-au dus vorbele mieroase și strâmbăturile cu două înțelesuri. Stă în fața propriei lumi, mut ca peștele. Artur abia își stăpânește strigătul de bucurie. I-ar face o prea mare onoare. Continuă deci să afișeze un dispreț neglijent. La fix. Mami împăturește calm scrisoarea și i-o întinde lui David.

— Ca atare, până la proba contrarie, sunteți încă acasă la mine și, cum n-am legendara delicatețe a Domniei Voastre, vă dau zece secunde ca să-mi părăsiți casa, înainte să chem poliția.

David caută un cuvânt potrivit ieșirii din încurcătură, dar nu dă de nimic. Artur atacă.

— Știți să numărați până la zece, nu? îl provoacă puștiul.

— O să... O să-ți pară rău că ai fost obraznic! Crede-mă! zise în cele din urmă David. Face stânga-mprejur și trânteste ușa în urma lui; atât de tare încât prezicerea i se împlinește și clopoțelul îi cade în cap.

Pe jumătate mort, orb de durere, dă peste stâlpul de lemn, de altfel foarte vizibil, se poticnește și cade plăcintă pe pietriș. Izbutește, în cele din urmă, să ajungă la mașină, își prinde vesta sub portiera pe care o trânteste și demarează într-un nor de praf. Ceva ce i se potrivește de minune.

Cerul e acum portocaliu. Cât despre soare, încearcă să se ducă de-a rostogolul peste dealuri, ca în fermecătorul desen mângâiat de băiețel cu buricele degetelor. Sub el e o savană africană, scăldată în lumina amurgului. Aproape că-i poți simți căldura.

Artur e-n pat, cu părul bine pieptănat, care miroase a măr, și ține pe genunchi un album mare, legat în piele. Cartea ce, seară de seară, îi ține tovărășie în țara visurilor. Mami e lângă el și pare deosebit de impresionată de desen.

— În fiecare seară, aveam dreptul la un astfel de spectacol minunat. Iar mama ta a venit pe lume chiar într-un asemenea peisaj, povestește ea. Artur îi soarbe cuvintele. Pe când nașteam, sub un cort, bunicul tău era afară și-l picta.

Artur zâmbește amuzat, cu gândul la bunicul său.

— Dar ce făceați voi în Africa? întreabă naiv.

— Eu eram infirmieră. Iar bunicul tău era inginer. Construia

poduri, tuneluri, drumuri. Acolo ne-am întâlnit. Aveam aceeași dorință. Acea de a da ajutor și de ai descoperi pe africani, niște oameni minunați.

Artur dă ușurel pagina. Următoarea e un desen colorat. Un întreg trib african, cu oameni pe jumătate despuiați, împodobiți cu coliere și amulete. Toți înalți și supli. Desigur, veri îndepărtați ai girafelor, atât sunt de grațioși.

— Și ei cine sunt? întreabă fascinat.

— Bongo-matasalaii, răspunde Mami. Bunicul tău se împrietenise cu ei, din pricina incredibilei lor istorii.

Asta mai lipsea ca să-i trezească lui Artur curiozitatea.

— Da? Ce istorie?

— Altă dată, Artur. Poate mâine, răspunde Mami, deja foarte obosită.

— Hai! Te rog, Mami! insistă Artur, alintându-se.

— Mai am de făcut ordine în bucătărie, se apără Mami. Dar micuțul e mai șmecher.

— Te rog, doar cinci minute... De ziua mea! spune cu un glas ce ar ferma și o cobră.

Bunica nu-i poate rezista.

— Doar un minut, acceptă, în cele din urmă.

— Doar unul! jură Artur, cinstit ca dentiștii.

Mami se așază și mai comod, iar nepotul o imită.

— Bongo-matasalaii erau cu toții foarte înalți și, la maturitate, nici unul n-avea sub doi metri. Traiul nu-i întotdeauna ușor, când ești așa înalt, dar ei spuneau că așa îi

alcătuiuse natura și că undeva existau, fără nici o îndoială, niște ființe complementare, niște frați care să aibă ceea ce ei n-aveau, și invers. Artur e numai ochi și urechi. Mami se lasă în voia publicului. Chinezii numesc asta Yin și Yang. Bongo-matasalaii îi spun însă Fratele-Natură. Vreme de veacuri și-au căutat jumătatea care să le aducă, în sfârșit, echilibrul.

— Și au găsit-o? se neliniștește imediat Artur, prea grăbit ca să mai lase loc cine știe cărui suspans narativ.

— După mai bine de trei sute de ani de căutări în toate țările Africii... Da, confirmă bunica. Era un trib care, n-o să-ți crezi urechilor, trăia chiar lângă ei. Mai precis, la o aruncătură de băț.

— Cum e posibil? se miră Artur.

— Era tribul minimoșilor, care aveau însușirea de a măsura... abia doi milimetri!

Mami dă pagina, și pe următoarea apare acel trib vestit, pozând sub o păpădie. Artur rămâne gură-cască. Nici când n-a mai auzit istorii atât de minunate, căci bunicul prefera mai curând să-i spună poveștile faraonice ale marilor lui șantiere. Artur dă pagină după pagină, ca pentru a aprecia mai bine diferența de înălțime.

— Și... se înțelegeau bine? se neliniștește.

— De minune! îl asigură bunica. Fiecare făcea ce nu putea celălalt. Dacă unul tăia un copac, celălalt cerceta viermii. Cei infinit de mari și cei infinit de mici erau făcuți unii pentru alții. Aveau împreună o viziune unică și unitară asupra lumii din jurul

lor.

Artur e fascinat, aproape beat. Mai dă o pagină și descoperă o fetiță care-i topește inima de copil. Doi ochi mari, albaștri, sub o meșă rebelă de păr arămiu, o gură de grepfrut, o privire neastâmpărată, ca de vulpe tânără, și un surâs micuț, l-ar topi chiar și pe cel mai indiferent eschimos. Artur încă nu știe că tocmai s-a îndrăgostit. Pentru început, simte doar că i s-au strecurat un bulgăre de foc în stomac și o boare specială, înmiresmată, în plămâni. Bunica îl privește cu coada ochiului, nespus de fericită să fie de față în clipa miraculoasă. Băiatul își drege glasul.

— Cine... Cine... Cine-i? izbutește să bâiguie.

— E fiica regelui minimos. Prințesa Selena, spune simplu Mami.

— E frumoasă, lasă să-i scape Artur, înainte de a-și reveni. Vreau să zic... E grozavă... povestea... Incredibilă!

— Bunicul tău era oaspete de onoare al bongo-matasalailor. Trebuie să-ți spun că a făcut foarte multe pentru ei: puțuri, rețele de irigații, baraje... I-a învățat chiar să folosească oglinzile, ca să comunice între ei și să transpună energia, enumeră bunica, cu oarece mândrie. Când a venit vremea plecării, i-au oferit drept mulțumire un sac plin cu rubine, care de care mai mare.

— Uau! țipă Artur.

— Dar bunicul tău n-avea ce face cu asemenea comoară. Altceva își dorea el, îi mărturisește Mami. Să afle taina ce i-ar fi îngăduit să ajungă la minimoși.

Artur înlemnește. Privește chipul prințesei Selena, apoi revine la Mami.

— Și... i-au spus-o? Întreabă cu un aer indiferent, când, de fapt, răspunsul i-ar putea schimba întreaga viață.

— N-am aflat niciodată, răspunde bunica, aparent sinceră. A izbucnit războiul cel mare, eu am venit în Europa, iar bunicul tău a rămas acolo pe toată durata lui, mărturisește ea. Eu și mama ta credeam că nu-1 vom mai revedea nicicând. Era atât de curajos, încât avea mari șanse să moară pe câmpul de luptă.

Artur o urmărește nerăbdător.

— Apoi, într-o zi, am primit o scrisoare cu o fotografie a casei și o cerere în căsătorie. Toate odată!

— Și atunci?

— Atunci... am leșinat. Era cam prea mult odată! mărturisește bunica.

— Artur pufnește în râs, imaginându-și-o pe Mami căzută pe spate, cu o scrisoare în mână.

— Și, pe urmă, ce-ai făcut?

— Ei bine, m-am dus la el. Și l-am luat de bărbat!

— Ce mai, e tare bunicul! lansează Artur.

Mami se ridică și închide cartea.

— Da. Și eu, cu siguranță, foarte slabă. Hai, au trecut de mult cele cinci minute. În pat.

Dă la o parte cuverturile, lăsându-1 pe Artur să-și strecoare picioarele.

— Și mie mi-ar plăcea să mă duc la minimoși, mărturisește

el, trăgându-și cuvertura până sub cap. Dacă bunicul se întoarce într-o zi, crezi că are să-mi împărtășească taina lui?

— Dacă ești foarte cuminte și ascultător, am să-ți pun o vorbă bună.

Artur o sărută pe gât.

— Îți mulțumesc, Mami. Știam eu că pot conta pe tine.

Bunica se desprinde din adorabila îmbrățișare și se ridică.

— Acum, la culcare! spune fermă.

Artur se întoarce dintr-o mișcare și se aruncă pe pernă, prefăcându-se deja adormit. Mami îl sărută drăgăstos, ia cartea și stinge lumina, lăsându-l în brațele lui Moș Ene și probabil că și în cele ale Selenei. Intră cu pași ușori în biroul soțului ei, ocolind zonele unde parchetul scârțâie prea tare. Pune prețioasa carte la loc și mai zăbovește o clipă în fața portretului bunicului. Lasă să-i scape un oftat greu în tăcerea nopții.

— Îți simțim lipsa, Archi, mărturisește în cele din urmă. Ne lipsești într-adevăr din plin! Stinge lumina și închide ușa cu regret.

Capitolul 3

Ușa garajului se deschide la fel de greu ca poarta unui castel, sau un pod mobil, iar Artur are întotdeauna nevoie de câteva clipe ca să-și revină. Apoi se pune în genunchi și-și scoate bolidul din garaj. Opt sute de cai putere pe o lungime de trei centimetri. E de-ajuns să ai imaginație, ceea ce lui Artur nu i-a lipsit niciodată. Pune un deget pe mașină și o trage încetișor, provocându-i mormăieli, clinchete și răgete demne de un Ferrari. Artur își împrumută vocea și celor doi piloți de la bordul mașinii și șefului lor.

— Domnilor, doresc raportul complet cu privire la rețeaua noastră mondială de irigații, spune cu voce de megafon.

— Am înțeles, șefule! răspunde tot el în locul pilotului

— Și fiți atenți la noul vehicul, e superputernic, adaugă megafonul.

— OK, boss! Nu vă faceți griji, șoptește pilotul, înainte de a părăsi parcare și a ajunge pe iarba din grădină.

Mami împinge ușa de la intrare dându-i o singură lovitură cu spatele. Se grăbește să ducă albia mare, plină cu rufe, în fundul grădinii, sub frânghiile pentru uscat. Artur își împinge încetișor mașinuța, care coboară pe trotuarul una cu pământul și trece peste impresionanta rețea de irigații.

— Mașina patrului către centru. Pentru moment, totul e-n ordine! spune pilotul.

Dar patrula a transmis prea repede. În fața lor, o enormă minge de tenis (perfect nouă) blochează întreaga trecere.

— O, Dumnezeuule! Chiar în față! Ce catastrofă!

— Ce se-ntâmplă, patrulă? Răspunde! se neliniștește șeful, care nu vede nimic din birou.

— O surprătură! Nu, nu-i surprătură! E o capcană! Un yetti-de-câmpie!

Alfi s-a lipit ca ciuperca de o minge de tenis și dă cât poate de tare din coadă.

— Centrul către patrulă. Fiți atenți la coada lui, e o armă redutabilă! previne megafonul.

— Nici o grijă, boss. Pare liniștit. O să profităm, să eliberăm calea. Trimiteți macaraua!

Imediat, brațul lui Artur devine braț de macara, cu toate zgomotele de rigoare. După câteva manevre, mâna-gheară a lui Artur izbutește să apuce mingea.

— Ejecție! strigă pilotul.

Brațul lui Artur se destinde și trimite mingea cât mai departe cu putință. Evident, yetti-de-câmpie fuge în urma ei.

— Calea e liberă și am scăpat de yetti, anunță mândru pilotul.

— Bine executat, patrulă! apreciază megafonul. Continuați-vă misiunea.

Mami și-o continuă și ea pe a ei și leagă a doua frânghie de rufe, de astă dată pentru cearșafuri. În depărtare, dincolo de vârfurile dealurilor, un norișor de praf anunță sosirea unei mașini. Dar nu-i ziua nici a poștașului, nici a lăptarului.

— Oare ce-o mai fi? se neliniștește bunica.

Artur încă mai patrulează, când se produce o nouă dramă. S-a întors yetti. Stă cu labelle crăcănate peste tranșeu, cu mingea în bot, gata să latre. În mașină - nebunie.

— O, Doamne! Suntem pierduți! strigă copilotul.

— Nici vorbă! urlă pilotul cu vocea lui Artur, care i-a împrumutat-o pentru eroicul moment.

Artur întoarce cât mai strâns arcul. Yetti-de-câmpie își aruncă bomba, care cade în tranșee.

— Grăbiți-vă, domnule căpitan, îl roagă copilotul, altfel, murim cu toții!

Mingea se rostogolește în tranșee. Te-ai crede într-un film cu Indiana Jones. Artur pune, în sfârșit, mașina pe pământ și o îndreaptă spre locul fugii.

— Banzai! urlă, chiar dacă expresia japoneză nu se prea potrivește cu situația.

Mașina sare în față, împinsă de suflul bombei ce urmează să explodeze. Bolidul brăzdează trecerea ca un avion de vânătoare. Pilotul nu-și poate veni în fire. Mingea e departe, dar mașina ajunge, din nefericire, la capătul tranșeei, ce se profilează ca un zid de netrecut.

— Suntem pierduți! se smiorcăie copilotul.

— Țineți-vă bine! zbiară curajosul pilot.

Bolidul ajunge în fața zidului și îl urcă aproape vertical, înainte să se ridice în aer și să cadă iar la pământ, dându-se magnific de-a berbeleacul. Mașina se oprește. Cascadoria a fost sublimă, aproape perfectă. Artur e mândru ca păunul care a

inventat roata.

— Bine jucat, domnule căpitan, strigă copilotul epuizat.

— O nimica toată, amice! răspunde Artur, ca un bătrân lup de șosea.

O umbră gigantică acoperă micul bolid. E alt bolid, mult mai mare: al lui David. S-a oprit deasupra mașinii lui Artur, care urlă de uimire. Prin parbriz, David se simte fericit că l-a speriat pe micuț. Alfi-yetti se întoarce cu mingea, dar simte că momentul nu-i potrivit pentru continuarea jocului. Lasă ușurel mingea, ce se rostogolește pe bordura de bitum, trece pe sub adevărata mașină și se oprește sub talpa lui David, care tocmai dă să coboare. Rezultatul nu se lasă așteptat. David calcă pe minge, o ia razna în zbor planat, și cade pe spate. Nici Chariot n-ar fi făcut mai bine. Artur e și el doborât la pământ, dar numai de râs.

— Patrula către centru! Yetti a mai făcut o victimă! anunță pilotul.

Alfi latră și dă din coadă. Așa aplaudă un yetti.

David se saltă ca vai de lume de la pământ și se șterge de praf cum poate. De furie, ia mingea și o azvârle cât mai departe cu putință. Un zgomot sfâșie tăcerea și totodată cusătura de sub brațul sacoului său. Mingea aterizează în rezervorul de apă, înalt de câțiva metri. Furios din pricina hainei, dar satisfăcut de felul cum a aruncat mingea, David își freacă mâinile.

— E rândul tău să joci, înaintașule! îi strigă băiatului, cu aerul că se răzbună.

Artur înghite în tăcere. Demnitatea e adeseori mută. David

se răsucește pe călcâie și se îndreaptă spre fundul grădinii. Mami e tot mai neliniștită din pricina lătrăturilor neîntrerupte ale câțelului. Merge pe lângă frânghia de rufe și trage de un cearșaf ca să se poată întoarce. Dă nas în nas cu David și sare în sus înspăimântată.

— M-ați speriat! îi spune.

— Îmi pare rău, răspunde David, mințind fățiș. Curățenie de primăvară? Aveți nevoie de o mână de ajutor

— Nu, mulțumesc. Ce mai doriți? se neliniștește bunica.

— Aș vrea să-mi cer scuze. Aseară am comis o greșeală și vreau să mi-o îndrept, spune el pe ton echivoc. În orice caz cu dublu sens. David scoate iar hârtia din buzunar și o pune sub nasul bunicii. Iată că s-a reparat! Hârtia e semnată așa cum trebuie. Ia un cârlig de rufe și o prinde pe frânghie.

— N-ați pierdut vremea, recunoaște bunica, cu inima cât un purice.

— O, nu-i decât un concurs de împejurări, spune David dezinvolt. Mergeam la liturghie, ca în fiecare duminică dimineață, și-am dat nas în nas cu guvernatorul.

— Mergeți duminica la liturghie? Dar nu v-am întâlnit niciodată! replică Mami implacabilă.

— Rămân adeseori în spate, din modestie; de altfel, m-am și mirat că nu vă vedeam, răspunde. Din contră, l-am întâlnit pe primar, care mi-a confirmat actul de vânzare. David scoate o nouă scrisoare, o agață și pe ea de frânghie, alături de prima. M-am întâlnit și cu notarul, care a validat achiziția, spune,

adăugând o nouă scrisoare. Și cu bancherul și încântătoarea lui soție, care v-au transferat datoria în contul meu. A patra scrisoare începe să se „usuce” alături de celelalte.

În acest răstimp, Artur începe să escaladeze fațada dinspre nord a rezervorului. Alfi îl urmărește de jos și nu pare prea liniștit.

David continuă să agațe scrisori. A ajuns la a noua.

— Geometrul, care a autentificat cadastrul, continua liniștit. Și, în fine, prefectul, care a contrasemnat actul de evacuare în patruzeci și opt de ore. Afișează cu mândrie a zecea și ultima scrisoare: Sunt zece! Numărul ce-mi poartă noroc! spune cu oarecare plăcere: a răzbunării.

Bunica e contrariată, depășită, gata să se prăbușească.

— Uite cum stau lucrurile: dacă soțul Domniei Voastre nu-și face apariția în patruzeci și opt de ore, casa-i a mea.

— N-ai inimă, domnule David, spune bunica, distrusă în cele din urmă.

— Nu-i adevărat! Sunt, mai degrabă, generos; de aceea v-am și oferit o sumă frumoșică pentru cocioaba asta nenorocită. Dar nici n-ați vrut să auziți!

— Casa n-a fost nicicând de vânzare, domnule David! pare să-i amintească Mami pentru a suta oară.

— Asta-i, sunteți plină de rea voință! îi răspunde el cinic.

Artur face echilibristică pe ghizdul imensului rezervor pe jumătate plin. Mingea de tenis plutește liniștită pe fața apei. Micuțul devine cascador de ocazie, își strânge picioarele în jurul

peretelui de lemn și se întinde cât poate, încercând să prindă mingea. Alfi începe să schiaune E ciudat cum simt animalele apropierea unei drame. Un scrâșnet. Mic. Aproape ridicol, dar suficient ca să-l arunce pe Artur pe fundul cuvei. Alfi pleacă repezitor, cu coada între picioare, brusc atras de altă misiune.

— De ce vă cramponați atâta de bucățica asta de loc și de casa asta mizerabilă? întreabă Mami.

— Din sentimentalism. Terenul a aparținut părinților mei, răspunde rece omul de afaceri.

— O știu prea bine. Tocmai părinții Domniei Voastre i l-au oferit cu generozitate soțului meu, pentru toate serviciile aduse ținutului. Vreți să acționați contra voinței părinților dumneavoastră dispăruți? întreabă Mami.

David nu se simte în largul lui.

— Dispăruți! Țsta-i cuvântul. Și ei au dispărut, ca soțul domniei Voastre, și m-au lăsat singur! se ambalează David.

— Dragă domnule, părinții Domniei Voastre nu v-au părăsit, ci au murit în război, precizează amabil Mami.

— Rezultatul e același! răspunde el agresiv. M-au lăsat singur, așa că tot singur trebuie să-mi conduc și afacerile. Și dacă poimâine la amiază soțul Domniei Voastre n-a semnat încă această hârtie și nu și-a plătit datoria, mă voi vedea obligat să vă dau afară, cu rufele uscate sau nu! David își înalță bărbia, se răsucesce pe călcâie și trage de-un cearșaf, ca să-și marcheze ieșirea teatrală. Dă nas în nas cu Artur, ud din cap până-n picioare. Omul de afaceri cotcodăcește. Precum curcanul care

aude că-i invitat de Crăciun. Ar trebui să-l puneți și pe el la uscat, spune batjocoritor.

Artur se mulțumește să-l „omoare” din priviri.

David pleacă spre propria mașină și continuă să cotcodăcească; dat fiind că are fundul mare, seamănă și mai mult cu curcanul. Trânțește portiera, lasă caii putere să necheze și roțile să scrâșnească, ridicând un nor de praf ce-i aruncă mașina la vreo zece metri depărtare. Micuțul bolid pornește, apoi dă ușor înapoi și cade în gaura haznalei. David părăsește caii putere și traversează grădina, urmat de norul des ce se depune pe toate rufelee puse la uscat.

Artur și bunica sunt acoperiți de un praf roșiatic. Obosită de atâtea necazuri, Mami se așează pe treptele de la intrare.

— Bietul meu Artur, sunt convinsă că de astă dată n-am să-l mai pot opri pe lacomul ăsta, exclamă dezolată.

— Credeam că înainte era prieten cu bunicul, nu? întrebă Artur, așezându-se lângă ea.

— Așa era la început, mărturisește Mami. Când am venit din Africa, David n-avea ochi decât pentru bunicul tău. Nu-l puteai dezlipi de el. Dar Archi n-a avut niciodată prea mare încredere în el și uite că avea dreptate.

— Va trebui să părăsim casa? se neliniștește Artur.

— Mă tem că da, acceptă biata femeie.

Pe Artur vestea îl copleșește. Cum va putea trăi fără grădină, teatrul tuturor jocurilor, singurul refugiu al singurătății lui? Trebuie să găsească o soluție.

— Și comoara? Rubinele de la matasalai? întreabă plin de nădejde.

Bunica îi arată grădina.

— Sunt pe-aici, pe undeva.

— Vrei să spui... Comoara e ascunsă în grădină? miră Artur.

— Așa de bine că, oricât de mult am săpat, tot n-am putut să dau de ea, mărturisește bunica.

Artur e deja în picioare. Pune mâna pe săpăliga ce dormitează lângă zid și se duce în mijlocul grădinii.

— Ce faci, iubitu? se neliniștește bunica.

— Da' ce, crezi c-o să stau cu brațele încrucișate patruzeci și opt de ore, așteptându-l pe ticălos să vină să ne fure casa? întreabă cu convingere Artur. Găsesc eu Comoara!

Băiețelul înfige energic ca buldozerul săpăliga într-un pătrățel de iarbă și începe lucrul. Alfi pare încântat de jocul cel nou, și-l încurajează lătrând.

Bunica nu se poate împiedica să surâdă.

— E leit bunică-său, recunoaște. Apoi, atingându-și genunchii, vede cât e de plină de praf. Se ridică cu greu și intră în casă, ca să se schimbe, probabil.

Câteva picături de sudoare s-au ivit pe fruntea lui Artur, care sapă cea de-a treia groapă. Deodată, săpăliga pare că a dat de ceva tare. Alfi latră de parcă simte ceva.

Copilul se pune în genunchi și continuă să sape cu mâinile.

— Dacă ai dat de comoară, ești într-adevăr cel mai bun câine din lume! îi spune Artur cățelului, care seamănă cu un

avion, așa de repede dă din coadă. Artur dă ușor pământul la o parte, își plimbă mâna în lungul obiectului și-l scoate afară. Alfi e nebun de bucurie. E, firește, e un os. Nu-i asta comoara pe care-o căutăm, canibalule! Ci una adevărată! exclamă Artur, înainte de a arunca osul și de a se apuca să sape o nouă groapă.

Bunica s-a priment. Își dă cu puțină apă pe față și se privește o clipă în oglindă. Zărește o bătrână doamnă copleșită de necazuri, a cărei inimă sângerează de mult. Îi e milă de bătrânica pe care-o întrezărește și pare să se întrebe cum de se mai poate ține încă pe picioare. Lasă să-i scape un suspin lung, își potrivește ușor părul și aruncă un zâmbet oglinzii complice. Ușa biroului lui Archi se deschide încetișor. Bunica face câțiva pași și privește înăuntru: o adevărată sală de muzeu. Desprinde ușurel o mască africană și o privește o clipă. Privirea i se încrucișează cu a soțului din tablou.

— Îmi pare rău, Archi, dar nu mai e nici o altă soluție, spune obidită.

Lasă privirea în pământ și iese din odaie, cu masca africană sub braț.

Artur e la capătul altei gropi și scoate un alt os. Alfi își pleoștește urechile și face pe niznaiul.

— Ai devalizat o măcelărie, e cu puțință?! îi spune Artur exasperat.

Bunica iese din casă, cu masca ambalată într-un jurnal, ca să nu-și neliniștească nepoțelul.

— Am o... treabă în oraș, îi spune stingherită.

— Vrei să vin cu tine? întreabă politicoș băiețelul.

— Nu, nu. Continuă să sapi, e bine. Nu se știe niciodată. Urcă grăbită în vechiul Chevrolet și demarează. Nu întârzii! strigă, din pricina motorului mereu foarte zgomotos.

Mașina se depărtează într-un nor de praf. Artur rămâne ușor perplex în fața grabei subite a bunicii, dar datorită ei îl cheamă, și începe iar să sape.

Capitolul 4

Mașina merge molcom prin marele oraș. Nimic nu-i pe potriva satului fermecător unde bunica face de obicei cumpărături. Căci pare o adevărata metropolă. Magazinele își etalează vitrinele sub ochii sutelor de haimanale curioase. Totul pare aici mai frumos, mai mare, mai bogat. Bunica își îndreaptă spatele, ca să pară mai demnă.

Se oprește în fața unei prăvălii și scoate din geantă o carte de vizită. Verifică adresa și intră în mărunta dugheană de vechituri. Deși mică, de-am judeca-o după vitrină, prăvălia pare să se lungească la nesfârșit. Sute de obiecte, mobile de toate soiurile și vârstele stau claie peste grămadă. Falși zei romani din piatră stau lângă autentice fecioare mexicane din lemn, bătrâne fosile zac printre vase de porțelan, incitând parcă la masacru; cărți vechi, legate în piele, sunt vecine cu banale romane de citit în tren și par să coabiteze de minune, în pofida diferențelor de vârstă și de limbaj.

În dosul teighelei, proprietarul își citește jurnalul. Omul se ocupă atât cu antichitățile, cât și cu amanetul și nu inspiră prea multă încredere. Cufundat în lectură, nici nu catadicsește să-și ridice privirea la apropierea bunicii.

— Vă pot fi de folos? întreabă dintr-un vechi obicei.

Bunica nici nu-1 zărise în mijlocul acelei învălmășeli.

— Scuzați-mă, spune, arătându-i nervoasă micuța carte de vizită. Ați trecut pe la noi, acum câtăva vreme, spunându-ne că... dacă într-o zi, am dori să scăpăm de mobile vechi sau de

bibelouri...

— Da, foarte probabil, răspunde omul, cam nelămurit.

Dacă te gândești câte mii de cărți de vizită a semănat prin tot ținutul, cum să-și poată aminti de biata femeie?

— Uitați-vă, am... un obiect care face parte dintr-o colecție personală, bâiguie bunica. Aș dori să știu dacă are... vreo valoare.

Oftând, omul lasă jurnalul deoparte și-și pune nonșalant ochelarii. Și-a petrecut ziua evaluând așa-zise comori, lipsite de orice valoare. Desface hârtia de ziar și ia masca în mâini.

— Ce-i asta? O mască de carnaval? întreabă. E vădit neinteresat.

— Nu. Una africană. Aparține șefului de trib al bongomatasalailor. E unică, spune bunica cu mândrie și cu respect, nu fără să-și ascundă tristețea că trebuie să se despartă de o amintire atât de frumoasă.

Anticarul pare interesat.

— Un euro și jumătate, spune sigur de el.

Ne putem închipui ce era dacă nu-l interesa. Bunicii i se taie suflarea.

— Un euro și jumătate? Dar nu-i cu putință! E o piesă unică, de o valoare inestimabilă, care...

Anticarul nu-i lasă vreme să-și termine fraza.

— Un euro și optzeci. E tot ce pot face, explică. Acest soi de obiecte exotice se vând foarte prost acum. Oamenii vor lucruri practice, concrete, moderne. Sunt dezolat. N-aveți nimic altceva de oferit?

Bunica e cam amețită.

— Da... Poate... Nu știu, bâiguie. Ce se vinde mai bine acum?

Anticarul surâde în sfârșit.

— Fără ezitare?... Cărțile.

Artur aruncă săpăliga. Și-a pierdut curajul. Dar Alfi e vesel și pozează lângă un morman de oase. Grădina pare acum un câmp minat. Artur își umple un pahar mare cu apă de la robinetul din bucătărie și-l bea dintr-o suflare. Gâfâie un pic, privește lumina ce se strecoară pe geam și-și mai umple unul. Intră în camera bunicii, ia cheia atârnată lângă patul cu baldachin și se îndreaptă spre biroul bunicului. Intră ușurel, cu paharul de apă în mână. Aprinde una dintre frumoasele lămpi venețiene și se instalează la birou. Privește îndelung portretul bunicului, care, deși surâde, e disperant de mut.

— Nu găsesc, bunicule! spune în cele din urmă, cam înciudat. Nu pot să cred c-ai ascuns comoara în grădină, fără să lași undeva nici o vorbă, nici un indiciu, ceva ca să putem da de ea. Asta nu-i genul tău. Tabloul continuă să zâmbească. Dar Archi rămâne mut. Sau poate n-am căutat cum trebuie? se întreabă Artur, neputând pentru moment să-și accepte înfrângerea.

Pune mâna pe prima carte de pe birou și o șterge de praf. În câteva ore, răsfoiește aproape toate cărțile și le îngrămădește pe birou. Noaptea s-a lăsat de-a binelea și el are crampe ușoare peste tot.

Ultima e cartea pe care i-o citea bunica aseară. Revede gravura cu matasalaii, apoi cea cu minimoșii. Trece peste câteva pagini și ajunge la un desen mult mai neliniștitor. E o umbră malefică, ca un trup descărnăt, vag omenesc. Chipul e lipsit de expresie, doar două puncte roșii țin loc de ochi.

Un frison îl străbate pe Artur din cap până-n picioare. De departe, e tot ce-a văzut mai urât în scurta-i viață. Sub desenul ființei tenebroase, se poate citi, scris de mână:

„MALTAZAR BLESTEMATUL”.

Alarmă, se fofilează prin bezna colinelor doi ochi galbeni. E o camionetă obișnuită, ce sfâșie întunericul cu farurile ei puternice. Înaintând sub lumina lunii, ea urmează cotiturile ce duc spre casă.

Artur dă grăbit paginile, încercând să uite cât mai iute chipul de coșmar al blestematului Maltazar. Ajunge la imaginea Selenei, prințesa minimoasă. Și-a revenit. Mângâie desenul cu buricele degetelor și simte că gravura e prost lipită. Izbutește s-o dezlipească, doar-doar va putea-o privi pe prințesă mai îndeaproape.

— Sper să am onoarea de a vă întâlni într-o zi, Alteță, șoptește el politicos.

Apoi aruncă o privire spre ușă, ca să se știe singur cu adevărat, și-și apropie și mai mult desenul de ochi.

— În așteptare, îngăduiți-mi să vă fur un sărut. Artur sărută gravura, iar Alfi oftează. Gelosule! îi spune Artur cu zâmbetul pe buze.

Câinele nici nu catadicsește să-i răspundă. Se aude o mașină ce se oprește.

— Probabil că a venit bunica.

Artur întoarce mecanic desenul și descoperă altul. Chipul băiețelului se luminează.

— Știam eu c-a lăsat un semn! își spune vesel.

E un desen în creion, mai curând prost trasat, în orice caz, făcut în grabă mare. E și o frază, pe care Artur o citește cu voce tare: „Ca să ajungi în țara minimoșilor, ai încredere în Shakespeare...” „Ăsta cine-o mai fi?”, se întreabă. Se ridică și întoarce planul pe toate părțile, doar-doar o recunoaște locurile.

— Casa e aici... Nordul aici...

Acum ține planul cum se cuvine și se îndreaptă spre fereastră. Deschide cartea grăbit și consultă din nou desenul în creion. Planul corespunde exact cu ce vede pe fereastra biroului.

Stejarul cel mare, piticul din grădină, luna, totu-i aici! exclamă nespus de agitat. Am găsit, Alfi! Am găsit!

Băiatul își arată toată fericirea și face salturi ca un cangur foarte bucuros că a înghițit un arc. Se prăvălește spre ușă, peste poate de bucuros să împartă descoperirea cu Mami, dar dă peste anticar și peste cei doi hamali ai lui.

— Încetișor, băiete, încetișor! zice anticarul, împingându-1 amabil.

În ciuda surprizei, Artur duce instinctiv desenul la spate. Bărbatul se întoarce pe culoar, adresându-se bunicii.

— E deschis, doamnă. Deschis și ocupat.

Mami iese din odaie, îndreptându-se spre Artur.

— Ți-am mai zis că nu vreau să te joci aici! spune ea nervoasă. Apoi îl ia de braț și se dă la o parte, îngăduindu-i anticarului să treacă. Scuzați-1, vă rog. Vă puteți duce acum, spune politicoș.

Anticarul aruncă o privire de jur împrejur, ca vulturul care verifică dacă hoitul e mort de-a binelea.

— Iată ceva și mai interesant, spune în cele din urmă, râzând ca numărătoarea din clasele primare.

Artur o ia discret pe bunică de mânecă.

— Mami, cine-s oamenii ăștia? șoptește neliniștit.

Stingherită, bunica își frânge mâinile, pentru a prinde curaj.

— Sunt... Domnul e aici ca să... evalueze lucrurile bunicului. Dacă trebuie să ne mutăm, trebuie să scăpăm cât mai iute de toate vechiturile, zice, încercând să se convingă singură.

Artur e uluit.

— Doar n-o să vinzi lucrurile bunicului!?

Mami tace o clipă, parcă șovăind, cu remușcări, apoi suspină lung.

— Mă tem că, din nefericire, n-avem altă soluție, Artur.

— Ba bine că nu! Sigur că avem! se revoltă băiatul, arătându-i desenul. Uite. Știu unde-i comoara! Papi ne-a lăsat un mesaj! Uite tot planul!

Bunica nu mai înțelege nimic.

— De unde l-ai luat?

— A stat tot timpul sub nasul nostru, în cartea din care-mi

citești în fiecare seară! explică băiețelul entuziast.

Dar bunica e prea obosită ca să mai creadă în asemenea închipuiri.

— Pune toate la loc, îl îndeamnă ea cu severitate.

Artur încearcă s-o convingă.

— Mami! Nu pricepi! E planul pentru găsierea minimoșilor! Ei sunt pe-aici, pe undeva, prin grădină. Papi i-a adus din Africa. Și, dacă ajungem la ei, sunt sigur că vor ști să ne ducă la comoara lui. Suntem salvați! adaugă convins.,

Bunica se întreabă cum de i-a putut înnebuni nepotul atât de iute.

— Nu ne arde de joacă, Artur! Pune toate la loc și fii cuminte!

Artur e năuc. Își privește bunica cu ochi mari și nevinovați, deja plini de lacrimi.

— Nu mă crezi, nu? Crezi că bunicul spunea povești!?

Bunica înalță ochii spre cer și-i pune cu gingășie o mână pe umăr.

— Artur, acum ești mare, nu? Crezi cu adevărat că grădina e împănată cu omuleți care nu așteaptă decât să-i vizitezi, ca să-ți dea un sac plin cu rubine?

Anticarul a întors capul, ca vulpea ispitită de miros.

— Poftim? întreabă politicos.

— Nu, nimic... Vorbeam cu nepotul meu, răspunde bunica.

Anticarul își continuă inspecția, făcând pe niznaiul, dar e sigur de ce-a auzit.

— Desigur, dacă aveți și bijuterii, noi cumpărăm, spuse el, așa cum se aruncă firimituri porumbeilor.

— Din nefericire, nu-i nici o bijuterie la orizont! răspunde bunica fără ocolișuri. Se întoarce iar spre Artur.

— Acum pune imediat desenul la loc!

Băiețașul o ascultă fără să vrea, în vreme ce anticarul citește panglica întinsă deasupra biroului, ca o ghirlandă aniversară: „Cuvintele ascund adeseori alte cuvinte. William S”.

— S de la Socrate? întreabă el naiv.

— Nu, S de la Shakespeare. William Shakespeare, rectifică bunica.

Așa se produce declicul în mintea lui Artur, care ia din nou în mână desenul pe care-l pusese la loc. Recitește fraza: „Ca să ajungi în țara minimoșilor, ai încredere în Shakespeare”.

— Cum? Nu-i prea departe! exclamă anticarul.

Bunica îi aruncă o privire severă.

— Da, e adevărat. V-ați înșelat doar cu vreo două mii de ani!

— Of! Ce repede trece timpul! spune anticarul, încercând să-și ascundă neștiința.

— Aveți dreptate, timpul trece repede, așa că grăbiți-vă, alegeți înainte de a mă răzgândi, exclamă bunica oarecum exasperată.

— Luăm totul! spune anticarul oamenilor cu care a venit.

Bunica amuțește. Artur strecoară discret gravura în buzunarul de la spate al pantalonilor săi.

— Nu, nu! Nu trișa, piciule! strigă anticarul, surâzând ca un inchișitor. Am spus că luăm totul!

Cu regret, Artur scoate foaia din buzunar și o întinde anticarului, care o bagă pe loc într-al lui.

— E tare mic, spune abilul negustor de vechituri, mîngîindu-l pe cap.

Hamalii și-au început tristul balet. Mobilele și obiectele dispar cu o iuțea înspăimîntătoare, sub privirile înlăcrimate ale bieteii bunici, care privește cum i se duc anii amintirilor. Scena e tristă ca o pădure ce arde și se risipește odată cu fumul. Unul din cei doi uriași izbutește, în cele din urmă, să pună mîna pe efigia lui Archi. Bunica îl oprește, apucînd, din mers, rama tabloului.

— Nu, asta nu! spune ferm.

Hamalul cel uriaș nu lasă să-i scape nimic.

— Dar a spus tot!

Bunica începe să strige:

— Și eu vă spun tot, „cu excepția” portretului soțului meu!

Hamalul greoi dă înapoi în fața neașteptatei energii a buniciei, care a rămas agățată de tablou. Își privește patronul, care socotește că-i nimerit să-l calmeze.

— Simon! Lasă-l pe soțul doamnei! Nu ți-a făcut nimic! glumește. Scuzați-l, vă rog. Forța mușchilor lui e, din păcate, invers proporțională cu intelectul, glumește iar anticarul.

Ia apoi tabloul și îl întinde buniciei.

— Pofțiți. Luați-l, doamnă. Cu complimente din partea casei! are îndrăzneala să adauge.

Poarta din spatele camionetei e larg deschisă și ambii hamali îngrămădesc ultimele cartoane. Artur s-a prăbușit pe canapeaua din salon și privește cum, în pragul ușii, bunica e pe cale să facă târgul cu anticarul.

Omul termină de numărat bancnotele și îi pune teancul în mână.

— Trei sute de euro. Exact! anunță cu mândrie.

Bătrâna doamnă privește banii cu tristețe.

— Foarte puțin, pentru treizeci de ani de amintiri.

— E un avans, o asigură negustorul. Dacă vând totul, mai aveți un bonus de cel puțin zece la sută!

— Minunat! răspunde Mami înciudată.

— Târgul cel mare e peste zece zile. Dacă vă răzgândiți, mai aveți vreme să le recuperați, precizează anticarul.

— Sunteți foarte amabil, spune Mami politicoasă.

Apoi deschide ușa de la intrare, îl lasă să plece și rămâne în fața unui domn micuț, cu costum cenușiu, întovărășit de doi polițiști. Nu trebuie să fii detectiv, ca să înțelegi că bărbatul poartă un costum de portărel.

— Sunteți doamna Suchot? întreabă politicos omul legii, cu un glas ce nu lasă loc nici unei îndoieli cu privire la scopul vizitei sale.

— Da, se neliniștește Mami.

Unul din cei doi ofițeri de poliție încearcă s-o liniștească, făcând un gest amical. E Martin, ofițerul cu care se întâlnește, ori de câte ori se duce la supermarket. Poartă un costum la fel de

cenușiu.

— Frederic de Saint-Clair. Portărel.

Anticarul simte că e ceva în neregulă și preferă s-o șteargă englezește.

— Pe curând, scumpă doamnă. E o plăcere să fac afaceri cu Domnia Voastră, spune surâzând și dispare.

Desigur, ochii portărelului se lipsesc de teancul de bancnote din mâna bunicii.

— Am picat... la țanc, după câte văd, spune portărelul cu glasul ceva mai bine uns decât un aparat de măsură. Arată o scrisoare: am o cerere de acoperire împotriva dumneavoastră, pentru neplata unor lucrări către Ernest Victor-Emmanuel David. În valoare de 185 de euro, majorată cu zece la sută penalități pentru întârziere și cu acoperirea cheltuielilor de procedură. Deci un total de 290 de euro.

Nimic din glasul lui nu lasă loc unei speranțe de negociere. Bunica își privește teancul de bancnote și i-l întinde automat. Portărelul îl ia, oarecum mirat că nu trebuie să poarte vreo luptă.

— Îmi permiteți? zice, începând să numere bancnotele cu o halucinantă repeziciune.

Artur privește scena de pe canapea. Nu pare nici neliniștit, nici uimit. Pur și simplu scârbit. A înțeles de-acum câteva ore că Mami a fost „lansată” pe o spirală de unde nu are cum să mai scape.

— Dacă nu greșesc... Lipsesc trei euro, spune portărelul.

— Nu pricep, eu ... Erau trei sute de euro, se miră bunica.

— Vreți să-i numărați? întrebă portărelul politicos, dar sigur de el. Nu prea sunt șanse să fi greșit.

E ca un cioclu: dacă-ți spune că clientul lui e mort, îl poți crede. Bunica e copleșită. Dă încetișor din cap.

— Nu, nu cred... Trebuie să aveți dreptate.

În camion, anticarul pare satisfăcut străbătând noaptea.

— Ce mai, o afacere bunicică, bine dusă la capăt, le împărtășește el hamalilor, care râd cât îi țin balamalele.

Anticarul își bagă mâna în buzunar. Să vedem ce încerca monstrulețul să ne-ascundă. Scoate hârtia pe care Artur nu i-a dat-o de bunăvoie și o desface cu domoală plăcere. E lista cumpărăturilor de la supermarket.

Capitolul 5

În salon, Artur își despăturește, la rândul său, foaia de hârtie. E gravura cu prințesa Selena, pe care a șterpelit-o. O mângâie, de parcă ar fi singura-i speranță. Portărelul își continuă treaba:

— Cu toate că suma datorată e mică, legea-i lege. Voi proceda deci la sechestrarea bunurilor, pentru a acoperi creanța de 3 euro, anunță.

Un portărel și un pitbull au două lucruri în comun: nu lasă niciodată obiectul pe care au pus laba și surâd la fel în fața suferinței.

Martin, amabilul ofițer, se simte oarecum obligat să intervină.

— Ascultă, suma rămasă din datorie e tare mică, putem să-i lăsăm totuși câteva zile ca să plătească, nu? spuse plin de bun-simț.

Portărelul pare cam stingherit.

— Așa aș vrea, dar... Sentința cere plata imediată și totală a sumei. Dacă nu o aplic, risc să fiu pedepsit.

— Înțeleg, spune drăgălaș Mami, a cărei bunătate e, hotărât lucru, fără margini. Hai, vedeți-vă de treabă, adaugă, depărtându-se, ca să-l lase să treacă.

Portărelul se simte deodată teribil de vinovat, așa ca șovăie dacă să intre sau nu. Dar nu prea mult, căci intră, până la urmă, dar amabilul polițist îi taie avântul.

— Așteaptă! spune, scoțând portmoneul. Uite... 3 euro,

socoteala-i bună! spune și-i întinde banii.

Portărelul se simte ca un prost și e întotdeauna ciudat să fii ultimul care pricepe așa ceva despre tine.

— Nu-i, nu-i chiar procedura corectă, dar, date fiind împrejurările, accept!

Mami stă să izbucnească în plâns, dar ține cu demnitate totul sub control.

— Îți mulțumesc, domnule ofițer... O să ți-i înapoiez de cum... de cum voi putea!

— Nu vă faceți griji, doamnă Suchot, sunt sigur că, la întoarcere, soțul dumneavoastră va găsi o cale să mă despăgubească, spune polițistul foarte politicoș.

— Am să am eu grijă, îi răspunde bunica, prea emoționată pentru a-l putea privi în ochi.

Polițistul îl ia pe portărel de umeri și-l trage după el.

— Hai, ai muncit destul pentru azi! Acum ne ducem acasă.

Portărelul nu îndrăznește să-l contrazică.

— Respectele mele, doamnă, mai spune, înainte de a se lăsa dus.

Mami închide încet ușa și mai rămâne o clipă în prag, ușor buimăcă.

Sună telefonul, chiar lângă Artur. Băiatul ridică fără chef receptorul.

— Alo! Artur, iubitul! Sunt mama! Ce faceți? fluieră vocea în receptor.

— Facem super! răspunde Artur sarcastic. Eu și Mami

suntem în megaformă.

Bunica revine în salon și-i face nepotului largi semne ce s-ar putea traduce prin: „Nu le spune nimic”.

— Ce-ai făcut frumos? întreabă mecanic mama.

— Am făcut ordine! răspunde Artur. Nici nu-ți vine să crezi ce de vechituri bune de nimic se pot aduna în casă. Dar, mulțumită bunicii, am aruncat tot!

— Artur, te rog, nu-i înnebuni, șoptește bunica.

— Artur face și mai și. Închide telefonul.

— Artur! I-ai închis telefonul mamei tale!? se supără bunica.

— Ba nu. S-a închis singur! explică băiețelul, îndreptându-se spre scară.

— Și acuma unde te duci? Stai aici, o să sune iar într-un minut.

Artur se oprește în mijlocul scării și-și privește bunica drept în față.

— Au tăiat firul, Mami! Nu vezi ce se întâmplă? Ai căzut în capcană. O capcană care, de la oră la oră, e tot mai strâmtă. Dar nu te mai las să faci nimic. Cât voi trai eu n-or să aibă casa!

Probabil că Artur a auzit fraza într-un film de aventuri, dar ce bine a spus-o! Face stânga-mprejur și urcă mândru scara. Dacă ar avea pălărie, l-ai crede Indiana Jones. Mami ridică receptorul și constată că, într-adevăr telefonul e mort.

— Poate-i o întrerupere temporară, se întâmplă des pe timp de furtună.

— N-a plouat de-o lună, spune Artur din susul scărilor.

Se aude o bătaie în uşă.

— Vezi? Trebuie să fi venit s-o repare, se linişteşti bunica. Se repede la uşa în faţa căreia se află.

— Seara, doamnă! spune tehnicianul, ducând mâna la caschetă.

— A, tocmai la ȝanc! spune bunica. Ne-a fost tăiat telefonul şi cred că o minimă politeţe cere să avertizezi oamenii înainte de a-i umili astfel!

— Sunt într-o totul de acord, doamnă! acceptă politicoş tehnicianul. Dar eu, eu nu-s de la telefoane, ci de la compania de electricitate. Îşi arată ecusonul cusut pe haină, ca pe dovada perfectă. Şi am venit tocmai ca să vă previn că în curând vi se va tăia lumina, pentru neplată. Scoate şi el o scrisoare oficială. Bunica ar putea face o colecţie.

Artur intră în camera de lucru rămasă goală. Cu excepţia câtorva obiecte fără nici o valoare, n-au mai rămas decât biroul, un scaun şi portretul bunicului. Înciudat, băieţelul se aşază pe scaun şi reciteşte inscripţia uitată ca prin minune. Trebuie spus că panglica n-are prea mare valoare, chiar dacă sfatul e nepreţuit. „Cuvintele ascund adeseori alte cuvinte.”, reciteşte Artur, cu glas tare.

Enigma e aici, în faţa lui. Şi el ştie.

— Ajută-mă, bunicule. Dacă vorbele pot ascunde altele, care-i taina pitită în spatele lor?

Degeaba îşi întreabă bunicul cu privirea, tabloul e mut pentru vecie.

Bunica a terminat de citit foaia albastră și i-o întinde tehnicianului.

— Și... când ne-o veți tăia? întreabă ea, parcă obișnuită cu ideea.

— Cred că repede, îi răspunde tehnicianul, chiar atunci lumina începea să se stingă în toată casa.

— Adevărat că foarte repede! remarcă bunica. Nu mișcați, mă duc după o lumânare.

Artur aprinde un chibrit și-l apropie de lumânare. Strălucirea de lumină e ca oaza din deșert. Pune lumânarea pe birou și se dă înapoi câțiva pași, ca să vadă mai bine panglica, cheia enigmei.

— E momentul să-mi meargă mintea! își spune Artur. „Cuvintele... pot... ascunde... alte... cuvinte.”

Trasă ușor înapoi, flacăra lumânării face panglica mai transparentă; i se pare că zărește ceva. Ia lumânarea în mână, se suie pe scaun și pune lumina chiar în spatele panglicii. Deodată se întrevăd câteva cuvinte. Cuvinte care ascund alte cuvinte. Chipul lui Artur se luminează.

— Asta-i! exclamă.

Încearcă să-și stăpânească bucuria, dar timpul presează. Mișcă repede lumânarea în spatele panglicii și citește treptat fraza ascunsă.

Citind, are impresia că aude plăcutul glas răgușit al bunicului. E ca și cum acesta ar fi intrat brusc în cameră. „Dragă Artur, eram sigur că pot conta pe tine că ai să rezolvi această

simplă șaradă”.

Artur se strâmbă: „Dar nu-i chiar atât de simplă”, pare să-i spună bunicului.

Vocea acestuia răsună iar: „Ești pe cale să împlinești zece ani, și să fii foarte abil. Din contră, eu nu-s prea abil, căci, dacă citești aceste rânduri, înseamnă că probabil am murit”.

Artur se oprește o clipă. Bunicul e atât de viu, că-i greu să ți-l închipui fără viață. Băiatul nici măcar nu vrea să se gândească la așa ceva.

„Ție îți revine, deci, greaua îndatorire de a-mi împlini misiunea. Dacă accepți, bineînțeles”.

Artur privește portretul bunicului. Încrederea pe care i-o acordă bătrânul îi umflă pieptul micuț.

— Accept, bunicule, spune solemn, înainte de a-și continua lectura. „Asta și așteptam de la tine, Artur. Ești demn să-mi fii nepot”, i-a scris bunicul.

Artur zâmbește, mirat de clarviziunea lui.

— Mulțumesc, îi răspunde.

Textul continuă: „Ca să ajungi în țara minimoșilor, trebuie să știi în ce zi are loc următoarea trecere. E una pe an. Ca să afli, ia calendarul universal de pe biroul meu și socotește a zecea lună plină din an. În acea noapte, fix la miezul nopții, lumina se va deschide spre țara minimoșilor”.

Lui Artur nu-i vine să-și creadă ochilor. Tot ce și-a închipuit e, deci, adevărat. Comoara ascunsă, minimoșii și... prințesa Selena. Lasă să-i scape un mic oftat, apoi își revine și se repede la

birou, să caute calendarul. Din fericire, anticarul nu l-a luat. Artur îl cercetează grăbit și numără lunile pline. „Șapte... opt... nouă... zece!” Privește data care-i corespunde.

— 31 iulie! Ziua mea! Adică... azi! Își dă seama dintr-o dată micul cercetaș - uimit de coincidență.

Întoarce capul spre pendula din perete. Aceasta arată orele douăzeci și trei și treizeci și șase de minute. „Adică, peste douăzeci de minute”, își spune înnebunit.

La lumina lumânării, bunica tocmai semnează hârtia întinsă de amabilul tehnician.

— Iată, cea roz e pentru dumneavoastră, cea albastră, pentru mine. Una pentru fete, alta pentru băieți, încearcă să glumească, dar gluma nu ține. Mami e ca o bucată de marmură.

— Ca să vi se dea iarăși drumul la curent, e suficient să mergeți la biroul central, între orele nouă și optsprezece, cu un cec, firește.

— Firește, subliniază bunica, înainte de a adăuga, curioasă: Spuneți-mi cum se face că lucrați încă la ora aceasta? E trecut de șase seara, nu?

— Credeți-mă, nu-mi place deloc, dar asta-i slujba, mărturisește omul. Voiau neapărat să vin astă-seară. Mi-au plătit orele suplimentare chiar triplu. Încep să cred că vă urăște cineva la C.E.D.

— La C.E.D.? se miră bunica.

— Da, Centrala Electrică David, precizează.

— A, acum pricep, suspină Mami.

Brusc, se aud zgomote de la primul etaj. Sunt probabil lovituri de ciocan. Tehnicianul se neliniștește puțin și încearcă să glumească iar.

— S-ar zice că nu doar eu fac ore suplimentare.

— Nu. Astea-s fantome, zice bunica cu o siguranță ce nu lasă loc nici unei îndoieli. De altfel, trebuie să plecați repede, pentru că nu suportă uniforme.

Tehnicianul se privește din cap până în picioare, numai el poartă uniformă. Râde în silă, dar, copleșit de îndoieli, preferă să plece.

— E bună! Hai, vă las, spune, mergând de-a-ndăratelea spre mașină.

Mami zâmbește, trânteste ușa și înalță capul, încercând să afle de unde se aud loviturile de ciocan.

Capitolul 6

Artur lovește ca nebunul într-un stâlp din perete. Cu ciocanul, firește.

— Douăzeci și opt... douăzeci și nouă... Și treizeci! zbiară.

Ultima lovitură e mai puternică decât celelalte, și o scândurică sare din zid. Bucata de lemn e pivotantă; și o ușa minusculă a unei ascunzătorii. Artur bagă mâna în golul ei și dă de-o foaie de hârtie. O despătorește și citește grăbit: „Bravo, ai rezolvat și a doua enigmă. Iat-o acum pe a treia și ultima: vechiul radiator. Sucește robinetul la dreapta, de atâtea ori câte litere are prenumele tău. Apoi întoarce-1 un sfert de tur”. Artur se duce sub fereastră și îngenunchează în fața vechiului radiator. Pune mâna pe robinet și începe să-l răsucescă: „Artur. A... R... T... U... R...!” E atent. N-are vreme de greșeli. „Și acum ... un sfert de tur la stânga”. Își freacă mâinile, și trage aer în piept, ca și cum s-ar pregăti pentru tot ce-i mai rău. Și tot ce-i mai rău își face apariția. Pe ușă. Mami năvălește, iar Artur sare în sus.

— Acuma ce mai faci? Tu dădeai cu ciocanul? întreabă bunica înnebunită la capătul acestei zile oribile, ce nu mai vrea să se sfârșească odată.

— Eu... eu repar radiatorul bunicului! bâiguie Artur.

— Așa, la miezul nopții? Și în plină vară? se miră bunica, nu prea convinsă de minciună.

— Nu se știe niciodată. Uneori, iarna vine pe neașteptate. Tu spui asta mereu! replică Artur plin de bun-simț.

— E adevărat, așa zic! Dar, în general, în noiembrie! spune

Mami enervată. Mai spun și că-i aproape miezul nopții și e timpul să mergi la culcare. Ți-am zis de sute de ori că nu vreau să te mai prind în camera asta!

— De ce? Acum nu mai e nimic aici, spune Artur, pe drept cuvânt.

Bunica își dă seama că acum cererea ei nu mai are nici un sens. Dar insistă, din principiu.

— Nu mai există obiecte precise... Dar amintirile-s tot aici și nu vreau să le strici, hotărăște. Se apropie de calendar, rupe pagina lui 31 iulie și apare pagina lui 1 august. Pune pagina ruptă într-o cutie mică, pe care se poate citi: „Zilele fără tine”. Teancul e, din nefericire, înalt. Hai, șterge-o în odaia ta!

Băiețelul o ascultă trist, iar bunica închide ușa cu cheia pe care o pune la loc, la căpătâiul patului cu baldachin. Se duce după Artur, care tocmai își ia pijama. Îi desface patul, iar el se bagă tăcut sub plapumă.

— O poveste scurtă, dar nu mai mult de cinci minute, spune drăgălaș bunica, așa, ca să se revanșeze un pic.

— Nu, mulțumesc. Sunt obosit, răspunde Artur, închizând ochii.

Bunica e oarecum surprinsă, dar nu insistă. Își ia lumânarea și iese, lăsând odaia în voia clarului de lună.. De cum se închide bine ușa, Artur e în picioare, încordat ca un arc. „E rândul tău să joci, Artur”, își spune, ca să-și dea curaj. Întredeschide ușa și ascultă cu atenție. Aude zgomotul dușului. Mami profită de ultimii litri de apă caldă. Se strecoară în odaie. Aburul iese prin

ușa întredeschisă a băii. Înaintează ușurel, simțind sub tălpi parchetul care ar putea scârțâi. Ajunge la patul cu baldachin și ridică brațul micuț, încercând să recupereze cheia. Cu privirea ațintită spre baie, merge de-a-ndăratelea către ieșire.

Dar brusc se lovește de ceva și începe să urle. Ceva e de fapt, cineva. Mami. E rudă cu vulpoiul ei de nepot dar are cincizeci de ani de experiență în plus.

— M-ai speriat, îi reproșează băiatul. Credeam... că ești sub duș!

— Ei bine, nu! Eram în salon și-mi căutam somniferul spune, arătându-i flaconul mititel. Și te sfătuiesc să te bagi în pat cât mai repede, de nu vrei să ți-1 bag pe gât!

Smulge cheia din mâna lui Artur, care o șterge în odaia lui. Oftează, pune iar cheia la loc și se duce după Artur, la el în odaie. La flacăra lumânării, îl descoperă în fundul patului, cu pătura trasă până sub bărbie.

— Acum trebuie să dormi, e aproape miezul nopții.

— Știu, spune Artur, speriat de timpul care trece fără ca el să-l poată stăpâni.

— Încui ușa cu cheia. Ca să te feresc de orice ispită, îi explică cu drăgălășenie bunica.

De aproape, se aude cum Artur înghite în sec, speriat.

Dar Mami e prea departe ca să-l audă. Zâmbește și încuie ușa cu cheia. Artur dă cuvertura la o parte și se ridică imediat. Cearșafurile și păturile sunt legate unele de altele. Nu trebuie decât să deschidă fereastra și să le arunce pe toate jos. Căci

băiețelul și-a premeditat evadarea. Pune piciorul pe pervaz și se lasă să alunece pe scara improvizată.

Mami pune lumânarea pe noptiera de lângă pat. Flacăra îi îngăduie să vadă ora marcată de bătrânul deșteptător. Mai e un sfert de ceas până la miezul nopții. La aceeași flacăra își numără picăturile. Doar trei, pe fundul unui pahar mare cu apă, pe care îl bea până la fund. Își pune ochelarii pe noptieră și se întinde, lăsându-se în voia somnului.

Artur alunecă de pe frânghia din pânză, prea scurtă ca să ajungă până la pământ. Se ridică și fuge de-i sfârâie călcâiele spre ușa de la intrare. Alfi tresare văzându-l. Cum i-o fi ieșit, oare, stăpânului lui un număr de magie pe când el păzea atât de mândru intrarea?

Ușa fiind închisă, Artur trece prin ușița batantă rezervată câinelui. Alfi e tot mai surprins. Căci stăpânul său merge în patru labe și folosește intrarea artiștilor. Artur traversează salonul și-și pune mecanic șoșonii. Pendulul ticăie și arată ora douăzeci și trei și patruzeci și nouă de minute. Urcă la etaj fără prea mare greutate, dar totul eșuează în fața camerei bunicii; e închisă cu cheia.

„Offf!” izbucnește Artur, care n-are decât câteva minute de gândire. „Găsește ceva, Artur, caută o idee!” își repetă în gând. Dă înapoi, se rotește, privind foarte atent la toate și căutând cel mai mărunț indiciu de care să se agațe. Deasupra ușii, observă o mică lucarnă, cu colțul spart. Îi vine o idee. Deschide ușa garajului și intră, la lumina lanternei. Se urcă pe bancul de lucru

și apucă una dintre undițele aranjate cu grijă de-a lungul zidului.

Alfi tresare iar, văzându-și stăpânul cum trece cu undiță sub braț. Oare ce-au să pescuiască la ora asta, se întreabă cățelul, pierdut în timp. Artur a găsit un magnet, lipit de una din ușile dulapului din bucătărie. Își strecoară briceguțul elvețian multifuncțional în dosul lui și-l desprinde. Vine iar în fața ușii de la odaia bunicii și agăță cu îndemânare magnetul la capătul undiței. „Șmecherul”, se gândește Alfi care nu pricepe totuși, ce va pescui, mai ales în casă.

Fără zgomot, dar în cea mai mare grabă, Artur cocoată unele peste altele măsuța și scaunele, ca să poată ajunge la micuța lucarnă cu colțul rupt. Urcă atent pe eșafodaj și-și strecoară undița în spărtură. Câinele îl privește, dar nu pricepe. N-a zărit nicicând vreun râu în camera bunicii. Artur împinge undița ușurel, apoi o întoarce în jos, spre cheie și spre broască. Alfi n-are chef de muștrări de conștiință. Se duce spre eșafodaj, făcând să scârție parchetul.

Artur se clatină. Se redresează cum poate mai bine. Magnetul se clatină și el în încăpere, micuța fiolă basculează, cade într-o parte și începe să picure în apa din paharul bunicii.

— Artur? întreabă Mami, ridicându-se pe jumătate adormită. Artur nici nu clipește, dar se roagă să facă și Alfi la fel. Câinele e stană de piatră, doar coada îi mai bâțâie un pic.

Mami ascultă în tăcere. Câțiva greieri, una sau două broaște în grădină. Nimic alarmant, dar tăcerea e prea desăvârșită ca să fie cinstită. Își pune ochelarii, fără să observe picăturile de

somnifer ce continuă să-i cadă în pahar. Deschide ușa odăii și privește spre stânga, unde-i scara. Vede doar câinele, singur pe coridor și dând din coadă. Dar nu și pe Artur, care-i chiar în spatele ei, mumificat în vârful eșafodajului, cu undița în mână. Alfi e tot în ceață, dar hotărăște să zâmbească.

— Ce-ar fi să te duci și tu la culcare!? îi poruncește Mami.

Cățelul își potrivește coada și o șterge pe scară. Asta a înțeles. „Ce-or fi având cu toții de nu vor să doarmă în noaptea asta?! O fi luna plină?” se întreabă bunica, închizând ușurel ușa.

Artur poate, în sfârșit, să respire. Ca prin miracol nu l-a descoperit. Mami își scoate ochelarii și-i pune pe noptieră. Ia paharul în care s-a prelins toată fiola de somnifer și-l dă pe gât, strâmbându-se. Efectul e instantaneu.

Bunica se prăbușește de-a latul patului, fără să mai aibă timp să se bage sub pătură. Artur își reia pescuitul miraculos, în vreme ce Mami începe să sforăie. Magnetul coboară ușurel spre cheie și o atrage. Broasca nu pare să fie de acord și rezistă hoției. Artur se strâmbă și gesticulează, încercând să se dueleze cu cheia.

Alfi urcă încetișor scara, mai mult ca să afle unde se pescuiește. Se duce spre Artur, contorsionat peste taburetul improvizat.

Câinele calcă iar în același loc al parchetului care scârțâie. Piciorul măsuței se clatină. Eșafodajul își pierde precarul echilibru. „O, nu!” îi scapă lui Artur.

Totul se prăbușește, precum castelele din cărți de joc într-un

vacarm înspăimântător. Câinele o ia la sănătoasa.

Capul lui Artur se ițește de sub un scaun; supraviețuitorul unui cutremur. Suflul catastrofei a fost atât de violent, că ușa camerei s-a deschis. E adevărat, nici nu era încuiată cu cheia. Artur înalță capul și constată că, întinsă pe pat, bunica sforăie fericită. „Cum n-a trezit-o, oare, asemenea haos?” se întreabă puștiul. Intră în odaie, se duce spre pat și se asigură că Mami e bine. Dacă sforăie, e, fără îndoială, chiar foarte vie, observă micuța fiolă răsturnată și înțelege ce s-a petrecut

Trage de pătură și-și învelește drăgălașa bunică, al cărei chip e, sub efectul somnului, mai tânăr cu treizeci de ani.

— Vise plăcute, Mami! îi zice, ia cheia de jos și se face nevăzut.

Capitolul 7

Artur aprinde iar lumânarea și se aruncă asupra vechiului radiator. „Un sfert de tur... la stânga”, își amintește. Apucă de mâner și execută mișcarea. Un mecanism destul de zgomotos desprinde radiatorul de zid și-l întoarce într-o parte, dând la iveală o altă ascunzătoare, mult mai mare decât celelalte. Suficient de încăpătoare ca să intre în ea un cufăr mare din piele.

Artur trage cufărul plin de praf în mijlocul încăperii. În el se află o minunată lunetă din aramă, într-o husă de catifea vișinie. În fața ei stă trepiedul solid pe care trebuie instalată. Deasupra, aliniate una lângă alta, cinci statuete africane. Cinci bongomatasalai. Artur privește uimit comoara. Nu știe de unde să înceapă. Ia o cheiță pe a cărei etichetă citește: „Cheia trebuie s-o păstrezi mereu la tine”. Începe deci prin a lua cheița și a o băga în buzunar.

Apoi rulează pergamentul cu instrucțiuni. E un plan destul de simplu, în centrul căruia se află marele stejar de afară.

Piticul din grădină are o gaură tainică, unde trebuie înfiptă luneta, cu capul în jos. Apoi se desfășoară un covor cu cinci încrengături, iar pe fiecare se așază câte o statueta. Totul pare destul de simplu. Artur verifică dacă n-a uitat nimic, memorează iute totul, apoi ia luneta și trepiedul sub braț și iese din odaie. Când traversează salonul, orologiul arată ora douăzeci și trei și cincizeci și unu de minute.

Au mai rămas doar nouă minute până când se va deschide poarta de lumină. Despre cum e faimoasa poartă și, mai ales,

despre ce-l așteaptă dincolo de ea, Artur n-are nici cea mai vagă idee, dar, fascinat de misiune, urmează vorbă cu vorbă instrucțiunile bunicului. Cu toate că luna plină-i frumoasă, Artur nu vede mare lucru.

— Avem nevoie de lumină, îi spune băiatul lui Alfi, care îl urmează peste tot. Se strecoară în bătrânul Chevrolet și se instalează la volan. Găsește cheile ascunse sub parasolar și-și amintește o clipă cum funcționează totul. De ce mă privești așa? își întreabă cățelul. Doar am văzut-o pe Mami făcând asta de sute de ori. Pune cheia în contact. Vechea mașină scuipă și sforăie, căci nu prea-i obișnuită să fie trezită în toiul nopții.

Artur aprinde farurile, dar mașina e prost așezată așa că stejarul rămâne în întuneric. Băiatul bagă în viteza întâi și apasă pe accelerator, dar mașina nu vrea să pornească. „Frâna de mână, prostovanule!” își dă brusc seama. Trage din toate puterile de manetă și deblochează frâna. Mașina tresare brusc. Artur urlă și face tot ce poate ca s-o țină sub control, dar mașina dă roată casei. Cu volanul enorm în mâini, cu privirea ațintită pe bord, băiatul face tot ce-i stă în putință ca să ocolească pomii, dar nu izbutește să evite și frânghia, pe care o trage după el cu rufe cu tot.

Cei doi ochi luminoși de sub cearșafuri, care înaintează singuri, scot un strigăt de copil: e fantoma perfectă, și Alfi fuge urlând. În ciuda apariției care geme și a farurilor ce mătură câmpia, bunica sforăie în continuare din răputeri.

Mașina se încovoiaie, în cele din urmă, intrând totuși într-un copac de vârsta lui Artur. Mai mare spaima ca accidentul. Vestea

bună e că farurile sunt acum îndreptate spre piticul din grădină. Artur se repede la omulețul de ghips și-l ridică de la pământ.

— Iartă-mă, bătrâne! îi spune, înainte de a-l da la o parte.

Piticul și-a ținut bine ascunsă gaura nu prea mare, ce pare acum fără fund. Artur potrivește trepiedul și fixează mai întâi luneta în gaură, așa cum cere planul.

Rămâne o clipă perplex. Se întreabă cum poate, oare, acest ciudat șir de mișcări să deschidă o poartă, fie ea chiar și de lumină.

— Fii atent, eu caut restul, îi spune cățelului, înainte de a pleca în goana mare.

Alfi privește clădirea și pare la fel de perplex ca stăpânul său. Artur își pune în cârcă covorul greu de pe capătul cufărului. Apoi îl saltă peste parapetul primului etaj, și-l regăsește în salon.

Pendula își continuă implacabila misiune, arătând ora douăzeci și trei și cincizeci și șapte de minute. Artur desface covorul, și cele cinci încrengături se deschid în jurul lunetei. Uriașa stea de mare multicoloră de pe gazon trebuie să se vadă frumoasă de sus. „Și acum, păpușile”, își spuse Artur. Ia cu nesfârșite precauții cele cinci păpuși de porțelan din cufăr și se îndreaptă spre scară. Coboră cu pași rari, treaptă cu treaptă. „Să nu cumva să sparg vreuna, căci cu siguranță ele sunt miezul vrăjii”, se gândește.

Călărețul a rămas afară, obișnuindu-se cu fantoma ai cărei ochi galbeni încep să pălească din lipsa benzinei. Dar pe pământ se ivesc brusc câteva umbre. Alfi ciulește urechile și mârâie.

Umbrele lunecă pe sub lumina galbenă a farurilor. Siluetele lor sunt imense, mai ceva ca ale fantomelor.

Câinele pleacă urlând și intră în casă prin ușița mică. Străbate salonul în goană, chiar și fără șoșonii buncii lunecând, în cele din urmă, printre picioarele lui Artur, care are brațele pline de statuete.

— Nu, urlă băiatul, dar nu poate evita căzătura. Și se lățește la pământ. Statuetele fac câteva piruete în aer, iar după o clipă cad în mii de cioburi pe podea. Artur e deznădăjduit. Spectacolul păpușilor fărâmate pe parchet e insuportabil. Pendula arată ora douăzeci și trei și cincizeci și nouă. „Să eșuezi când ești gata-gata să-ți atingi țelul! Nu-i drept!” se vaită băiețelul, ținut de deznădejde pe podeaua de unde nu izbutește să se ridice. Nu mai are nici pic de curaj, nici măcar cât să-și certe cățelul culcat sub scară.

Stă în coate și vede înaintând o umbră pe podea. Ridică ușurel capul și descoperă cinci umbre chinezești, imense, nemăsurate, obligate să se plece, ca să poată trece prin ușa de la intrare.

Artur rămâne cu gura căscată, cu buza de jos atârnată, își aprinde mica lanternă, al cărei beculeț luminează un războinic matasalai, în ținută tradițională. O cămașă largă, îngrijit înnodată, bijuterii și amulete cam peste tot, o pieptănătură cu scoici, o lance în mână. Omul e echipat și are doi metri și cincisprezece. Îl însoțesc alți patru, ceva mai mărunți.

Artur a rămas mut. Se simte chiar mai mic decât piticul din

grădină. Războinicul scoate din buzunar o hârtie, o desface atent și citește.

— Artur? rostește pur și simplu matasalaiul.

Băiatul nu-și revine și dă prostește din cap. Șeful îi zâmbește.

— Nu trebuie pierdută nici o clipă! Vino! îi spuse războinicul, apoi se întoarce pe jumătate și părăsește casa, îndreptându-se spre grădină.

Ca vrăjtit, Artur uită de frică și se ia după el. Alfi își urmează stăpânul, prea temător ca să rămână singur-singurel sub scară.

Cei cinci africani iau poziție de drepti la capătul unei încrengături a covorului. E vizibil că au luat locul statuetelor. Artur înțelege că trebuie să stea în mijloc, lângă lunetă.

— Voi... voi nu veniți? întreabă politicos, dar nu prea liniștit.

— Unul singur poate să treacă, și credem că tu ești cel mai bun care se poate lupta cu M... Blestematul, îi răspunde șeful.

— Maltazar? întreabă băiatul, aducându-și aminte de gravura din carte.

Cei cinci războinici își duc pe loc câte un deget la gură, cerând tăcere.

— De cum ajungi dincolo, să nu-i pronunți niciodată, niciodată, niciodată... numele. Aduce ghinion.

— De acord. Nici o problemă. Doar M... Blestematul! repetă Artur tot mai neliniștit.

— Cu el s-a dus bunicul tău să lupte, și ție-ți revine onoarea

de a-i încheia misiunea, spune solemn războinicul.

Artur înghite în sec. Misiunea lui pare imposibilă.

— Vă mulțumesc pentru onoare, dar... ar fi poate mai bine să las locul unuia dintre voi. Sunteți mult mai puternici decât mine, recunoaște modest.

— Forța ta e lăuntrică, Artur. Inima ta e cea mai puternică armă, răspunde războinicul.

— Da? se miră băiețelul, nu prea convins. E posibil, dar... nu-s încă mic?!

Șeful matasalai îi zâmbește.

— Curând vei fi de o sută de ori mai mic, iar forța ta va fi și mai vădită.

Orologiul bate prima dintre cele douăsprezece lovituri care anunță miezul nopții.

— E timpul, Artur, spune războinicul ducându-l în mijlocul covorului și dându-i ultimele instrucțiuni.

Artur citește hârtia pe care o ține în mână tremurândă, în vreme ce orologiul continuă să bată. Pe lunetă sunt trei inele. Artur îl apucă pe primul. „Primul cerc, al trupului, trei grade la dreapta”, citește băiatul, stăpânindu-și neliniștea. Face cu mare teamă manevra. Dar nimic. Doar orologiul continuă să bată, pentru a patra oară. Artur apucă al doilea inel. „Al doilea cerc, al spiritului, trei grade la stânga”. Băiatul întoarce inelul, mai greu ca prima dată. Orologiul bate pentru a noua oară. Căpetenia africană înalță ochii spre lună și pare neliniștit de norișorul primejdios ce se apropie.

— Grăbește-te, Artur! îl previne războinicul.

Băiatul apucă al treilea și ultimul dintre inele. „Al treilea cerc, al sufletului, un tur complet.” Artur respiră din adâncul plămânilor și răsucesce inelul, pe când orologiul bate pentru a unsprezecea oară.

Din nefericire, norișorul și-a atins țelul, și acum acoperă puțin câte puțin luna. Nici un fir de lumină. Artur a răsucit inelul până la locul lui. A douăsprezecea bătaie a orologiului marchează miezul nopții, sfârșind întunericul. Tot nimic. Matasalaii stau muți și nemișcați. Până și vântul pare să aștepte.

Neliniștit, Artur se uită la războinici, care-s cu ochii la lună. Dar ea mai mult se ghicește decât se vede, ascunsă de norișorul cenușiu, ce nu știe ce nenorocire provoacă.

Vântul le sare însă în ajutor și-l duce ușor mai departe. Treptat, lumina lunii capătă puteri, apoi o rază intensă sparge brusc noaptea, legând fulgerător luna de lunetă.

Deși durează doar câteva clipe, șocul e atât de puternic, încât Artur cade în fund. Tăcerea domnește iar. Nimic nu pare schimbat, numai zâmbetele de pe chipurile războinicilor.

— Poarta-Lumină s-a deschis! anunță mândru șeful. Poți să te prezinți.

Artur se saltă ca vai de lume.

— Să mă prezint?

— Da. Și încearcă să fii convingător. Poarta rămâne deschisă doar cinci minute, adaugă războinicul.

Artur caută o justificare, dar nu pricepe nimic din umila-i

misiune. Se apropie de lunetă și aruncă o privire în interior. Firește, nu vede mare lucru. Doar ceva maro foarte moale. Apucă luneta și o întoarce, ca să vadă mai limpede. Abia acum zărește în pământ o groapă ușor luminată. Imaginea e tot mai clară, iar Artur poate să vadă chiar și cea mai mică rădăcină. La celălalt capăt al lunetei începe dintr-odată o scară. Lui Artur nu-i vine să-și creadă ochilor.

Lasă deoparte luneta și privește pământul de jur împrejur. Nu, nu vede aiurea. Scara tremură ușor, de parcă cineva tocmai ar urca pe ea. Artur își ține răsuflarea. Un omuleț se ivește în capul scării și atinge lentila enormă. E un minimos. Artur e speriat. Nici în cele mai nebunești vise n-ar fi crezut că-i cu puțință așa ceva. Minimosul își duce mâinile la ochi, încercând să zărească ceva. Are urechi ascuțite, doi ochi ca niște bile foarte negre, pistrui aproape pe tot obrazul. Într-un cuvânt, ori într-o sută, e nostim foc și-l cheamă Moț.

Capitolul 8

Minimosul întrezărește, în cele din urmă, ceva care, din punctul lui de vedere, nu-i decât un ochi enorm.

— Archi? întreabă omulețul neliniștit.

Artur nu-și revine. Chestia e mică și vorbește.

— Eu? Nu, răspunde uluit.

— Prezintă-te! îi poruncește războinicul matasalai.

Artur se stăpânește, amintindu-și de misiunea lui și de timpul scurt pe care îl are la dispoziție.

— Sunt... sunt nepotul lui și... Și mă cheamă Artur.

— Sper, Artur, că ai un motiv serios ca să te folosești astfel de Rază, îl avertizează minimosul. Consiliul e total împotrivă. Cu excepția cazurilor urgente.

— E un caz de extremă urgență, spune băiatul, cu voce uimitoare. Grădina va fi distrusă, tăiată, făcută una cu pământul. În mai puțin de două zile, nu vor mai exista nici grădina, nici casa și deci nici... minimoșii.

Motîșor intră la idei.

— Ce spui, tu, băiețuș? N-oi fi vreun glumeț, ca bunicul tău? întreabă, vrând să se asigure.

— Nici vorbă de glume. Un antreprenor vrea să radă grădina de pe fața pământului și să construiască imobile, explică Artur.

— Imobile? întreabă Moț, înspăimântat. Ce-s alea imobile?

— Niște case mari din beton, care acoperă toate grădinile, răspunde Artur.

— Dar e îngrozitor! se vaită Moț, cuprins de spaimă.

— Da, e îngrozitor! întărește Artur, și nu putem evita, decât dacă dăm de comoara ascunsă de bunicul în grădină. Așa l-aș putea plăti pe antreprenor, și nimic din toate astea n-ar mai avea loc.

Firește că minimosul Moț e de acord.

— Foarte bine. Perfect. E o idee foarte bună! acceptă ușurat.

— Totuși, ca să pot găsi comoara, trebuie să intru în lumea ta! explică Artur, dar Moțișor nu pare să se fi gândit la așa ceva.

— A, da, dar asta-i cu neputință! răspunde el. Nu se poate trece așa, cu una, cu două! Trebuie întrunit Consiliul, trebuie explicată chestiunea, apoi deliberată și...

Artur îl întrerupe fără jenă:

— În două zile, nu va mai fi nici o deliberare, fiindcă nu va mai exista nici un consiliu, deoarece veți fi cu toții morți!

Minimosul împietrește. În sfârșit, a priceput gravitatea situației.

Artur aruncă o privire șefului african, vrând să se asigure că n-a fost prea dur. Șeful își ridică arătătorul, în semn că a procedat bine.

— Cum te cheamă, întreabă Artur, privind prin lunetă.

— Moț, răspunde minimosul.

Artur spune solemn:

— Moț, viitorul poporului tău e în mâinile tale!

Minimosul începe să se agite, înspăimântat de atâta răspundere.

— Da, sigur. În mâinile mele. Trebuie să acționez, repetă în șoaptă. Gesticulează atâta, că, în cele din urmă, cade de pe taburet. Trebuie să anunț Consiliul. Dar Consiliul s-a întrunit deja pentru ceremonia regală. O să mă linșeze, dacă le-o tulbur!

Moț vorbește singur, cu glas tare. Cum face ori de câte ori caută o soluție.

— Grăbește-te, Moț. Timpul n-așteaptă, îi amintește Artur.

— Da. Firește. Timpul n-așteaptă, repetă minimosul, tot mai speriat. Din cauză că s-a foit atâta, l-a luat amețeala. Stă o clipă, apoi o ia la goană pe drumeagul îngust, un soi de tunel pentru cârțițe, abia un pic mai înalt ca el. Regele va fi mândru de mine. Dar am să tulbur ceremonia. Mă vor urî! dă din gură Moț, fără răgaz, fugind prin tunel cât îl țin puterile.

Șeful bongo-matasalailor se apropie de Artur și-i zâmbește.

— Te-ai descurcat bine, băiețaș.

— Sper că am izbutit să-l conving, răspunde Artur cam neliniștit.

Moțișor continuă să alerge prin tunel. Nu trece mult și se duce de-a rostogolul într-o sală uriașă, adevărată grotă subpământeană.

Acolo-i satul lui. Mai mult de o sută de case, din lemn și frunze, din ciuperci crestăte și flori uscate. Adesea, podețe din rădăcini împletite leagă casele între ele.

Moțișor o ia pe strada mare, complet pustie la ora aceasta. Cu atât mai bine, căci e mai ușor de privit arhitectura. Cam barocă, total ecologică, ea e un țesut vegetal incredibil, un

patchwork de dimensiuni omenеști care folosește tot ce-i în natură. Unele ziduri sunt din pămъnt uscat, iar altele, din tije de păpădie, bine strânse una într-alta, formează garduri. Frunzele uscate servesc, îndeobște, drept acoperiș, dar alții au preferat țiglele din аșchii de lemn. Ziduri mai mici, din solzii conurilor de brad, despart casele.

Moțișor urcă în graba mare pe bulevardul cu plante și flori luminoase, аșezate regulat, pe post de felinare, ce duce în Piața Consiliului. E un amfiteatru uriaș, în stil toinan, săpat în pămъnt, ce formează un semicerc în fața palatului regal. Întregul popor minimos și-a dat întâlnire acolo, iar Moț trebuie acum să străbată mulțimea, dacă vrea să аjungă la Consiliu. Dă un pic din coate, se scuză de fiecare dată și аjunge în sfârșit la marginea arenei. „Of, of, of! În plină ceremonie! Or să mă omoare!” își spune încetișor, ca să nu tulbure liniștea generală.

În mijlocul pieței pustii e Piatra înțelepților, în inima căreia stă înfiptă spada fermecată. Arma-i o minune. Pe оțelul cizelat cu finețe, sunt gravate mii de semne. Nu se vede decât pe jumătate. A doua parte a tăișului pare mulată în piatră.

În fața clădirii, un minimos a pus un genunchi la pămъnt și și-a plecat capul în fața pietrei sfinte. Nu i se zărește chipul cufundat în rugă, dar câteva detalii din costumul lui duc cu gândul la un războinic. Nojițele îi strâng picioarele până la pulpe. La cingătoare îi atârună cuțitașe cu dinți de șoricel și punguțe din pieleță de boabe de porumb. Fără nici o îndoială, e un războinic.

„Of, of, of! Sunt încă în plen!” se neliniștește Moț.

Ușile palatului se deschid solemn. Sunt imense și ocupă mare parte din fațada palatului. E nevoie de patru minimoși ca să le deschidă cu totul, atât sunt de grele și de masive. Doi purtători de lumină ies primii. Cei doi minimoși poartă costumul oficial, pestrîț și brodat cu fir de aur. Ai spune că se duc la carnavalul din Veneția. Pe cap au pălării sferice și diafane, iar în fiecare dintre ele stă un vierme lucitor. Pe măsură ce înaintează, ei luminează drumul pe unde trec, ca purtătorii de torțe.

Se așază de-o parte și de alta a estradei aduse încetișor în piață, deschizând astfel drumul regelui. Maiestatea Sa înaintează cu pași grei și rari. E peste măsură de înalt față de restul minimoșilor, ca un om mare față de copii. Are brațe enorme, care-i ajung până la pulpe. Poartă o blană albă și deasă, ce duce cu gândul la urșii polari, și o barba lungă, a cărei culoare se contopește cu a blănii. În ciuda chipului fără vârstă, are cel puțin o sută de ani. Față de trup, capul îi pare foarte mic și caraghios, îngropat sub uriașa beretă cu clopoței. Se apropie de capătul estradei, E urmat de câțiva demnitari, probabil restul Consiliului, care se așază înțelepțește, de-o parte și de alta.

Doar unul rămâne lângă el. E Miro, sobolul. Costumul lui baroc amintește de Verona din vremea familiei Montaigu. Poartă ochelari mici pe vârful năsucului și are un aer foarte neliniștit.

Regele își înalță brațele enorme, iar mulțimea îl aclamă. Atmosfera e de-a dreptul romană.

— Iubit popor, magistrați și demnitari! spune regele cu voce

bătrână, dar puternică. Războaiele pe care strămoșii noștri au trebuit să le poarte rând pe rând au adus numai nenorociri și belele. Face o pauză, ca un moment de reculegere pentru toți cei dispăruți în acele timpuri grele.

— De aceea, continuă, într-o zi au hotărât cu înțelepciune să nu mai poarte niciodată războaie și să înfigă în stâncă spada puterii. Arată cu un gest larg spre spada sudată la locul ei și spre războinicul îngenuncheat. Spada nu mai trebuie folosită nicicând; trebuie să ne ajute la rezolvarea problemelor... În pace.

Mulțimea pare să împărtășească sentimentele regelui. Poate cu excepția lui Moț, prea preocupat de misiunea pe care și-a asumat-o. Regele își reia discursul.

— Anticii au scris, la poalele edificiului, legea după care trebuie să ne conducem: dacă într-o zi pământurile ne-ar fi amenințate de invadatori, atunci o inimă pură, însuflețită de simțul dreptății, neștiind nici ce-i ura, nici ce-i răzbunarea, va putea să smulgă spada cu puteri înmiite și să poarte o luptă dreaptă. Regele oftează lung și trist, apoi adaugă: Din nefericire... această zi a sosit. Mulțimea vuieste, și fiecare își împărtășește neliniștea celui de alături. Iscoadele mele mi-au raportat că... M. Blestematul e gata să trimită împotriva noastră o armată uriașă.

Mulțimea e străbătută de suflul spaimei. Prima literă a aceluși nume a fost de ajuns pentru a-i înfricoșa pe toți. Ne putem închipui cu ușurință ce panică s-ar fi produs, dacă cineva i-ar fi pronunțat, din greșeală, numele întreg.

— La luptă! îi îndeamnă regele, dând parcă semnalul unui

haos vesel, în care toți se pot exprima, fără să dialogheze cu adevărat. Totul pare să semene mai curând cu târgul de pește decât cu Adunarea Națională.

— Mai durează mult? întreabă Moțișor, neliniștit.

Militarul din garda regală se apleacă ușurel spre el.

— Ei, asta-i! Ce vezi nu-i decât începutul! spune și înalță privirea spre cer. Acum urmează rezumatul regelui, discursul înțelepților, jurământul războinicului, ratificarea și ... deschiderea bufetului! spune vesel și zâmbeste pofcios.

Moțișor se simte pierdut. Își agită mâinile în toate direcțiile, dându-și curaj.

— Popor! Nu mai e nici un moment de pierdut! strigă regele, încercând să facă tăcere.

— Are dreptate! supralicitează Moț. Nu mai e nici un moment de pierdut.

Regele face câțiva pași spre războinicul care încă stă solemn în genunchi în fața viitoarei lui spade.

— E un moment important și vă propun să lăsăm deoparte protocolul și să vă spun pe loc cine-i persoana care cred că are toate calitățile pentru această primejdioasă misiune. Regele mai avansează un pic. Un neașteptat sentiment de bunăvoință față de cineva îi îmbujorează obraji și-i îndulcește glasul. Persoana care, peste câteva zile, îmi va lua locul în fruntea regatului... Un zâmbet de copil îi întinerește chipul. Vă vorbesc, desigur, despre prințesa Selenă... fiica mea.

Întinde afectuos brațele lungi spre persoana în genunchi.

Tânăra se ridică ușurel, cum cere protocolul, și-și dezvăluie chipul îngeresc. E chiar mai frumoasă decât în gravură. Părul sălbatic are reflexe liliachii, foarte potrivite cu migdalele ochilor de culoarea turcoazelor din Maldive. E mândră în trupu-i micuț de copil și face pe răzvrătita, pe războinica, dar grația o trădează. E o prințesă veritabilă, palidă ca Albă-ca-Zăpada, frumoasă precum Cenușăreasa, grațioasă ca Frumoasa-din-Pădurea-Adormită, șturlubatică precum Robin Hood.

Regelui îi vine greu să ascundă cât e de mândru de ea.

Gândul că fata asta este fiica lui îl face să roșească. Mulțimea aplaudă aprobator. E greu de crezut că alegerea ei e rodul unei gândiri îndelungate și profunde. În curând, totul se datorează faptului că farmecul Selenei se răspândește zburând ca zefirul. Doar Moț pare insensibil la tot. „Curaj, Moț!” își spune.

Regele face ultimul pas către fiica sa.

— Prințesă Selena, spiritul Strămoșilor fie cu tine, îi spune solemn tatăl.

Selena se apropie la rândul ei, întinde liniștită brațele spre spadă și este gata să pună mâna pe garda ei, dar intervine Moț.

— Tată! urlă el, repezindu-se prin mulțime.

Selena și-a înfrânat elanul și bate din picior.

— Moț! spune, strângând din dinți.

Numai fratele ei mai mic e în stare să facă caraghioslăcuri într-un asemenea moment. Regele își caută cu privirea fiul cel mic.

— Aici sunt, tată, spune băiețelul, venind lângă Selena,

care-i furioasă.

— Ai făcut-o într-adins, nu-i așa? Nu mai puteai aștepta zece secunde înainte de a face pe clovnul?

— Am o misiune foarte importantă, îi răspunde Moț, serios ca un papă.

— Da? Ca și cum a mea n-ar fi importantă! Trebuie să scot spada fermecată, ca să lupt cu M. Blestematul.

Moțișor dă din umeri.

— Ești prea orgolioasă ca să poți scoate spada din stâncă, știi prea bine.

— Ia recunoaște, domnule Știe-Tot, răspunde ea jignită, nu cumva e și puțină gelozie în spusele tale?

— Nici vorbă! răspunde Moț, ridicând nasul spre cer.

— Ei! Nu vă mai ciorovăiți! îi ceartă regele, îndreptându-se spre ei. E o ceremonie importantă. Sper că ai un motiv serios, ca să ne deranjezi astfel.

— Da, tată. Pământurile de sus s-au deschis azi, îl informează micuțul.

— Cine a îndrăznit? tună regele cu voce de tenor.

— Îl cheamă Artur, reluă Moț, cu glăsciorul timid. E nepotul lui Archi.

Mulțimea e emoționată. Numele lui Archi stârnește ecou în mințile tuturor. Regele e oarecum tulburat.

— Și... Ce vrea... Artur ăsta?

— Vrea să se adreseze Consiliului. Spune că asupra noastră se va abate o mare nenorocire și că numai el ne poate salva.

Tribuna ia foc. E în pragul panicii. Gata să se răzvrătească, Selena își dă fratele la o parte cu mâna și-i ia locul în fața regelui.

— Marea noastră nenorocire e M. Blestematul, și n-avem ce face cu Artur ăsta. Mie, Selena, prințesă adevărată, îmi revine misiunea de a-mi apăra poporul.

Fără să mai aștepte, se întoarce și se duce drept spre spadă. Pune mâna pe mâner și, cu un gest grațios, încearcă s-o tragă afară. Dar grația nu-i bună de nimic în acest soi de privință, căci spada nu se clintește nici cu un milimetru. Încearcă apoi cu forța, folosind amândouă mâinile. Nimic. Spada rămâne ca sudată. Pune amândouă mâinile, amândouă picioarele, se contorsionează, se strâmbă, urlă... Nu folosește la nimic. Mulțimea e uluită. În privirea regelui se citește același lucru, căci pare foarte dezamăgit și, desigur, oarecum neliniștit.

Fără puteri, Selena se oprește o clipă, trăgându-și suflarea.

— Vezi? Ești prea orgolioasă. Ți-am spus eu! îi aruncă Moț în treacăt.

— Hop și tu! îi răspunde, înaintând spre el cu mâinile întinse, gata să-l sugrume.

— Selena! strigă tatăl.

Prințesa stă în loc.

— Fiica mea, îmi pare rău, îi spune impresionat. Noi știm cât iubești tu poporul, dar... inima ta e prea plină de ură și de răzbunare.

— Nu-i adevărat, tată! se apără fata, cu lacrimi în ochi. Doar că... Moț m-a scos din sărite. Sunt sigură că, dacă mă liniștesc un

minut, voi putea scoate spada și totul va fi în ordine.

Regele o privește o clipă. E neîncrezător. Cum să-i explice fiicei lui această furie oarbă, fără s-o supere?

— Ce-ai face dacă l-ai avea în față pe M. Blestematul? o întreabă simplu regele.

Selena încearcă să-și stăpânească ura, care nu vrea decât să iasă la iveală.

— M-aș purta cu el după cum merită, îl asigură.

— Adică? insistă regele, jucându-se cu nervii ei.

— Eu... eu... l-aș zdrobi ca pe un vierme! Pentru toate crimele pe care le-a comis și pentru nenorocirile pe care ni le-a adus, precum și pentru...

Selena înțelege brusc în ce capcană a căzut.

— Îmi pare rău, fata mea, dar nu ești pregătită. Puterile spadei nu se arată decât în mâini însuflețite de spiritul dreptății, nu al răzbunării, îi explică tatăl.

— Atunci ce facem? O să-l lăsăm pe păianjenul ăsta diform să ne invadeze, să ne jefuiască, să ne sugrume pe noi și pe copiii noștri? Fără să spunem nimic? Fără să facem nimic? Fără să încercăm nimic? spune ea, luând mulțimea drept martor.

Gloata se agită. E, desigur, mult adevăr în vorbele micuței prințese.

— Cine ne va salva? urlă ea în sfârșit.

— Artur! îi răspunde Moț cu înflăcărare. E singura noastră nădejde.

Selena ridică ochii spre cer. Regele se gândește. Mulțimea se

întreabă. Consiliul discută, apoi face un semn favorabil suveranului, care încuviințează.

— Date fiind împrejurările și în amintirea lui Archi, Consiliul acceptă să-l asculte pe tânăr.

Moțișor urlă de bucurie, dar sora lui se posomorăște, după obicei. Mulțimea fierbe, ca de fiecare dată când spectacolul oferă numere noi.

— Miro? Pregătiți legătura! spune regele.

Micul sobol se execută neîntârziat. Sare drept în micul lui centru de control, un soi de tejghea circulară, plină vârf cu manete și butoane de tot felul; face mai întâi o mică socoteală pe numărătoare, apoi trage de maneta numărul 21. O oglindă enormă, montată pe niște rădăcini ce-i servesc drept cadru, iese din zid, precum oglinda retrovizoare a automobilului. Imediat, se ivește și a doua, care păstrează reflexia primeia. A treia iese din tavan și captează, la rândul ei, reflexia.

Miro trage rând pe rând de manete, și de peste tot își fac apariția noi oglinzi, purtând aceeași imagine prin tot orașul, prin tunelul lung ce duce în încăperea unde stă enorma lentilă a lunetei, ce-a rămas înfiptă în pământ. În total, vreo cincizeci de oglinzi, aliniate pentru a păstra imaginea din lentilă.

Cu amândouă mâinile, Miro încearcă să pună în mișcare altă manetă. Un soi de plantă coboară din tavanul grotei, se deschide ca o floare pe care se pune roua, iar din ea cad patru balonașe luminoase: unul galben, unul roșu, unul albastru și unul verde. Patru culori fundamentale se aliniază ușurel,

formând o lumină albă perfectă, ca un proiector mare, gata să reproducă fidel imaginea purtată de oglinzi. Nu lipsește decât un ecran.

Miro apasă pe un buton, singurul acoperit cu catifea. Un ecran imens se desprinde din plafon, dintr-o singură mișcare, și acoperă cerul orașului. Privit îndeaproape, e din frunze uscate de arțar, cusute între ele și formând un splendid mozaic. Miro apasă pe alt buton. O ultimă oglindă trimite reflexul spre proiector, ce îndreaptă imaginea spre ecranul uriaș. Un ochi gigantic invadează pânza. E al lui Artur.

Băiatul, încă în genunchi, în grădină, e uluit. E în mijlocul Consiliului minimoșilor, în fața regelui. Acesta e, de altfel, impresionat de dimensiunile ochiului său, care te lasă să întrevezi înălțimea omului ascuns în spatele lentilei. Doar Selena stă cu spatele la ecran, în semn de protest. Regele își recapătă ceva din demnitate și-și drege glasul.

— Hm! Ei bine, tinere Artur, Consiliul te ascultă, fii scurt.

Artur are un moment de inspirație.

— Un om vrea să distrugă grădina ce vă adăpostește. Aveți doar un minut ca să mă lăsați să intru în lumea voastră, pentru a vă putea ajuta. După acest răstimp, nu voi mai putea face nimic pentru voi și veți fi distruși cu totul.

Fraza trece printre cei de față ca o pală de vânt. Regele pare paralizat de veste.

— Ia te uită ce scurt... Și precis... este. Se întoarce spre Consiliu, la fel de pierdut ca un banc de pești într-un lan de grâu.

Regele e singur în fața răspunderii. Bunicul tău era un înțelept și un mare bărbat. În memoria lui, ne vom încrede în tine. Treziți-l pe portar! tună, ridicând un braț impozant.

Moțișor urlă de bucurie și pleacă în goana mare, dezechilibrându-și, în trecere, sora care încă mai e supărată. Miro apasă pe un buton din aur și o enormă perdea din catifea roșie cade peste ecranul uriaș.

Capitolul 9

Artur se întoarce spre șeful de trib al bongo-matasalailor.

— Cred că s-a rezolvat, anunță timid.

Războinicii n-au nici o îndoială. Dar nu și Alfi, care nu pricepe nici o iotă din jocul cel nou, cu fantome de doi metri și cincisprezece centimetri, un pitic de grădină, un covoraș de rugăciuni și o lunetă.

Moț se duce de-a rostogolul prin sala de trecere, lunecând la nesfârșit, și se prăbușește pe un ghem de mătase, ce atârna din tavan.

— Portar! Portar! Trezește-te, o urgență! urlă, izbindu-se de ghem. Nici un răspuns. Moț scoate o lamă ciudată din briceguțul multifuncțional. E un tăietor de gHEME, firește, cu care despică mătasea pe toată lungimea. Portarul, care dormea liniștit cu capul în jos, lunecă pe mătase și se prăbușește pe podea.

— Pe toate bobitele de nalbă! bombăne bătrânul minimos, frecându-și capul. Și-a tras barba albă încurcată printre picioare, iar acum își aranjează firele de păr de lângă urechi. Cine a îndrăznit?

Bătrânul drac împielit îl vede pe tânărul prinț cu mutra veselă.

— Moț?! Ticălos mic! N-ai găsit ceva mai bun ca să te distrezi?!

— M-a trimis tata. E pentru trecere, explică bătând din picioare de nerăbdare.

— Iarăși? se plânge portarul. Ce-au toți de vor să treacă tocmai acum?!

— Ultima trecere a fost totuși acum trei sute de ani remarcă Moț plin de bun-simț.

— Asta zic și eu. Dar eram pe cale să ațipesc, răspunde portarul întinzându-se.

— Grăbește-te! Regele și-a pierdut răbdarea! insistă prințul.

— Regele, regele! Dar sceptrul regal unde-i? Moț scoate din buzunar și i-l întinde.

— Bine. E chiar sceptrul, firește, acceptă portarul după ce îl cercetează la iuțeală. Ia obiectul regal și-l băgă într-un sertar din zid. Și acum, luna. E tocmai plină. Trage o trapă mică din zid, ca un capac de pubelă murală. Pe ea-i fixată o oglindă ce reflectă chipul lunii impunătoare, strălucitoare și, mai ales, plină. E foarte frumoasă! se emoționează portarul.

— Grăbește-te! Raza lunii slăbește.

— Foarte bine! Foarte bine! răspunde bătrânul bombănind. Se apropie de cele trei cercuri, chiar cele de la celălalt capăt al lunetei, pe care Artur le-a aliniat cu grijă. Doar că de partea aceasta, pentru minimoși, ele par enorme. Portarul pune mâna pe primul cerc. Trei grade la dreapta, pentru trup, spune, executând mișcarea. Apoi pune mâna pe al doilea cerc. Trei grade la stânga, pentru ținute. Al doilea cerc se răsucește încetișor, până la al doilea grad. Și acum un tur complet ... Pentru suflet. Portarul pune mâna pe al treilea cerc, precum târgovețul pe roata loteriei. Și-l rotește.

Brusc, raza ce venea dinspre lună se schimbă și începe să se onduleze ca zarea sub efectul căldurii.

— Agață-te, îi spune șeful african lui Artur.

— Să mă agăț? Dar de ce mă prind? întreabă puștiul uimit.

Nici n-apucă să caște gura, că și începe să se micșoreze cu mare grabă, chiar mai iute decât se poate povesti. Din instinct, se prinde în trecere de lunetă. Își lipește spatele de sticlă și se face tot mai mic.

— Ce se petrece cu mine? întreabă Artur înnebunit.

— Ai s-ajungi la frații noștri minimoși, răspunde calm africanul. Dar nu uita că ai doar treizeci și șase de ore ca să-ți îndeplinești misiunea. Dacă poimâine la amiază nu te-ai întors, poarta se va închide... pentru o mie de zile! precizează ferm șeful.

Artur încuviințează dând din capul său tot mai micuț. În spatele lui, corpul lunetei e acum cât casa. Deodată, peretele se înmoaie, iar Artur trece prin el. Trece și prin sticlă și cade în lunetă. Apoi fuge și se duce de-a berbeleacul, se pocnește peste tot, ca un maimuțoi care cade pe scară. În sfârșit se lovește zgomotos de ultimul perete de sticlă, cel care dă în sala de trecere.

Artur își freacă țeasta, chiar când se ivește Moț. Băiețelii par uimiți unul de celălalt. În cele din urmă, Moț zâmbeste și-i face un semn de bun venit cu mâna. Cam aiurit, Artur îi răspunde. Minomosul îi vorbește făcând gesturi mari, dar sticla groasă împiedică orice conversație Moț face gesturi și mai mari. E vizibil că încearcă să-i spună ceva.

— N-aud nimic! urlă Artur și duce mâinile la gură, în chip de megafon.

Moțișor se apropie și suflă peste sticlă, aburind-o și desenând o cheie.

— Cheia? întreabă Artur, mimând locul acesteia în broască. Minimosul dă din cap. Artur își aduce brusc aminte.

— A! Cheia! Cea pe care trebuie s-o ai întotdeauna la tine! Se caută prin buzunare și scoate vestita cheie, cu etichetă cu tot.

Moțișor îl felicită și-i arată broasca, pe peretele din stânga. Băiatul urmează indicațiile și traversează luneta până la zidul tare ca scheletul unui cargou. Artur șovăie dacă să bage sau nu cheia în broască, dar Moț îl încurajează gesticulând. Băiatul bagă cheia și o răsuțește.

Imediat pornește un mecanism nevăzut, iar tavanul începe să coboare cu o iuțeală impresionantă. Artur înalță privirea și îl vede cum se apropie fără milă de el. A căzut în capcană. Tavanul îl va zdrobi. Îl cuprinde panica. Bate în sticlă și-l cheamă pe Moț în ajutor. Minimosul e numai zâmbet și-i arată pumnii în aer, felicitându-l. Artur e copleșit de atâta cruzime. Se simte pierdut. Bate din toate puterile în sticlă, dar nimic.

— Nu vreau să mor, Moț! Nu așa repede! Nu așa! urlă micul băiat, cu răsuflarea tăiată. Tavanul se apropie și în câteva secunde îl va zdrobi. Artur îl privește pe Moț drept în ochi. Ultima imagine cu care va rămâne va fi chipul vesel al piticului ăstuia împielit.

Plafonul de sticlă ajunge deasupra capului lui Artur și-l

obligă să se culce iute la pământ, ca să se turtească și mai tare, pe toată lungimea. Dar nu, nu-1 zdrobește, ci, înmuiat, îl îmbrățișează. Artur se cufundă în el ca lingura-n dulceață. Nu poate să scape, nici să se miște în mierea aceea prea groasă, ca un jeleu. Nu trebuie decât să aștepte câteva secunde, ca să fie scos pe partea cealaltă.

Din lentilă cade direct pe podea, strâns în firicelele de jeleu ca într-o găleată cu chewing-gum. Stă grămadă, la picioarele lui Moț.

— Fii bine-venit în țara minimoșilor! îi urează micul prinț, foarte vesel și cu brațele larg deschise.

Artur se ridică cum poate mai bine și încearcă să scape de toate firicelele ce-l țin legat. Încă nu și-a dat seama că nu mai e băiețel, ci un adevărat minimos.

— M-ai speriat, Moț! Nu pricepeam nimic, și am crezut că mor și că...

Artur se oprește în mijlocul vorbei. Luându-și un firicel de pe braț, tocmai a înțeles că mâna lui n-are nimic de-a face cu cea cu care era obișnuit. Tot nu îndrăznește încă să accepte ceea ce nu-și poate închipui. Scapă de firele lipicioase, descoperindu-și treptat trupul de minimos. Moț îl ia pe după umeri și-l răsucesce, ca să se poată oglindi în lunetă. Artur e peste poate de uimit. Își atinge trupul, apoi chipul. Poate că visează.

— E de necrezut, spune în cele din urmă sfârșit.

Portarul surâde, încercând să-și dregă glasul.

— Ei bine, acum nu mai aveți nevoie de mine. Mă duc să

mă culc iar.

Artur e parcă vrăjit de noua lui înfățișare.

— E într-adevăr de necrezut.

— Hai! Te admiri mai târziu! îi spune Moț și-l trage de mână. Te așteaptă Consiliul.

Căpetenia tribului bongo-matasalai trage delicat luneta din gaură, în vreme ce frații lui strâng atent covorul cu cinci încrengături. Șeful privește pentru ultima oară în gaură.

— Mult noroc, Artur! spune emoționat.

Pune piticul la locul lui din grădină, și tribul se mistuie în noapte, la fel cum a venit.

Motorul micului Chevrolet se oprește, căci a tușit prea mult. Lumina farurilor scade rapid și se stinge în cele din urmă. Noaptea și-a reintrat în drepturi, iar liniștea e acum deplină... cu excepția unui ușor zumzăit, abia simțit, ce vine de la primul etaj. Probabil că Mami sforăie ca o locomotivă, fără nici o grijă.

Capitolul 10

Regele e pe tron și bate cu sceptrul în podea.

— Să intre numitul Artur! spune cu vocea lui puternică.

Cei doi soldați din gardă își ridică armele și-l lasă să treacă pe Artur, care trebuie să traverseze piața sub privirile tuturor. Mulțimea îl primește strigând „O!” și „A!” Oamenii rânjesc, mormăie, horcăie, rumegă. Artur face tot ce-i stă în putere ca să-și ascundă timiditatea firească ce îl stingherește. Selena, tot cu brațele cruciș, privește cum înaintează salvatorul căzut din cer. Pare mai curând un puișor căzut din cuib. Moț îi trage un cot surorii lui.

— Drăguț, nu? îi strecoară prințesei, care nu face decât să ridice din umeri.

— Banal! răspunde ea, întorcându-i spatele.

Artur trece chiar pe lângă ea.

— Prințesă Selena, omagiile mele, izbuteste să-i spună, în ciuda timidității.

Abia de-a ridicat privirea către ea, de frică să nu-i explodeze inima. Se pleacă ușurel, o salută și-și reia drumul spre rege.

Selena nu va mărturisi nicicând, dar băiețelul politicos și discret tocmai a câștigat câteva puncte. Regele pare cucerit, dar nu-i cazul să o arate prea mult. Numai lui Miro, sobolul, nu-i pasă de protocol. Înaintează spre băiat și-i strânge îndelung mâinile.

— Am fost foarte bun prieten cu Archi. Și-s tare bucuros să-i întâlnesc nepotul, spune cu mare emoție în glas.

Pe Artur îl cam stânjenește îmbrățișarea călduroasă a acestui sobol, pe care abia l-a cunoscut.

— Miro, dă-i pace, zice regele, preocupat de protocol.

Micul sobol se retrage, se scuză cu un gest și se duce la locul lui. Artur ajunge la rege și-i face o reverență.

— Ei bine, băiete, te ascultăm, spune regele, ros de curiozitate.

Artur își ia inima în dinți și începe.

— În mai puțin de două zile, vor veni niște oameni să distrugă casa și grădina. Înseamnă că lumea mea și a voastră vor fi făcute una cu pământul și acoperite cu beton.

O tăcere de moarte străbate mulțimea, ca un frison neplăcut.

— Asta-i o nenorocire chiar mai mare decât cea de care ne temem, șoptește regele.

Prințesa Selena simte că nu mai poate. Se întoarce și, cu vârful degetelor, îi dă un bobârnac lui Artur.

— Și tu, cu cei doi milimetri și jumătate ai tăi, ai venit să ne salvezi, nu-i așa?! îi spune cu dispreț.

Artur se miră de antipatia ei, căci el nu-i poate dărui decât iubire.

— Oamenii aceia nu pot fi opriți decât cu bani. De aia a venit bunicul la voi, acum trei ani. Căuta comoara ascunsă în grădină, ce ne-ar fi îngăduit să plătim datoriile. Eu am venit să-i închei misiunea și să găsesc comoara, explică modest.

Trebuie spus că misiunea lui pare acum mai grea decât pe

când visa cu ochii-n gravuri, cufundat în patul călduț

— Bunicul tău era un bărbat remarcabil, spune regele lăsându-se în voia amintirilor. Ne-a învățat multe lucruri! Chiar el i-a arătat lui Miro cum să îmblânzească imaginile și lumina.

Miro încuviințează oftând, plin de dor. Dar regele s-a pornit:

— Într-o zi a plecat în căutarea acestei faimoase comori. După ce-a umplut de găuri toate Cele Șapte Ținuturi care alcătuiesc lumea noastră, a dat de ea, în cele din urmă... În miezul Ținuturilor Interzise, în centrul Regatului Noptii, în inima cetății Necropolis. Sala se cutremură, închipuindu-și acea coborâre în iad. Regele adaugă: Necropolis, controlată de puternica armată a seizilor și ocupată de stăpânul lor absolut - vestitul M Blestematul. Câțiva oameni leșină. Minimoșii sunt sensibili. Din nefericire... nimeni nu se mai întoarce din Regatul Noptii, spune regele, încercând parcă să-l descurajeze pe Artur.

— Ei? Tot mai ești gata de aventură? îl întreabă Selena, la fel de provocatoare.

Moțișor e de-acum sătul, și se așază între Artur și Helena.

— Lasă-l în pace! Tocmai a aflat că și-a pierdut bunicul.

— E destul, nu?

Cuvintele răsună în mintea lui Artur. Nu înțelesese prea bine. Ochii i se umplu de lacrimi. Moț înțelege că a făcut-o lată.

— În fine... vreau să zic... nu mai avem vești de la el și... nu s-a mai întors... deci...

Artur își stăpânește lacrimile și trage curajos aer în piept.

— Bunicul meu n-a murit! Sunt sigur! strigă convins.

Regele se apropie un pic de el, neștiind cum să lupte cu deznădejdea micuțului.

— Dragul meu Artur, din nefericire, mă tem că Moț are dreptate. Dacă bunicul tău a căzut în mâinile lui M. Blestematul sau ale unuia dintre groaznicii seizi din care e alcătuită armata, n-avem prea multe șanse să-l revedem vreodată.

— Tocmai! Poate că M. e blestemat, dar cu siguranță nu-i prost! Ce interes ar avea să omoare un bătrân? Nici unul. Din contră, de ce să nu țină pe lângă el un om cu cunoștințe nesfârșite, un adevărat geniu, în stare să rezolve orice fel de probleme?

Regele e intrigat de ipoteza la care, firește, nu gândește.

— Mă duc în Regatul Noptii și-i regăsesc atât pe bunicul, cât și comoara! Chiar dacă trebuie să-i smulg ghearele îndrăcitului Maltazar! spune enervat.

Nici nu și-a dat seama că a pronunțat numele pe care nu trebuia să-l pronunțe niciodată. Numele cu ghinion, căci, după cum se știe, nenorocirea nu se lasă mult așteptată. Alarma cuprinde întregul oraș. Un soldat din gardă vine în goana mare la palat, urlând:

— Alarmă la poarta centrală!

Panica a pus stăpânire pe întreaga asistență. Toți fug în toate direcțiile și se lovesc înnebuniți...

Regele coboară de pe tron și se duce în grabă la poarta centrală, marea intrare în oraș. Selena pune o mână pe umărul lui

Artur, speriat că a provocat asemenea cataclism.

— Bine ți-ai mai pregătit intrarea în scenă! îi aruncă în față prințesa, precum își scuipe șarpele veninul. Nu ți-am spus să nu i pronunți cu nici un chip numele?

Bietul Artur își frământă mâinile în toate felurile.

— Da, dar...

— Dar ai făcut totul după capul tău, așa-i?

Îl lasă acolo, ca pe o statuie, fără să-i îngăduie să se explice sau să se scuze. Artur bate cu piciorul în pământ, furios că a greșit.

Mulțimea se înghesuie în fața porții centrale, iar soldații din gardă sunt obligați să se folosească de săbii, ca să-și deschidă drum. Regele și cei doi copii ai lui ajung în fața impozantei porți. Miro apasă pe un buton și se ivește o oglinjoară, un soi de periscop. Sobolul se apropie și privește ce se petrece de partea cealaltă. Un tub lung, ca un bulevard nesfârșit, prelungit la infinit. Totul pare calm. Miro întoarce ușor oglinda, pentru a privi și pe laturi.

Brusc, apare imaginea unei mâini întinse. Un strigăt de uimire străbate mulțimea. Miro răsuțește roțița oglinzii, ca să coboare imaginea. Vede un minimos trântit la pământ, în stare gravă.

— E Gandolo! E decarul de pe râul cel mare! țipă un soldat din gardă, care l-a recunoscut pe bietul om.

Regele se apleacă spre ecran, ca să fie sigur.

— De necrezut! Și-l credeam pierdut pe veci în Ținuturile

Interzise! se miră regele.

— Asta dovedește că există întoarcere! îi răspunde Selena răutăcioasă.

— Da, dar în ce stare! Deschideți iute porțile! poruncește regele.

Artur aruncă o privire neliniștită spre oglindă, în vreme ce ostașii din gardă înlătură enormele bârne ce blochează poarta. Artur merge înainte. Ceva nu-i clar acolo jos, în dreapta imaginii. Ceva ciudat, ce pare că se dezlipește.

— Opriți-vă! țipă Artur.

Toți rămân nemișcați pe poziție. Regele se întoarce spre băiat și-l întreabă din priviri.

— Uitați acolo, Sire. S-ar spune că e ceva care se dezlipește. Regele se apleacă și privește.

— Da... da, într-adevăr. Dar nu-i prea grav. O să-l lipim mai târziu, spune, fără să priceapă.

— Sire, e o pânză pictată. O capcană. Bunicul folosea metoda în Africa, pentru a se apăra de fiarele sălbatice, explică Artur.

— Dar noi nu suntem fiare sălbatice! replică Selena. Și n-o să-l lăsăm să moară pe nenorocit! Și, pe urmă, dacă vine din Ținuturile Interzise, are multe lucruri să ne spună. Deschideți porțile! poruncește prințesa.

De partea cealaltă, Gandolo se târăște pe pământ, cu mâna întinsă. Imploră, roagă, dar e greu de înțeles ce zice. Doar dacă ar spune-o la ureche.

— Nu deschideți poarta! E o capcană, abia șoptește.

Nimeni n-a auzit ruga lui Gandolo, iar soldații dau să deschidă poarta cea grea. Dar șovăie să sară în ajutorul bietului edecar. Selena se sacrifică și înaintează, singură și mândră, înfruntând primejdia pe care încă n-o știe.

— Fii totuși prudentă, fata mea, insistă tatăl, al cărui trup impunător e invers proporțional cu curajul lui.

— Dacă ar debarca seizii, i-am vedea de departe, replică prințesa, sigură de ea.

E adevărat că, la prima vedere, imensul tub gol se întinde la nesfârșit. Dar numai la prima vedere. Artur e convins că e vorba, mai mult ca sigur, de-o capcană în care prințesa lui preferată stă gata să cadă.

— Nu face asta, prințesă Selena, îi șoptește Gandolo.

Tânăra înaintează, parcă atrasă de vocea pe care n-o poate ghici. Artur nu mai rabdă. Ia de la un soldat din gardă o torță și o aruncă din toate puterile. Torța aprinsă zboară peste capul prințesei și cade, în plină cursă, pe pânza pictată, până acum nevăzută. Mulțimea e uluită. Artur are dreptate. Selenei nu-i vine să-și creadă ochilor, torța cade la pământ, iar pânza imensă cade pe loc pradă flăcărilor și arde ca fânul.

— O, Doamne! strigă Selena privind cum flăcările înghit pânza.

Artur vine în goană și o dă la o parte, apoi îl apucă pe Gandolo de picioare.

— Selena?! Trezește-te! Trebuie să pleci de-aici! strigă el,

încercând să acopere zgomotul flăcărilor.

Prințesa își revine din uluială și-l apucă pe rănit de subsuori.

— Închideți porțile! poruncește regele, înnebunit.

Artur și Selena aleargă cât pot de iute, împiedicându-se de trupul bietului Gandolo. Pânza a ars aproape toată, dar ultima bucată mare cade la pământ, și din spatele ei apare o armată de seizi.

— O, Doamne! strigă prințesa în fața oribilei imagini

Focul e încă prea puternic, iar seizii își pierd răbdarea de cealaltă parte. Sunt vreo sută, unii mai urâți ca alții. Războinicul seid e un soi de insectă, rodul unei încrucișări a cărei obârșie nimeni nu vrea s-o afle. Au arcuri din coji de fructe putrede. Poartă arme de tot soiul, mai ales spade. De data aceasta și-au adus vestitele „lacrimi ale morții”. Picături de petrol, strânse într-o împletitură de sfoară și montate la capătul unei praștii. Dau foc împletiturii, o aruncă, și ea trimite o limbă de foc peste tot ce mișcă și chiar peste tot ce nu mișcă.

Fiecare seid are un țăntar. Dresăți și purtând harnașament de război, țăntarii au fost operați încă de mici pe creier, ca să fie foarte ascultători. Se spune că operația nu-i dureroasă pentru țăntari, căci nici nu prea au ceva de operat. Dar șeful seid n-a venit până aici ca să-l descriem noi, așa că hotărăște să dea asaltul, în ciuda focului încă puternic. Înălță spada în aer și scoate un urlet înspăimântător. Hoarda seizilor îl reia, veselă, în cor.

— Grăbește-te, Selena! țipă Artur, în vreme ce porțile se închid și primii țăntări-cai îi trec pe deasupra capului.

Selena își adună toate puterile și intră. Regele se aruncă asupra porții și încheie, cu brațele-i puternice, munca soldaților din gardă. Mai mulți țăntări se zdobesc de poarta închisă, pe când ostașii din gardă trag porțile de siguranță. Din nefericire, vreo zece țăntări au izbutit să intre în cetate și fac deja tumbe în aer. Pe oraș a pus stăpânire panica, iar fiecare locuitor încearcă să-și ocupe poziția de luptă. Seizii rotesc „lacrimile morții” deasupra și în jurul capetelor. Țântarii coboară pe pământ, iar bilele de foc fac explozie la sol, lăsând în urmă cozi de foc ce mistuie totul în drum. Ca la Pearl Harbour.

— Trebuie să ne batem, Artur! Până la capăt! țipă mândru Moț.

— Sigur că da! Dar cu ce? întreabă puștiul, pierdut cu desăvârșire.

— Ai dreptate! Ține! răspunde Moț, întinzându-i bățul lui. Am să caut altă armă.

Moțișor pleacă în graba mare, lăsându-i lui Artur bățul. Seizii se bucură din toată inima și-și punctează baletul aerian cu lansarea bombelor. O bilă de foc îl atinge pe suveran în spate. Marele bărbat se clatină și cade la pământ, rupt în două. Artur urlă uluit, dar Selena nu pare neliniștită. Își ajută tatăl să se ridice, în vreme ce Palmito, malbakul lui credincios, se ridică singur. Palmito e o dihanie mare, cu blană și cap turtit, din pricina căruia e mai ușor de priponit de scaunul regal. El îi

servește regelui drept trup, dându-i forța și siguranța necesare funcției pe care o împlinește, căci acesta nu-i, în realitate, decât un bătrânel, mult mai mic decât fiică-sa, care-l șterge drăgăstos de praf.

— N-ai pățit nimic? își întreabă febril regele tovarășul de luptă.

Palmito face semn cu capul că nu și schițează un surâs, ca pentru a se scuza că a căzut atât de ușor.

— Du-te la palat, îi spune regele. Blana mare și frumoasă e o momeală prea bună pentru „lacrimile morții”. Malbakul șovăie să-și asculte stăpânul.

— Grăbește-te, fiule! îi poruncește regele.

Rușinat, Palmito se face nevăzut în palat. Regele privește o clipă dezastrul din oraș și baletul aerian al țăntarilor, demn de războiul din Anglia.

— Să organizăm riposta! spune hotărât.

Fiecare adună ce poate ca să stingă focurile ce izbucnesc peste tot. Mamele își adună copiii și-i aruncă prin trapele special întocmite pentru ei. Pe flancul stâng, vreo zece minimoși au scos o catapultă artizanală. Șeful operațiunii își pune casca și se așază la locul de tragere își pune în funcțiune vizorul, instalat în fața lui. Un încărcător de coacăze aruncă boabe una după alta, dintr-o lingură de lemn legată de un sistem complex de arme. Șeful urmărește un țăntar pe vizor, apoi pornește tirul.

O coacăză zboară spre cer. Ratează țăntarul. Automat, încărcătorul aruncă altă coacăză din lingură.

Miro a ajuns la postul lui de control, cel al oglinzilor își verifică rețeaua de leviere și-și consultă abacele. Pe flancul drept, Moț iese dintr-o casă ducând două colivioare în mâini. În fiecare e aceeași vietate: un soi de biluțe albe, asemănătoare florilor de păpădie peste care suflăm pe câmp. Sunt milimuli și scot strigăte adorabile. Strigăte de iubire, după cum se știe, căci milimulii sunt binecunoscuți pentru iubirea nesecată ce și-o poartă.

— Hai, turturelelor! Acum e momentul să arătați că vă iubiți cu adevărat, strigă Moț, încredințând o colivie unui minimos. Nu le dai drumul decât când fluier eu, îi spune, înainte de-a o lua la goană prin oraș, urmărit de focul seizilor.

Șeful tragerilor catapultează o nouă coacăză care, din nefericire, își ratează iar ținta. Seidul, supărat că a fost luat drept un biet porumbel, țintește catapulta și trimite o „lacrimă a morții”. Și el își ratează ținta, iar proiectilul îl atrage, în trecere, pe Artur, care zboară câțiva metri și cade călare pe o coacăză tocmai picată din lingură. Șeful tragerilor nu l-a zărit, firește, căci e foarte interesat de turnirul pe care-l urmărește pe vizor.

— O, nu! zbiară Artur, dându-și seama în ce poziție delicată e. Șeful apasă pe o clapetă și coacăza își ia zborul, iar Artur, odată cu ea. Ambele proiectile străbat cerul orașului, îndreptându-se spre un țânțar imprudent.

— L-ai văzut pe Artur? Zboară! se miră șeful tragerilor.

— Tu l-ai trimis în aer, imbecilule! îi răspunde superiorul.

Seidul vede cum coacăza ajunge deasupra lui. Are vreme doar să lase capul în jos și abia o evită, în vreme ce Artur se

întinde pe spatele țăntarului, dezechilibrându-l o clipă. Seidul se întoarce, să vadă ce pierderi a provocat și-l vede pe băiețelul agățat ca vai de lume de țăntar. Ca să se dea mare, își pune și bățul în față luând un aer cam răutăcios. Seidul îi zâmbește și scoate o spadă monstruoasă, din oțel. Războinicul se ridică în picioare pe țăntar și avansează spre Artur hotărât să-l taie în două. De bine, de rău, puștiul încearcă să se țină pe picioare, dar nu-i ușor cu țăntarul care face surf în aer, ca foca în valuri. Seidul ridică brațul și-l lovește pe Artur din răspuțeri. Puștiul se lasă jos în ultima clipă, iar brațul seidului purtat de propria greutate, se strânge în jurul gâtului, aproape sufocându-l. El își pierde brusc echilibrul și cade de pe cal, spre marea surpriză a lui Artur, care se vede obligat să preia comanda țăntarului.

Ia un frâu în fiecare mână și încearcă să nu se lase cuprins de panică. „Ei bine! Nu poate fi mai complicat el decât mașina bunicii”, își spune fără prea mare convingere. „Ca să merg la stânga... trebuie, firește, să trag spre stânga.” Artur trage ușurel de frâul din stânga, dar „ușurel” nu există în vocabularul țăntarului, care pe loc începe să zboare pe spate. Artur cade urlând și se redresează, în ultima clipă, la capetele frâielor ce i s-au încurcat în băț. Jigania zboară cum îi vine, pierdută în poruncile neclare date de călăreț. Coboară în picaj și trece razant peste oraș.

— Atenție, Moț! strigă băiatul, cu picioarele atârânănd la două degete de capul prietenului, gata să-l lovească.

Moțișor se aruncă la pământ, dar Artur urcă deja în văzduh.

Curând, alt seid vrea să-l vâneze.

Miro l-a văzut și-și întoarce scaunul spre doi țânțari, care merg în lungul zidului. Atârând încă de capetele frâielor, Artur conduce țânțarul cum poate. În spatele lui, seidul și-a scos spada și o flutură deasupra capului. Miro le reperează traiectoriile și pune în funcțiune o oglindă, care izbucnește brutal din zid, imediat ce trece Artur. Urmăritorul lui se trezește cu ea drept în față și se oprește brusc din cursă. Alt seid vine să vadă cum se rotește ca un titirez camaradul, urcă pe tavanul grotei și zboară razant.

— Atenție la ziduri! le strigă tovarășilor de luptă. Sunt capcane în pereți! Zburați mai spre plafon, e mai si...

Dar nu mai are vreme să sfârșească.

Miro aruncă în el cu o oglindă din tavan, ca un upercut. Șocul e atât dur, că-l dă jos de pe țânțar, care aleargă mai departe, dar fără el.

Gâfâind, Moț a traversat orașul cu colivioara și intră câțiva metri într-un tunel ce duce la sala de trecere. Răsufală o clipă, apoi scoate un fluierat frumos. La celălalt capăt al orașului, tovarășul lui i-a auzit semnalul și își deschide colivioara. Milimulul își ia zborul pe loc, în căutarea consoartei. Micuța vietate face tumbe în aer, înnebunită, ca un câine nu prea sigur de flerul lui. Își găsește, în cele din urmă, direcția și o apucă peste oraș. Bila albă trece în goana mare prin fața unui țânțar, ce-și schimbă pe loc direcția, fără să aibă vreun ordin de la călăreț.

— Ce faci aici, dobitocule? îl întreabă seidul pe țânțar. Dar

el merge în urma milimulului, hrana lui preferată. Chiar dacă seidul trage de frâie în toate felurile, nu-i nimic de făcut. Burta goală n-are urechi. Dar nu-i încă ora mesei, idiot cu șase picioare!

Țânțarului nici că-i pasă de insulte. Nu vede decât ispititoarea bilă albă ce-l duce spre tunelul mult prea strâmt pentru el.

— Nu, zbiară seidul, care abia acum pricepe în ce capcană a căzut.

Milimulul dispare în tunel, ca să-și regăsească soața, iar țânțarul nu izbuteste să-l ajungă din urmă. Moț deschide colivia, iar milimulul se alătură pe loc milimulei, care i se aruncă drăgăstos în brațe. Vorba vine, că doar milimulii n-au brațe.

— Bravo, amorezilor, spune Moț, plecând în goana mare la locul lui.

Artur încă mai stă atârnat de frâie, și un nou seid îl ia drept țintă. Războinicul își scoate spada grea, gata să-l taie rondele. E adevărat că, atârnat astfel, pare un cârnat. Seidul se apropie rotind spada în aer, iar Artur își simte sfârșitul aproape. Războinicul lovește din răsputeri. Artur ridică picioarele și spada se agață în frâie.

— Scuze, zice Artur, politicos în orice împrejurare.

Furios, seidul încearcă să scoată arma, trăgând de ea în sus. Țânțarul îi ia mișcarea hazlie drept un indicator de drum și se cabrează. Seidul, nevrând să-și piardă spada, se agață de el. Artur își pierde echilibrul, scapă frâiele, cade și se trezește de-ncălare pe țânțarul următorului, căruia acesta nu i-a fost prea

multă vreme stăpân; își revine, oarecum, și pune mâna pe noile frâie, înfășurându-și-le pe băț.

„Bravo! A doua încercare!” își spune, dându-și curaj.

De astă dată, trage încet de frâul de piele, iar țăntarul face un splendid și larg viraj spre stânga. Forța centrifugă e impresionantă, dar eroul rezistă.

— Uau! Sunt tare, asta-i! O să câștig lupta! zbiară înfierbântat, înainte de a primi o coacăză drept în scăfârlie. Pierde controlul țăntarului, rănit și el.

— Al meu e! se bucură țințașul, agățat de-o latură a catapultei.

— Dar l-ai lovit chiar pe Artur, idiotule! îi replică șeful. Artur și dihania de necontrolat nimeresc într-alt seid, care aruncă o „lacrimă a morții”.

— Atenție! îi strigă Artur seidului, care nu mai are timp să vadă catastrofa ce vine de sus.

Ambii țăntari se ciocnesc și proiectilul explodează peste țăntarul lui Artur. Din fericire, eroul a fost inspirat și a sărit în gol înaintea coliziunii. Dar acum se întreabă dacă ideea i-a fost cu adevărat bună, căci, ținând seama de noile-i dimensiuni, e gata să cadă de la o sută de metri.

Din fericire, cade, pentru a treia oară, călare pe un țăntar fără „pilot”. E salvat, dar mai rămâne o mărunță chestiune de rezolvat: stă cu fața la spate și nu vede încotro îl poartă noul țăntar. Cel de dinainte a luat foc și coboară în picaj drept spre rege. Selena îl zărește.

— Atenție, zbiară, aruncându-se peste tatăl ei.

Bătrânul se clatină sub greutatea fiicei, care-l acoperă ca o cuvertură. Țânțarul atinge pământul și ia foc, lăsând în urmă o lungă dâră luminoasă.

— Ești bine, tată? se neliniștește Selena.

— Așa și așa, răspunde regele slăbit. Dar, pentru moment, aș prefera să stau lungit. Aș privi mai bine spectacolul, glumește, știind că nici nu s-ar putea ridica. Selena îi surâde și rămâne alături de el. Artur face pe acrobatul și izbutește să se întoarcă cu fața în sensul mersului.

— Bravo, uite că fac progrese, își zice, punându-și mâinile pe frâie.

Dă mici lovituri precise. Țânțarul reacționează mai bine ca un Ferrari. Așa-i mai bine! spune micuțul, mult mai sigur pe el.

Începe imediat urmărirea unui seid. Regele l-a observat.

— Selena! Privește! îi spune fiicei lui, arătându-l pe băiat cu degetul.

Mica prințesă caută o clipă pe cer și-l zărește pe erou fugărind un seid. Rămâne cu gura căscată la el, pe cât de geloasă, pe atât de încântată. Artur izbutește să-și aducă țânțarul deasupra celui al seidului și-și drege glasul, ca să-i atragă luarea-aminte războinicului. Acesta ridică ochii și, văzându-l pe băiețel, rămâne cu gura căscată.

— Ai nevoie de muniție? întreabă puștiul hazliu.

Apoi trage de frânghia ce reține toate „lacrimile morții”.

Seidul le prinde cum poate pe primele, dar e precum

chiorul în fața avalanșei. Pierde rapid controlul țânțarului, ce se izbește de zid și ia foc. Veritabil pilot de vânătoare, Artur ia un viraj foarte strâns, ca să evite șocul.

— Ce curaj! Ce îndrăzneală! exclamă regele. E uimitor cum îmi seamănă. Fraza i-a scăpat. Vreau să zic că, la vârsta lui, eram ca el, curajos, voluntar, îndrăzneț...

— Și deja sfoiegit? întreabă fiica lui, mereu gata să riposteze.

Regele își drege glasul și schimbă vorba.

— Ar fi un bun partener.

— Tată! Sunt destul de mare ca să mă descurc și singură, n-am nevoie de dădacă, replică Selenă, mimând revolta cum numai adolescenții știu să o facă.

— N-am zis nimic! N-am zis nimic! spune regele, scuzându-se.

Artur e mândru ca un curcan, călărind țânțarul ce nu mai are de-acum secrete pentru el.

— Al cui e rândul? întreabă plin de curaj, tocmai când un milimul îi trece în graba mare prin față.

Țânțarul e vrăjit pe loc și pleacă în urmărirea bucatelor favorite. Artur e gata să cadă din pricina virajului strâns.

— Ei! Da' ce te-a apucat? întreabă, constatând că încă nu cunoaște totuși toate secretele țânțarului.

Trage de frâie în toate felurile, dar de prisos. Țânțarul nu se va opri decât ca să-l ronțăie pe milimul.

Motîșor își așteaptă prada în dreptul intrării înguste, dar

vede că bietul Artur, căzut în capcană, înaintează spre tunel.

— O, nu! Nu el! urlă înspăimântat.

Miro vede scena din depărtare. Își sucește scaunul și se pregătește pentru o eventuală acțiune de salvare.

— Bietul de el! N-o să izbutească! spune regele înspăimântat.

Pentru întâia oară, Selena e și ea neliniștită pentru Artur.

— Artur! Sari! zbiară Moț.

Băiatul n-aude. Trage cât poate de tare de frâiele, care până la urmă, cedează. Artur se dă pe spate și cade în gol de pe țânțar.

— Artur! zbiară și Selena, acoperindu-și chipul cu mâinile.

Artur se prinde ca prin minune de vârful unei rădăcini ce atârna din tavan.

Milimulul o ia prin tunelul micuț, iar țânțarul, care-l urmărea, se lovește de pereți și moare, strivindu-se ca o mașină decapotabilă.

Capitolul 11

Selena s-a liniștit și lasă să-i scape suspinul ce o trădează. Se întoarce spre tatăl ei, care o privește surâzător. A intuit ușoara slăbiciune a fiicei lui pentru erou. Simțindu-se descoperită, fetița îi aruncă o privire întunecată.

— Ce-i? întreabă rece ca un cub de gheață.

— N-am zis nimic, spune regele, ridicând brațele de parcă s-ar preda.

Pe fundul nacelei sale, Miro surâde și el privind cum băiețelul atârnat de tavan gesticulează ca o maimuță. „Îmi place tare mult micuțul”, conchise.

Moț s-a apropiat de Artur, care stă aproape vertical

— Artur? Cum îți merge? țipă spre prietenul său.

— Perfect! răspunde băiatul, în pragul epuizării.

Nici n-a terminat bine, că rădăcina întinsă a și cedat.

Artur trage un urlet fără sfârșit, asemenea căderii lui.

Miro e la post. Apasă rând pe rând pe manete. Prima oglindă iese din zid și-l prinde pe Artur, iar puștiul alunecă pe a doua, ce tocmai apare. Alunecușul continuă pe cea de-a treia și cea de-a patra oglindă. Miro le deschide treptat, iar Artur coboară în graba mare, de parcă ar sta în fund pe scări. Saltă de pe o oglindă pe alta și ajunge grămadă pe dușumeaua plină de praf. Miro se liniștește, la fel și regele. Și apoi Selena, al cărei chip se luminează.

Artur are fundul ca vai de lume, apucă de băț și încearcă să se ridice cu ajutorul lui. De departe, pare un bătrânel aplecat

peste baston.

— Dacă mă gândesc bine... E adevărat, îți seamănă, spune hazliu fetița.

Moț sare în ajutorul prietenului.

— Cum e? Nu ți-ai rupt nimic? se neliniștește.

— Nu știu. Nici nu-mi mai simt fundul!

Minimosul izbucnește în râs.

Cerul satului s-a înseninat și o mulțime de țăntari au fost doborâți. N-au mai rămas, de fapt, decât doi, care nu se știe de unde vin și aterizează la picioarele regelui. Selena s-a așezat din instinct în fața tatălui ei. Ambii seizi coboară de pe țăntari și-și scot spadele.

— Nu te teme. Nu pe rege îl vrem... ci pe tine! spune unul, rânjind.

— N-ai să ne ai, nici pe unul, nici pe celălalt! replică foarte curajos prințesa, scoțând un cuțitaș ridicol.

Seizii rânjesc și mai și, apoi se aruncă urlând asupra ei. Probabil că un seid știe doar să atace și să zbiere. Lupta e deci inegală. Selena izbutește câteva pase, respinge câteva asalturi, dar, la o lovitură, cuțitașul îi zboară din mână, scoțând scânteii. E la pământ, la cheremul celor doi războinici, care râd cu gurile până la urechi.

— Hai, pune mâna pe ea! spune unul.

— Hei! urlă cineva în spatele lor.

Seizii se întorc și-l descoperă pe Artur, ținându-și în mână bățul credincios.

— Nu vă e rușine să atacați o femeie?

— Nu! răspunde un seid, după ce se gândește, înainte de a vorbi prosteste.

— Căutați-vă mai curând un adversar pe măsura voastră! replică Artur, strângând în mâini bietul băț.

— Vezi pe-aici unul pe măsura noastră? întreabă seidul întorcându-se.

— Nu, răspunde camaradul lui, pufnind în râs.

Mânios, Artur își umple plămânii micuți cu aer și-l atacă pe seid, cu bățul ridicat în față. Războinicul răsucesce spada cu viteza sunetului și-i retează bățul chiar în dreptul mâinii. Băiețelul se oprește, blocat.

— Hai, termină tu cu el, iar eu mă ocup de fată, spune celălalt seid, fără umor.

Artur dă înapoi și evită cât poate de bine puternicele lovituri de spadă. Selena se pune în fața regelui, gata să-și dea viața pentru el. Dar seidul n-are ce face cu sacrificiile. Nu vrea decât s-o prindă pe prințesă. Artur e furios, frustrat, copleșit de toate nedreptățile pe care le suportă de multă vreme. Unde-i, oare, bunul Dumnezeu care ne apără de rele? Unde sunt, oare, adulții și vorbele lor frumoase despre dreptate, despre bine și despre rău? În jurul lui Artur totul e negru, iar el nu mai poate.

Se împiedică de-un bolovan, iar cu mâna apucă mânerul spadei fermecate. Să fie acesta, oare, semnul providenței? Un răspuns la întrebările lui? Artur nu știe nimic. Știe doar că i-ar fi foarte de folos o spadă și că aceasta n-are ce căuta înfiptă într-o

stâncă. O apucă și o scoate de parcă-i înfiptă în unt. Regelui nu-i vine să-și creadă ochilor. Selena a rămas cu gura căscată.

— Miracol! țipă Miro.

Ambii seizi îl privesc neîncrezători, întrebându-se cum a putut Artur să reușească o asemenea vrăjitorie. Dar cum gândul oricărui seid duce la un atac, războinicii reîncep lupta. Artur ridică spada și ripostează. Spre marea-i surprindere, spada îi pare ușoară, și face cu ea mișcări pe care nici măcar nu le-a învățat. Se bate cu grație și ușurință, de parcă ar face-o în vis. Moț se apropie de Miro.

Unde-o fi învățat să lupte așa? se miră micul prinț.

— Spada îi dă puteri, zice Miro. Căci face să crească forța celui drept.

Seizii și-au epuizat repede toate tușele și nu mai știu ce să facă. Artur iuțește ritmul și, la fiecare înfruntare, mai rupe câte un pic din spadele seizilor. Foarte rapid, cei doi războinici rămân doar cu mânerele în mâini și preferă să pună capăt luptei. Artur profită, ca să-și tragă sufletul, și afișează surâsul învingătorului.

— În genunchi acum! Și cereți iertare prințesei! poruncește băiatul.

Cei doi seizi se privesc și pleacă în goană spre țânțarii lor, doar ca să scape de asemenea umilință. Artur se aruncă asupra țânțarilor și le taie cu spada partea din față. Cei doi seizi dau să cadă în față, se duc de-a rostogolul pe pământ și cad în picioare.

— Am spus „În genunchi”! insistă Artur, amenințându-i cu vârful spadei.

Selena se apropie ușor și se duce în fața celor doi războinici, foarte rușinați.

— Iartă-ne... spune primul.

— ... Prințesă, termină al doilea.

Selena ridică bărbia, așa cum fac doar prințesele.

— Gardă! Prizonierii să fie duși în centrul de reeducare, spune regele în mijlocul pieței goale.

Câțiva ostași din gardă își fac timid apariția și-i iau pe cei doi seizi. Regele se apropie de Artur, firește, să-l felicite.

— Ce-i un centru de reeducare? întreabă Artur, prea puțin dornic de complimente.

— Un rău necesar, răspunde bătrânul. Nu-mi place să-i fim la asemenea încercări, dar e spre binele lor. După iminentul șoc, ei redevin ceea ce erau înainte: simpli și drăguți minimoși.

Artur îi privește pe prizonieri depărtându-se, iar inima i se strânge la gândul încercării ce-i așteaptă. Moț îl bate pe spate.

— Te-ai bătut ca un comandant. E de necrezut!

— Din cauza spadei. E atât de ușoară, că totul pare simplu, explică modest băiețelul.

— Păi, da. E fermecată. Stătea de mulți ani înfiptă în stâncă, dar tu ai scos-o, îi amintește Moț, foarte agitat.

— Da? întreabă Artur foarte mirat, uitându-se la ea.

Regele se apropie, cu un zâmbet părintesc în colțul buzelor.

— Ei bine, da, Artur. Acum ești erou. Eroul Artur.

Moț îi reia fraza și începe să țipe, nebun de bucurie.

— Trăiască eroul Artur!

Mulțimea care și-a făcut treptat apariția începe să aplaude, să strige de bucurie și să-i scandeze numele. Artur înalță timid brațele, vădit stânjenit de brusca-i popularitate. Selena profită de încântarea generală, încercând să-și convingă tatăl.

— Acum, că s-a scos spada din stâncă, nu mai e nici o clipă de pierdut! insistă prințesa. Îți cer îngăduința să-mi continui misiunea.

Regele privește mulțimea bucuroasă, veselă și lipsită iar de griji. „Dar pentru câtă vreme?” se întreabă. Își privește cu afecțiune fiica, chiar dacă e deja mai înaltă ca el.

— Din nefericire, sunt de-acord cu tine, fata mea. Misiunea trebuie să continue, iar tu ești singura dintre noi care o poate duce la bun sfârșit.

Selena și-ar arăta bucuria, dar gravitatea situației (ca și protocolul) o obligă să se abțină.

— Pun totuși o condiție, adaugă regele, provocând un suspans ce nu-i displace.

— Care? se îngrijorează prințesa.

— Artur e curajos și îndrăzneț. Are inima curată și luptă bine. Te va întovărăși.

Fraza e simplă și clară. Orice discuție e de prisos, Selena știe prea bine că-i așa. Ridică privirea și acceptă cu drăgălășenie hotărârea tatălui ei, ceea ce nu-i stă în obicei.

— Sunt mândru de tine, fata mea, mărturisește regele încântat. Sunt sigur că amândoi veți face o echipă bună!

Nu e nici o oră de când ar fi luat condiția drept cea mai

mare jignire. Dar Artur s-a bătut bine și i-a salvat tatăl. Și mai e ceva ce n-ar îndrăzni niciodată să recunoască: în inima ei, mișcată de-un vânticel călduț, de-o pală de aer tandru, s-a deschis o porțiță. Prin ea s-a strecurat Artur. Înaltă ușurel ochii, lăsându-și privirea să cadă pe noul tovarăș. Cei doi copii se privesc, parcă pentru întâia oară.

Artur simte că s-a schimbat ceva, dar, ca să-și dea seama ce, ar trebui să crească. Cam stânjenit, îi aruncă un surâs timid Selenei, scuzându-se parcă pentru că i s-a impus tovarășia lui. Ochii Selenei se lungesc, ca ai pisicilor când se pregătesc să toarcă, și ea îi trimite un zâmbet dulce.

Poarta centrală a orașului se deschide ușor. Un soldat din gardă își bagă capul prin crăpătură, verificând dacă tunelul e gol. Înaintează ușurel spre ieșire și aruncă o săgeată aprinsă. Proiectilul străbate tunelul, luminând în zbor pereții și roind de apă. Săgeata se înfinge în pământ, la mare distanță. Nu mai e nici o pânză pictată.

— Drumul e liber, spune ostașul, întorcându-se spre poarta ce imediat se deschide de tot.

Întregul popor minimos s-a adunat ca să-și ia rămas-bun de la prințesă și de la erou.

Artur bagă spada într-o magnifică husa din piele, pe care nu se poate împiedica să n-o admire. Miro se apropie și-i pune amabil o mână pe umăr.

— Știi că pleci să-ți cauți bunicul, dar... Miro șovăie, dă din colț în colț, apoi zice: Dacă vreodată, în căutările tale, dai de un

sobol mic și cu ochelari, pe care îl cheamă Milo... E fiul meu. A dispărut acum trei luni... Probabil că seizii... Miro privește în pământ, de parcă tristețea n-ar fi de suportat.

— Poți conta pe mine, spune Artur fără șovăială.

Miro îi zâmbeste, minunându-se de energia și de nevinovăția micului erou.

— Îți mulțumesc, Artur. Ești un băiat bun, îi răspunde.

Moț e ceva mai încolo și se pregătește să-și pună sacul în spate. Doi soldați din gardă ridică desaga uriașă, în vreme ce el își pune bretelele.

— Ești sigur că n-ai uitat nimic? întreabă hazliu unul din ei.

— Sigur. Hai, gata, începeți!

Ostașii, care și-au pierdut deja suflarea, dau drumul sacului, iar Moț, antrenat de greutate, se dă pe spate și cade la pământ, ducându-se de-a rostogolul ca broasca țestoasă. Soldați din gardă se tăvălesc de răs, regele la fel, iar Selena oftează.

— Tată! Moț vrea cu adevărat să vină cu noi? Mi-e teamă că ne va întârzia; și-așa avem foarte puțină vreme la dispoziție!

— Chiar dacă-i încă tânăr, Moț e prinț al regatului și într-o zi va ajunge și el la guvernare, răspunde regele. Așa că trebuie să-și pună la încercare curajul și să învețe din încercările prin care veți trece.

Selena e contrariată și se supără pe loc, ceea ce dovedește că e iar în mare formă.

— Foarte bine! Nu mai e vreme de pierdut! Rămas-bun spune, răsucindu-se pe călcâie, fără să mai piardă timpul nici

măcar ca să-și îmbrățișeze tatăl. Se duce spre poarta cea mare, trecând prin fața lui Artur. Să mergem! spune fără să se mai oprească.

Artur face un mic semn de rămas-bun către Miro și o ajunge din urmă. Văzându-și sora că pleacă, Moț scoate din sac câteva obiecte de prisos.

— Ei! Așteptați-mă! zbiară, punându-și iar sacul în spate și nemaipierzând vremea cu închisul lui. În goana mare, scăpând pe jos numeroase unelte aparent nefolositoare, își ajunge tovarășii din urmă. Selenă e deja în imensul tunel. Moț recuperează din întârziere. Ei! Ați putea totuși să mă așteptați! se plânge.

— Scuză-ne, dar trebuie să salvăm un popor! spune prințesa cam acidă.

Cei trei înaintează în beznă tunelului. Doar torța pe care Artur a avut grijă s-o ia le mai luminează oarecum calea, formând un cerculeț de lumină, care se tot depărtează. În spatele lor, poporul minimos continuă să-și ia rămas-bun, în vreme ce ostașii din gardă închid porțile grele. Un pocnet surd de ușă bine închisă marchează faptul. Regele suspină în fața porții ce i-a furat copiii.

— Sper că vor ști să-i ocolească pe seizi, îi șoptește el lui Miro. Și, că tot veni vorba de seizi, unde ne sunt prizonierii? întreabă regele.

— Sunt încăpățânați, dar facem progrese, răspunde sobolul.

Cei doi seizi la care s-a gândit și-au scos armurile și stau

într-o cadă imensă, plină cu spumă multicoloră. Unele minimoase fermecătoare fac baloane de forme diverse, iar altele dansează legănat în sunetul unei melodii. Atmosfera e caldă, dulce și îmbătătoare, ca pentru a înmuia cele două bucăți de granit. Două frumoase minimoase se apropie și le întind cocktailuri somptuoase.

— Nan, răspund cei doi în cor.

N-au câștigat.

Capitolul 12

Tunelul prin care hălăduiesc cei trei copii pare acum mai rece, mai sumbru și mai neliniștitor. De peste tot, pe pereți continuă să curgă șiroaie de apă, iar fiece picătură cade zgomotos la pământ, ca o bombă picată din cer.

— Selena, mi-e cam frică, spune în cele din urmă Moț, lipindu-se de soră-sa.

— Atunci stai acasă! O să-ți spunem povestea la întoarcere, îi răspunde fetița cu aroganța-i obișnuită. Și tu vrei să renunți? îl întreabă pe Artur.

— Pentru nimic în lume, răspunde puștiul fără nici o șovăială. Vreau să fiu cu tine, vreau să spun... să te apăr.

Selena îi smulge spada din mână și și-o atârână la cingătoare.

— Așa sunt apărată! Nu-ți face griji pentru mine, spune, potrivindu-și spada fermecată.

— Dar numai datorită lui a ieșit spada din piatră! sare Moț, într-un acces de cinste.

— Da? Și ce dacă? răspunde neglijent prințesa.

— Puteai, cel puțin, să spui: „Mulțumesc, Artur!”

Selena ridică ochii spre cer.

— Mulțumesc, Artur, că ai scos spada regală care, așa cum îi spune și numele, nu poate fi purtată decât de cineva din familia regală!

— Ei... nu, răspunde Artur cam pierdut.

— Deci eu trebuie să o port! trage fetița concluzia, iuțind pasul.

Băieții se privesc oarecum speriați. N-o să fie ușoară călătoria în tovărășia micuței belele.

— Vom ieși la suprafață și vom lua un transportor. Ca să câștigăm timp, adaugă prințesa, ca pe o poruncă. Apoi urcă pe o articulație a tunelului, se strecoară printr-o găurică și iese la suprafață.

Cei trei au nimerit într-o pădure cu ierburi înalte, stufoase, uriașe, aproape de nepătruns. Nu-i decât un rond cu iarbă, pierdut în mijlocul grădinii, în fața casei. Fereastra de la etajul doi încă mai e deschisă. Zefirul, ușor ca întotdeauna primăvara, mângâie obrajii bunicii, care se trezește cu greu din somnul adânc. „Am dormit buștean”, își spune cu voce răgușită și se freacă la ceafă își pune papucii și-și târâie picioarele până în camera lui Artur. Întoarce cheia și bagă capul pe ușă. Artur ascuns sub pătură, ghemuit în mijlocul patului, nu se zărește nimic din el. Mami zâmbește și hotărăște să-l mai lase să doarmă. Iese și închide încetișor ușa.

Apoi o deschide pe cea de la intrare și ia două sticle cu lapte lăsate acolo, dovadă că David n-a pus încă mâna și pe lăptărie. Semnul bun îi dă curaj să ridice capul și să profite de frumoasa zi ce tocmai începe. Cerul azuriu străjuiește grădina cu copaci falnici. Unul singur face excepție: cel în care a intrat un Chevrolet, înfășurându-l ca o eșarfă. Mami tresare în fața oribilei viziuni. „Oare iar am uitat de frâna de mână?! Aiurită mai sunt și eu!” își spune bombănind.

Survolând peluza, imensă ca o pădure, ajungem printre

firele de iarbă, ce se înalță ca stejarii seculari. Printre picioarele giganticei păduri pitice, cei trei înaintează cu iuțeală. Merg cu cel puțin două sute pe oră. De metri, desigur. Selena merge pe cărare, sigură de sine ca în propria grădină. Artur o urmărește cu privirea și cu pasul. Dimpotrivă, Moț a cam rămas în urmă și dă primele semne de oboseală.

— Selena? Nu poți merge un pic mai încet, te rog? o roagă drăgălaș.

— Nici vorbă! Nu trebuia să te încarci ca un catâr!

— Am luat câte ceva din toate, pentru orice eventualitate, răspunde Moț, ridicând din umeri.

Selena se îndreaptă spre un miriapod, care, văzut de ei, înaintează ca un edificiu. Artur e neliniștit. Dihania e uriașă, cu numeroase picioare groase ca șenilele. Prințesa își continuă drumul sfidând jigania, de parcă n-ar vedea-o.

— Și... ai și ceva pentru cazul că dăm de-așa ceva? întreabă Artur, gata să înnebunească.

— Nu-ți face griji! răspunde Moț, scoțând ceva din buzunar. Am briceguțul multifuncțional. Pentru sute de situații! L-am primit de ziua mea. Micul prinț își arată mândru briceagul, întrucâtva elvețian, și istorisește ce poate face cu el.

— Aici: fierăstrău rulant, cuțit dublu, foarfecă. Acolo: balon de săpun, cutie muzicală și mașină de făcut gofrete. Pe partea asta: curățător de boabe, trasor de opt parfumuri, ventilator de suprafață și, când e prea cald... evantai! Moț apasă pe buton și apare un splendid evantai japonez cu care își face vânt pe loc, de

parcă l-ar supăra căldura.

— Ce haios, anul trecut de ziua mea am primit unul la fel... În fine, aproape, răspunde Artur, privind miriapodul ce încă mai vine spre ei. Și... n-ai nimic pentru miriapozi? adaugă apoi, tot mai îngrijorat.

— Are și toate cheștiile clasice ... înșiră Moț din nou.

Dar Selena nu mai poate, și-i taie elanul.

— N-are și ceva cu care să-ți astupăm gura? întreabă scoțând spada din teacă.

Moț ridică din umeri, iar Selena o ia înainte și taie labelle din față ale miriapodului, ca și cum ar secera grâu. Insecta ridică privirea și se îneacă dintr-odată cu iarba pe care tocmai o păștea. Cei trei intră sub miriapod și merg în lungul lui ca printr-o galerie comercială. Insecta o ia la fugă în sens contrar și face numai praf cu picioarele! Artur nu-și vine în fire privind gândacul uriaș ce-i trece pe deasupra capului, ca un Boeing ce decolează. Lui Moț însă puțin îi pasă; face asta în fiecare zi.

— Aici, pe ultima parte, am toate noutățile: asta-i foarte practică la prinsul badarului cu pene!

— Cu ce fel de pasăre seamănă badarul? întreabă Artur, holbându-se la burta miriapodului.

— E un pește, răspunde Moț, înainte de a-și relua lista.

Trupul insectei dispare într-un nor de praf, lăsându-1 pe Artur, în sfârșit, ușurat.

— Și, în încheiere, spune Moț, ultima funcție, preferata mea: pieptenele. Moț apasă pe butonul ce eliberează un pieptene

micuț din ceva ce imită bagaua. Prințul își piaptăna cu vădită plăcere cele trei fire de păr de pe cap.

— Asta... nu-l am, spune Artur plin de haz.

Gara centrală, răspântia oricărui bun călător, s-a construit pe un teren ușor despădurit. De departe, ai zice că-i o simplă piatră așezată pe pământ. De aproape, constăți că-s două pietre puse una peste alta și că distanța dintre ele a fost amenajată. E un peron imens, ce poate primi mai multe zeci de călători deodată. Dar azi, e disperant de gol. Selena se apropie de piatra uriașă pe care se pot citi: „Expres-transporturi-de-toate-felurile”

— E cineva aici? întreabă Selena, vorbind singură.

Nici un răspuns. Totuși, grilajul e ridicat și torțele luminează interiorul birourilor.

— Ce să zic, nu prea se călătorește pe la voi, observă Artur, privind în jur.

— Când ai să călătorești, ai să pricepi de ce! răspunde Moț sarcastic.

Artur nu știe ce să priceapă, dar atenția îi e atrasă de o jumătate de bilă, pusă pe tejghea. Seamănă foarte tare cu soneriile de la recepțiile hotelurilor, iar Artur îndrăznește să apese pe ea. Jumătatea de bilă scheaună și plânge neîntârziat. Animalul scoate etichete și-i trezește pe micuții care dormeau sub cochilie. Mama se plânge într-o limbă necunoscută.

— Sunt... sunt dezolat! V-am crezut sonerie! spune Artur stânjenit. Doar asta lipsea ca să scoată din sărite vietatea, care începe să urle și mai abitir. Nu! Vreau să spun... nu știam că ești

vie! se încurcă Artur.

Mama n-are ce face cu scuzele lui și pleacă pe peron, urmată de plozi.

— Nu trebuie să superi astfel clientela! spune bătrânul minimos care s-a ivit din spate. Poartă o salopețică din petale de albăstrele, are mustați mari, păroase ca urechile, și un puternic accent italianesc.

— Îmi pare cu adevărat foarte rău! îl asigură Artur, descoperindu-l uimit.

Selena vine în față, retezând brusc conversația.

— Scuzați-mă, dar n-avem vreme de pierdut. Sunt prințesa Selenă! spune cam pretențios.

Bătrânul funcționar închide un ochi, ca s-o vadă mai bine.

— Da... Văd. Și ăsta-i imbecilul de frate-tău?

— Exact! răspunde ea, înainte să poată interveni Moș.

— Și al treilea șmecher, ăl de necăjește clienții, aista cine-i? întreabă minimosul, vădit prost dispus.

— Sunt Artur, răspunde politicoș băiețelul, și-l caut pe bunicul.

Funcționarul pare nelămurit. Face apel la memorie.

— Am transportat un bunic, acum câțiva ani... Oare cum naiba îl chema?

— Archi? propune Artur.

— Archi! Chiar așa!

— Știți unde s-a dus? întreabă Artur, cu privirea plină de speranță.

— Da. Bătrânul excentric voia neapărat să ajungă la Necropolis! Printre seizi! Bietul nebun! se miră bătrânul.

— Genial! exclamă Artur. Tot acolo vrem și noi!

Moșul rămâne o clipă nemișcat, uluit de cererea absurdă, apoi închide ghișeul dintr-o singură mișcare, lăsând să cadă grilajul.

— E plin! spune fără nici o șovăială.

Selena n-are vreme de pierdut ascultând reaua credință a celor din jur. Scoate spada și face pe loc o gaură. Împinge în ușa creată, ce cade cu zgomot la podea. Funcționarul e stană de piatră în fundul biroului, cu mustățile pe verticală.

— La ce oră pleacă următorul tren de Necropolis? întreabă prințesa.

Moț a scos deja mersul trenurilor din sac. Are opt sute de pagini și tot atâtea kilograme.

— Peste opt minute, spune, găsind pagina. Și-i direct.

Prințesa Selena scoate o punguță plină ochi cu monede și o aruncă la picioarele funcționarului.

— Trei bilete pentru Necropolis! La clasa întâi poruncește, mai hotărâtă ca niciodată.

Conducătorul apasă pe un levier enorm ca pe macaz și o nucă imensă li se rostogolește pe deasupra capetelor, ghidată de un fir de bambus rupt în două, asemănător gazoductului lui Artur. Nuca se dă de-a dura, traversând un mic teren, înainte de a se ascunde sub o instalație destul de complexă, al cărei scop nu poate fi înțeles imediat. Conducătorul deschide o ușă în nucă, ca a

cabinei de teleferic. Cei trei se apleacă și se instalează la bord. Nuca e goală, dar în partea de jos s-a cioplit chiar din fruct o banchetă. Selena trage de o membrană din mijlocii nucii, care se lipește de ea ca o centură de siguranță. Artur o privește ce face și-i imită toate gesturile.

Capitolul 13

Și altă ușa se deschide ușurel. Mami bagă capul în odaia lui Artur. Băiatul încă mai doarme în culcuș. Cu atât mai bine. Îi va putea face o surpriză. Împinge ușa cu piciorul și aduce un splendid platou sidefiu, pe care se află un mic dejun somptuos. Îl pune lângă pat și savurează clipa.

— Micul dejun e servit, fredonează, cu un surâs satisfăcut în colțul buzelor.

Dă cu mâna peste pătură și trage perdelele. O lumină frumoasă și veselă intră în încăpere, punând în valoare masa de dimineață.

— Hai, leneșule, e timpul, spune dulce și trage de cuvertură. Scoate un strigăt de spaimă, observând că nepoțelul i s-a transformat în câine. Dacă stăm să ne gândim, s-ar zice că Alfi a dormit, pur și simplu, în patul lui Artur. Cățelul dă din coadă, foarte mulțumit de gluma sa. Dar bunica nu pare să-i aprecieze prestidigitația. Artur! strigă de pe scările de la intrare, după obicei.

Pe fundul nucii, băiețelul n-are nici o șansă s-o audă. E, oricum, prea ocupat cu potrivitul centurii de siguranță. Moț a scos un puf alb și mic, ușor ca floarea de păpădie. Îl scutură energic, și el se aprinde. Lasă apoi frumoasa lampă să plutească în aer, luminând ușor cabina, ca lampioanele din sălile de dans.

— Nu-1 am decât în varianta albă. Îmi pare rău, zice, de parcă ar vorbi de biscuiți fără sare.

Artur e fascinat de tot ce-l înconjoară; încântat de farmecul aventurii. Nici în cel mai frumos vis n-ar fi îndrăznit să-și închipuie toate acestea.

Conducătorul și-a ocupat postul de pilot, la fel de complicat ca acela de pe un pachebot. Împinge prima manetă. Un ac mic se întoarce pe un disc, pe care se pot fi numele Celor Șapte Ținuturi ce formează lumea. Acul coboară în partea întunecată a discului și se oprește la „Ținuturi Interzise”. Mecanismul uriaș se pune în mișcare și schimbă ușor poziția fructului. Prin crăpăturile nucii, Artur încearcă să vadă ce se petrece.

— Încă nu pricep cum vom călători, spune naiv.

— Cu nuca, răspunde Moț. Cum ai vrea altfel? Micul prinț desface o hartă generală. Se văd cele șapte ținuturi. Suntem aici. Și mergem aici, arată Moț, de parcă ar vorbi de o călătorie la periferia orașului.

Artur se apleacă asupra hărții și încearcă să priceapă unde sunt, în ciuda scării la care-i desenată harta. În teorie, Necropolis n-ar fi prea departe de garaj.

— Acum recunosc, spune brusc. E chiar sub rezervorul de apă.

— Cum adică rezervorul de apă? întreabă Selena, brusc neliniștită.

— Da, în fine. Toată apa de care e nevoie în casă stă într-un rezervor uriaș, așezat aici, chiar peste Necropolis.

Bunica aprinde neonul din garaj. Constată că locul e îngrijorător de gol. Nici urmă de Artur.

— Unde s-o fi dus? îl întreabă ea pe cățelul incapabil să-i răspundă. Oricum, și dacă ar putea vorbi, Alfi știe foarte bine că Mami nu l-ar crede niciodată.

— Câți litri are rezervorul? întreabă Selena, urmărind să afle ceva.

— Ehe! Mii și mii, răspunde Artur.

Chipul prințesei se întunecă.

— Încep să văd mai clar planurile ăluia.

— Ale cui? întreabă băiatul.

— Ale lui M, firește, îi răspunde prințesa.

— Aa! Maltazar?! strigă Artur, complice ca un inițiat.

Moț și Selena împietresc. Băiatul își dă pe loc seama de greșeală.

— Șșșș! spune, ducând o mână la gură.

Numele acesta fiind întotdeauna aducător de nenorociri, un reproș surd urcă din adâncul secolelor.

— Tântălăul tăntălăilor! zbiară Selena. Nu te-au învățat să-ți ții gura?!

— Ăăă... îmi pare rău, bâiguie Artur, în pragul unui acces de panică.

Conducătorul și-a pus stetoscopul pe un tub uriaș. Simte cum se amplifică reproșul.

— Plecăm spre Necropolis în zece secunde! urlă, curățindu-și ochelarii de protecție.

Moț scoate din sac două pufuri roz ca de bumbac.

— Vrei să-ți pui mufmufi în urechi? îl întreabă pe Artur.

— Nu, mulțumesc, răspunde puștiul, îngrijorat că podeaua începe să vibreze.

— Rău faci. Sunt mufmufi de primă calitate. Nou-nouți, n-au mai fost folosiți, și, datorită autocurățării, poți și să...

Selena îi taie vorba, băgându-i un mufmuf în gură. Dacă mai înainte vibra, acum podeaua se cutremură, iar Artur se vede obligat să se țină bine, dacă nu vrea să se dea cu capul de toate cele. Conductorul împinge a doua manetă. Acul se întoarce iar, în jurul altui disc: cel ce urcă puterea. Apoi se oprește pe roșu, chiar unde se poate citi: „Maximum”.

În tot acest răstimp, Mami e deznădăjduită. A dat de trei ori ocol casei și de cinci ori grădinii. N-a găsit nimic. Nici o urmă, nici un indiciu. Se duce pentru ultima oară la intrare și urlă ducând mâinile pâlnie la gură:

— Artuuur!

În pofida vacarmului făcut de cutremur, Artur ciulește urechea. O voce de departe i-a pronunțat numele. Se aruncă peste crăpătura minusculă a nucii, încercând să o localizeze.

— Mami? întreabă băiatul, la întâmplare.

— Am plecat, răspunde controlorul ca un ecou.

O umbrelă tocmai s-a deschis automat deasupra lui, în vreme ce un adevărat gheizer izbucnește din podea. Nuca stă deasupra unei stropitori automate. Forța jetului o azvârle în aer, și călătoria începe. Mijlocul de transport străbate cerul grădinii, la câțiva metri înălțime. Prin crăpătură, Artur o zărește pe Mami, care dă să intre în casă.

— Mamiiii! urlă lung băiețelul.

Selenei îi pare rău că nu și-a pus mufmufii. Mami se întoarce. A auzit o vocișoară din depărtare.

— Mami! Sunt aici! își sparge plămânii băiețelul, dar strigătul abia de iese din nucă.

Mami n-a văzut și n-a auzit nimic. Privește o clipă cum stropitorile automate pornesc unele după altele

Moț izbutește, în fine, să-și scuipe mufmuful.

— Selena! Mufmufii nu-s de pus în gură, se plânge. Nu-i bine, acum mi-e sete.

— După cădere, ai să tot bei! Nu-ți face griji!, răspunde Selena, încercând să privească afară prin crăpătura nucii.

— Și cât durează zborul? întreabă Artur, încă ghemuit în fotoliu.

— Câteva secunde... dacă totul merge bine, spune prințesa, îngrijorată.

— Ce vrea să însemne „dacă totul merge bine”? se neliniștește Artur.

— Dacă nu ne ciocnim de ceva!

— De ce ne-am putea ciocni, în înaltul cerului? întreabă, surâzând șmecherește.

— De ăsta, de pildă! îi răspunde ea, ghemuindu-se pe scaun.

Dintr-odată, ieșind din ploaia ce cade, un bondar uriaș intră în coliziune cu nuca. Șocul e violent, ca atunci când două mașini se ciocnesc, venind din sensuri contrare. Dar bondarul a avut

vreme să-și schimbe ușor traiectoria și o ia într-o parte. Sub efectul impactului, nuca își schimbă cu totul ruta, în vreme ce bondarul, cu aripile mototolite, cade în vrie la pământ.

În aparatul de zbor e o nebulă generală. Mai rău ca la un cutremur de pământ. Nuca aterizează, în cele din urmă, într-un colț al grădinii, în iarba înaltă. Mai rulează ușor, apoi se oprește. Toți își revin puțin câte puțin. Moț constată că sacul îi e gol. Obiectele din el au zburat în toate direcțiile.

— Acum trebuie să-mi refac sacul! suspină.

— Să iei mai puține chestii cu tine, ți-am spus de o mie de ori, îl apostrofează Selena.

Artur oftează, bucuros că-i viu și nevătămat.

— Spune-mi, călătoriile voastre-s întotdeauna așa? întreabă ironic.

— Diligențele lungi sunt mai liniștite, îi răspunde Selena.

— Da?! se miră Artur, mulțumit că a scăpat de ce-a fost mai rău.

Selena privește iar prin crăpătură.

— Să așteptăm să stea ploaia. Vom vedea mai bine.

Bunica e tot la intrare și privește stropitorile automate ce se opresc una după alta. În liniștea ce se lasă, Mami suspină îndelung, disperată că nu și-a găsit nepotul. Se întoarce, intră în casa goală și închide ușurel ușa.

— A stat. Putem pleca, propune Selena.

Moț izbutește să-și aranjeze sacul, în vreme ce sora lui încearcă să deschidă ușa, cam mototolită după accident.

— Blestemat bondar! Ne-a blocat ușa! S-a înțepenit!

Artur dă cu pumnul, dar nimic. Pe partea cealaltă, un vierme de pământ monstruos se apropie de nucleu. Dar nu-l interesează fructul, ci mai curând ispititoare frunze de pădure, pe care nucleu le-a strivit în cale. Viermele trece pe-alături și, neîndemânatic, lovește micuțul mijloc de locomotivă cu unul dintre inelele lui.

— Acu' ce mai e? se îngrijorează Artur.

— Nu știu, mărturisește Selena. Dar e mai bine să plecăm de aici!

Fetița scoate spada fermecată din teacă și înțeapă nucleu dintr-o singură lovitură.

Atinge, în trecere, și unul dintre inelele viermelui de pământ, care sare în sus. Chiar de ai o sută de fese, nu-i nici o plăcere să-ți fie împunsă una. E, desigur, un accident, dar el îl ia ca pe un afront personal, își strânge inelele unul într-altul, ca un acordeon ce se închide, apoi se desface dintr-un foc. Are un tir puternic și precis. Nucleu zboară la mii de kilometri, care trebuie transformați în milimetri. Firește, în cabină, sacul lui Moț explodează iar. Nucleu se duce cât colo de-a berbeleacul și, în cele din urmă, cade într-un pâraiaș ce o duce cu el, ca pe un mic vaporeș. Chiar ca pe o coajă de nucleu. Lui Artur îi e rău de la stomac.

— O să-mi fie bine, când are să se oprească, anunță, gata să vomite.

Apa începe să pătrundă prin crăpături și prin gaura făcută

cu spada. Selena vede și privește la firul de apă ca pe un șarpe veninos.

— Asta-i apă! Artur! E groaznic, luăm apă! strigă înnebunită.

— E înfiorător! exagerează Moț, agățat de soră-sa.

— Unde suntem? Artur! Unde suntem? întreabă Selena, cuprinsă de panică.

— Nu știu, dar n-o să stăm prea mult aici, răspunde Artur, smulgându-i spada din mâini. O ridică deasupra capului și lovește zdravăn în crăpătură. Nuca se deschide pur și simplu, iar fiecare jumătate a ei începe să plutească pe cont propriu. Selena și Moț sunt într-una, Artur, în cealaltă. Proastă afacere pentru Artur, căci se află în cea care fuge. Îi aruncă Selenei un zâmbet forțat.

— Artur! Fă ceva! Ajută-ne!

Pe băiețel îl încearcă un sentiment invers: el e pe cale să lunece în jos și ar trebui să ceară ajutor. Dar cavalerismul e fără margini.

— Nu te speria! Vă prind eu! strigă în vreme ce apa i-a și ajuns la cingătoare. Cunosc bine pârlăiașul, o ia la dreapta. Vă prind eu!

— Un pârlăiaș?! exclamă Selena, întrebându-se dacă, nu cumva, Artur își bate joc de ea.

— Sosesc! strigă puștiul la plecare.

Se aruncă în apă și ajunge, ca vai de el, la malul fluviului.

— Băiatul ăsta-i cu adevărat nebun, observă Moț, văzându-

și prietenul cum înoată.

Artur izbutește să urce pe mal și dispare pe loc printre ierburile înalte.

Selena și fratele ei se strâng unul într-altul, luptând cu frica.

— Nu vreau să mor, se smiorcăie Moț, cu voce tremurătoare.

— Ne descurcăm noi, stai blând, răspunde Selena, mângâindu-l pe cap.

— Crezi că ne-a părăsit? întreabă fratele ei.

— Nu cunosc oamenii atât de bine încât să-ți pot răspunde, dar, după cât de puțin îl cunosc... sunt mari șanse s-o facă!

— Nu mai spune! strigă prințul înspăimântat.

— Doar... dacă nu-i îndrăgostit, adaugă Selena o ipoteză ce nu-i pare probabilă.

Artur aleargă gata să-și de duhul, săltând peste crengi, călcând iarba la pământ, ocolind insectele. Nimic nu-i rezistă, nici chiar un furnicar, de care trece ca și cum ar face așa ceva în fiecare weekend.

Moț își strânge și mai tare sora la piept.

— Doamne! Fă ca Artur să fie îndrăgostit de sora mea, care-i atât de drăguță! Te rog!

Artur fuge ca nebunul, ca orbul, de parcă de asta i-ar atârna viața. Nu încape îndoială, băiețelul e îndrăgostit. Se smulge din jungla în miniatură și sare pe neașteptate pe creasta malului. Jumătatea de nucă și echipajul ei apar la capătul unei meandre. Moț îl zărește și-l arată cu degetul.

— Selena!! E îndrăgostit! zbiară vesel.

— Să nu ne ambalăm, îl temperează prințesa.

Din fericire, Artur n-a auzit nimic. Aleargă în josul pârauului, își ia avânt de pe o piatră și se aruncă în aer.

O săritură demnă de un campion mondial, ce merită să fie arătată cu încetinitorul la telejurnalul de seară. În ce privește aterizarea, ea va sfârși cu zapping. Căci, din nefericire, Artur cade lat pe fundul nucii, răsturnându-și tovarășii precum mingea popicele!

— Iertați-mă, spune, frecându-și capul.

— Iubirea dă aripi, şușotește Moț, frecându-și spatele.

— Vedeți? Nu v-am părăsit, spune Artur, aproape mândru.

— Super! În loc să murim în doi, o să murim în trei, aruncă prințesa.

— Nimeni n-o să moară, Selena! Doar nu v-o fi frică de acest mic pâraiaș, se miră Artur.

— Dar nu-i deloc un mic pâraiaș, Artur! E un fluviu furios, iar acolo, la capătul lui, sunt Cascadele Diavolului! strigă prințesa.

Artur privește în josul pârauului. E adevărat că răzbate până la el un vuiet ca din iad. Umezeala crește. Procentul de sută la sută umezeală nu-i departe.

— Nu știam că așa se cheamă, bâiguie puștiul.

Cascadele vuiesc tot mai tare și încep să se zărească. Sunt monstruoase și-și merită numele. Sunt atât de mari, că, pe lângă ele, Niagara ar putea trece drept o pipetă. Artur s-a oprit. Dar

nuca nu.

— Ei bine! Ai vreo idee înainte să mori? întreabă Selena dându-i un cot.

Artur se trezește dintr-odată. Privește jur împrejur și se gândește. Un trunchi de copac e răsturnat peste pârâu, chiar înainte de cascade.

— N-ai, oare, vreo frânghie în briceagul tău cu trei sute de funcții? îl întreabă pe Moț.

— Uite că nu! E un model redus!

Artur o privește pe Selena din cap până-n picioare, se uită mai ales la decolteu.

— Am o idee! Stai așa, spune Artur, începând să-i deschidă corsetul.

— Sigur e îndrăgostit, e de părere micul prinț.

Selena îi dă o palmă zdravănă peste mână lui Artur.

— Chiar dacă murim, să nu crezi că ți-e îngăduit totul! exclamă demnă.

— Dar nu, nici vorbă! Nu-i ce crezi tu! protestează Artur, pe care încurcătura îl stânjenește. Am nevoie de șiret, ca să fac o frânghie. Ca să urcăm pe trunchiul de copac. E singura noastră șansă.

Selena șovăie, apoi acceptă. Artur trage de șiret și-l scoate pe tot. Selena se vede obligată să-și încrucișeze brațele peste corset, dacă nu vrea să rămână cu el în vânt. Nu are prea multe de arătat la vârsta ei, dar e o chestiune de educație: prințesele nu fac topless.

Artur ia din nou spada fermecată și-și leagă repede șiretul în jurul mâinii.

— Moț primul, Selena a doua! Repede, n-avem decât câteva secunde, anunță el, fluturând spada.

— Ești sigur că știi ce faci? se neliniștește Selena.

— Eeee... E mai greu decât cu săgețelele, răspunde puștiul, țintind spre copac.

Se pregătește să lovească și aruncă spada din răspuțeri.

Lama ei taie aerul, urmată de firul Ariadnei. Ai zice că-i o rachetă. Spada se înfige drept în inima copacului.

— Yes! exclamă Artur fluturându-și brațul în semn de victorie.

Cei doi tovarăși îl privesc, înspăimântați de gimnastica lui destul de primitivă. Nuca ajunge iute pe verticală copacului.

— Fii pregătit, Moț, țipă Artur.

Nici nu prinde bine firul, că Moț i-a și ajuns deasupra capului și sare în sus ca maimuța. Artur se cramponează cât poate mai bine în coajă, căci nuca abia așteaptă să plece. Moț escaladează trunchiul și cade pe pământ în patru labe.

— E rândul tău, Selena! urlă băiețelul, încercând să acopere vacarmul asurzitor. Dar mica prințesă nu reacționează nicicum. Stă pur și simplu stană de piatra, parcă vrăjită de apa ce fierbe și nu vrea decât s-o poarte cu ea. Selena! Dă-i bătaie! Nu pot rezista prea mult! strigă Artur, cu mâinile strânse pe liană și cu picioarele înfipse în nucleu.

În cele din urmă, Selena își ia inima în dinți, dar încă își mai

ține strâns corsetul cu mâinile. Începe urcușul și pune, în trecere, talpa piciorului pe chipul puștiului.

— Foarte bine! Hai, Felena! spune Artur, schimonosindu-se sub conduc.

Selena ajunge sus și se sprijină de spada culcată la pământ. Artur e gata-gata să-și piardă puterile, scapă coaja, care se depărtează în graba mare. Lui Artur, pe care apele îl izbesc de colo până dincolo, îi e tot mai greu să escaladeze frânghia. Nuca se prăvălește în Cascadele Diavolului, dând astfel de înțeleș ce-ar fi putut păți băiețelul și tovarășii lui de călătorie. Selena urcă pe trunchiul de copac și ajunge cu mare grijă pe pământ.

Artur își adună ultimele puteri, apoi urcă și el pe trunchi. Sfârșit, rămâne o clipă în genunchi pe pământ și-și trage sufletul. Selena s-a dus. Stă la capătul unei crengi, chiar deasupra unui lăcușor nespus de liniștit. Nici Moț nu-i prea departe, tocmai își usucă poalele cămășii. Artur ia spada înfiptă în trunchiul de copac și se îndreaptă spre fetiță.

— Merge? o întreabă Artur.

— O să meargă și mai bine când o să-mi recapăt șiretul, îi răspunde ea, tot cu mâinile pe piept.

Artur își răsucește spada și începe să desfacă șiretul cu care-i legată.

— Ce mai, asta mi-a fost spaima vieții, mărturisește Moț, peste poate de mulțumit că-i iar pe pământ.

Selena înalță din umeri, nedând parcă importanță aventurii.

— Da, sigur. Să nu exagerăm, nu-i decât apă totuși, spune

cu vădită răutate. Ca pentru a o pedepsi, cerul hotărăște să rupă creanga, iar prințesa cade în lac.

— Artur, ajutor! Nu știu să înot, zbiară înnebunită, dând din mâini ca un puișor neajutorat.

Artur nu dă ascultare decât inimii și curajului. O ia la goană în lungul crengii și plonjează magnific, cu capul înainte. Din nenorocire, apa nu-i adâncă, și eroul se lovește la cap.

— Ce mai, e tare îndrăgostit, murmură Moț, căruia îi pare rău de prietenul său.

Artur se ridică, ținându-se de cap. Apa îi ajunge până la genunchi. Prințesa continuă să se zbată.

— Dar, Selena... Nu-i apă, uită-te! Te poți descurca.

Fetița se mai liniștește și-și dă seama că, într-adevăr, ajunge cu picioarele pe fundul apei. Șovăie o clipă, dar, în cele din urmă, se ridică, iar apa îi ajunge până la pulpe.

— Ei... Nu-i decât apă, aruncă Moț, gata mereu să râdă de ea.

— Pot să-mi primesc șiretul?! insistă Selena, cât se poate de supărată.

I-l smulge din mâini, apoi se întoarce cu spatele, să nu fie văzută.

— Azi e totuși a doua oară când îți salvează viața, îi spune Moț, mereu gata să pună paie pe foc.

— N-a făcut decât ce-ar face orice cavaler în locul lui, replică prințesa, pe care răutatea n-o părăsește.

— Poate totuși... Cred că merită un mulțumesc, insistă Moț.

Artur îi face semn s-o lase baltă. Așa-i e firea! mulțumirile îl stânjenesc. Dar Moț insistă. Adoră să-și tachineze surioara, ori de câte ori ea greșește. Selena își înnoadă în cele din urmă șiretul, apoi se îndreaptă spre Artur, care s-a intimidat. Se oprește în fața salvatorului și-i smulge spada din mâini.

— Mulțumesc, spune sec, înainte de a trece prin fața lui, mai departe.

Moț zâmbeste și dă din umeri.

— Așa-s prințesele, îi spune lui Artur, mai pierdut printre meandrele purtării fetițelor decât în apele fluviului înfuriat.

Capitolul 14

Mami deschide ușa de la intrare, lăsându-i să intre pe cei doi polițiști care o vizitează. Sunt în uniformă și-și țin politicos șepcile în mâini.

— Acum trei ani mi-a dispărut soțul, iar acum, nepotul... N-am să pot supraviețui atâtor nenorociri, mărturisește bunica, mototolind în mână batista cu dantelă.

— Liniștiți-vă, doamnă Suchot, spune polițistul, amabil ca întotdeauna. Mai mult ca sigur a șters-o un pic. Trebuie că l-au impresionat toate întâmplările din ultimul timp. Cu siguranță că nu poate fi departe, spune privind hăt în zare, când ar fi fost suficient să se aplece peste peluză.

— Vom cerceta locurile, și-s sigur că-l vom găsi. Puteți conta pe noi.

În câteva secunde, polițistul îi aduce aminte de membrii patrulei inventate de Artur, care căutau prin tranșee, mândri ca eroii de telenovelă. Bunica suspină, pe jumătate ușurată.

— Vă mulțumesc, în orice caz...

Polițiștii salută politicos, își pun șepcile și urcă în mașină. Mami le face un mic semn de adio, iar automobilul părăsește grădina. Uruitul motorului răsună până pe fața pământului, făcând să tremure firele de iarbă. La cât e de mic, un minimos trăiește așa ceva ca pe un cutremur ce se îndepărtează.

— Asta ce-o mai fi? întreabă Artur neliniștit.

— Oamenii, răspunde Selena, obișnuită.

— Da? murmură Artur, simțindu-se oarecum vinovat. Nu-și

închipuise cât rău poate face zilnic omul cu gesturile lui.

Moț își despăturește harta udă și decolorată.

— Hait! Nu se mai vede nimic! Ce ne facem acum??? se neliniștește micul prinț.

Artur ridică nasul spre cer.

— Soarele-i acolo. Rezervorul, la nord. Deci trebuie s-o luăm pe acolo, spune, întinzând brațul și arătând drumul. Credeți-mă, adaugă, cu oarecare importanță. Dă la o parte trei fire de iarbă și cade într-o gaură colosală. Un adevărat crater. Din fericire, se agață de o rădăcină, evitând o cădere de mai bine de o sută de metri, și urcă în lungul ei, încercând să se cațere pe ghizdul craterului. Și asta? întreabă puștiul, înnebunit de groapa cu gura larg deschisă.

— Tot oamenii, spune Selena cu tristețe. De ieri, parcă au jurat să ne omoare. Au făcut zeci de asemenea gropi, pe tot teritoriul.

Sunt găurile făcute de Artur, în căutarea comorii. Ar vrea să se scuze, dar încă n-are curaj să mărturisească. De partea cealaltă, un furnicar a construit un drum ce coboară în fundul craterului. Fiecare furnică poartă în spate un sac mare, plin cu pământ.

— Trebuie să trudească luni de zile, ca să repare și sa refacă rețeaua, spune Selena.

— Dacă am ști măcar de ce fac neisprăviții ăștia gropi peste tot, adaugă Moț înciudat.

Artur nu se simte prea în largul lui. Tare i-ar mai plăcea să explice că neisprăvitul... e el.

— Nu fi prost, Moț, oamenii nici nu știu că existăm. Nu pot deci să știe ce pagube ne provoacă, explică Selena, foarte îngăduitoare.

— Le vor afla curând, intervine Artur. Și asemenea catastrofe nu vor mai fi. Pe cuvânt!

— Mai vedem noi, zice Selena, sceptică din fire, și adaugă: Tot așteptând, se lasă seara. Trebuie să găsim un loc de dormit.

Portocala amurgului învăluie tot peisajul în lumina aceleiași culori. Doar cerul a luat de la noapte un albastru-închis. Micul grup avansează spre o floare de mac nespun de roșie și de singură. Moț scoate cuțitașul multifuncțional.

— Unde-oi fi pus metalipiciul? se întreabă, pipăind unealta.

Apasă pe un buton, și se ivește o flacără imensă. Artur abia de are timp să se-apelece, că flacăra îi și trece pe lângă cap.

— Hait! exclamă Moț, în loc de scuze.

Selena îi smulge unealta din mână și începe să caute în locul lui.

— Dă-mi-1 mie, până la urmă ai să rănești pe cineva!

— Nu-1 am de prea multă vreme. L-am primit de ziua mea, se scuză micul prinț.

— Dar câți ani ai? întreabă Artur.

— Trei sute patruzeci și șapte. Peste optsprezece, am să fiu major, explică micuțul, foarte vesel.

Lui Artur i s-a aiurit numărătoarea.

Selena apasă pe butonul cel bun, și un jet de metalipici se prinde de-o petală a florii de mac. Nici Spiderman n-ar fi nimerit

mai bine. Ea scoate vârful cuțitașului și-l înfige în pământ. Un mecanism micuț începe să ruleze firul, acesta trage de petală și o deschide, ca pe podul mobil al unei fortărețe. Artur încă nu și-a isprăvit calculele.

— Și... Selena? Ea ce vârstă are? întreabă el, doar-doar va înțelege.

— Împlinește în curând o mie de ani, vârsta rațiunii, răspunde Moț cu un strop de invidie. Peste două zile e ziua ei!

Artur nu mai pricepe nimic. Și el, care era așa de mândru că are zece ani! Petala e acum complet deschisă și destul de lăsată în jos pentru ca Selena să poată sui și intra în floare. Fetița își scoate spada, trage de stamine și le taie chiar de la bază. Apoi le flutură, până când bulgărașii galbeni se desfac într-un culcuș moale. Artur o privește uimit cum își face patul. Selena aruncă tijele staminelor, acum de prisos, și-i primește pe băiețașii care suie în floare. Încântat, Moț se aruncă direct în patul de puf galben.

— Sunt mort de oboseală! Noapte bună, spune, și abia are timp să se întoarcă pe partea cealaltă, că deja doarme dus.

Artur nu-și crede ochilor. Iată cine n-are nevoie de somniferele bunicii!

— Ce ușor adoarme! se miră.

— E tânăr, explică Selena.

— Trei sute patruzeci și șapte de ani, nu-i rău!

Selena scoate pufulețul luminos din sacul fratelui ei.

Îl scutură și, după ce-l aprinde, îl lasă să plutească prin floarea de mac.

— Și tu? Chiar împlinești o mie de ani peste două zile?

— Da, spune simplu prințesa, înainte de a tăia firul de metalipici dintr-o singură lovitură de spadă.

Petala se ridică și închide floarea. Înăuntru totul e catifea, lumină dulce și romantism. Dac-ar fi Julio Iglesias., Artur ar începe o șansonetă. Selena se întinde un pic și se lungește ca pisica pe covorul moale. Artur e fermecat, amețit, într-un cuvânt, cam buimac. Se așază ușurel lângă ea.

Selena nu zice nici pâs, văzându-și de gândurile ei. „Peste două zile, trebuie să urmez tatălui meu la tron și, la rândul meu, să veghez asupra poporului minimos, până când copiii mei vor împlini și ei o mie de ani și-mi vor urma la tron. Așa se scurge viața în țara Celor Șapte Ținuturi”.

O clipă, Artur nu zice nimic. E cam gânditor.

— Dar... Ca să ai copii, îți trebuie... Un soț?

— Știu. Dar merge, mai am două zile ca să găsesc unul. Noapte bună, spune fetița, întorcându-se pe partea cealaltă.

Artur rămâne ca prostul: mai are o sută de întrebări de pus. Se apleacă un pic s-o vadă, dar prințesa toarce deja. Băiețelul suspină și se mulțumește să se întindă alături de ea, ceea ce, dacă se gândește bine, nu-i tocmai rău. Își pune mâinile sub ceafă și lasă un zâmbet frumos să-i lumineze chipul.

Noaptea e prin împrejurimi. Primele stele clilesc. Doar floarea de mac mai luminează în pădurea adormită, ca un far pe un mal nevăzut. Briceagul lui Moț strălucește în lumina lunii, așteptând zorii. O mână se strecoară și-l ia. Zbârcită.

Înfrișătoare. Criminalul se topește în noaptea tot mai neagră.

Mami iese pe treptele de la intrare, ținând în mână un sfeșnic cu o lumânare. Scrutează noaptea cu ajutorul luminiței palide, dar împrejurimile-s mute și n-aduc nici un semn de la Artur. Resemnată, agață lampa în cârligul de deasupra intrării și pleacă în odaie, nefericită.

Primele raze de soare desenează deasupra zării silueta dealurilor înnegurate.

Capitolul 15

Și în ținutul minimoșilor se crapă de ziuă, iar o rază aurie mângâie floarea de mac pe creștet. Selena se ridică și se întinde ca pisicile. Apoi e dintr-un salt jos din pat și trage câte un picior fiecărui băiat. Amândoi se scoală cu mare greutate, topiți de somn. Artur are dureri peste tot, în amintirea unei zile pline, dar înspăimântătoare. Selena trage o petală, și soarele invadează iatacul. Cei doi băieți se întorc, apărându-se de lumina prea puternică.

— OK! Schimbăm metoda, hotărăște prințesa.

Moț țâșnește din floare, lunecând la pământ pe-o petală. Artur îl urmează, și este catapultat fără nici un soi de menajamente. Selena lunecă și ea în lungul unei petale, ca pe un tobogan.

— Toată lumea la duș! strigă fetița, foarte în formă.

Artur se ridică de parcă ar fi un bătrânel.

— Nu-s prea ușoare trezirile pe la voi, se plânge. Mie Mami a mea îmi aduce în fiecare dimineață micul dejun la pat.

— La noi, doar regii-s serviți la pat. Tu nu ești încă rege, după câte știu.

Artur se înroșește, de parcă ar fi zis „da” fără să-și dea seama. Să fie rege e visul lui cel mai tainic. Dar nu pentru putere sau alte privilegii, cu care n-are ce face, ci pur și simplu pentru fericirea de a fi soțul celei care, peste două zile, va fi regină.

— Nu te plânge, strigă Moț. Pe mine mă trezește cu șuturi de două sute de ani!

Selena se așază sub o picătură ce stă agățată în vârful unei buruieni. Ia unul dintre spinii cu care-și ține strâns părul și o înfinge în ea: izbucnește un firicel de apă. Selena îl prinde în mâini și se spală. Artur se distrează, cu ochii pe ea. Ce schimbare față de eternul duș cu perdea moale! Zărește altă picătură, ceva mai mare, în vârful unei frunze, Și se pune sub ea.

— N-ar trebui să stai sub ea, îl sfătuiește prințesa.

— Da' de ce? întreabă el mirat.

— E gata-gata să... spune fetița, înainte ca picătura să pice drept în capul lui Artur.

Iată-1 deci blocat sub uriașa perlă de jeleu din care nu mai poate ieși. Zici că-i o muscă prinsă în crema caramel. Moț moare de râs.

— Te-ai lăsat înhățat ca începătorii! spune micul prinț, continuând să se prăpădească de râs.

— În loc să râzi ca prostul, mai bine ajută-mă! Nu mă pot mișca! zbiară Artur.

— Acuma vin! urlă Moț, și profită, ca să sară cu picioarele lipite în picătură, jucându-se de-a trambulina.

Sare vesel și fredonează un cântecel foarte popular printre minimoși:

O mică picătură, ce cade dimineața s-a tot rostogolit, ca să-și înece greața,

Dar nimeni n-o ascultă, de parcă-ar fi un câine, și-atunci o ia la vale, țișând la toți: pe mâine.

Selena nu-1 lasă să cânte decât o strofă. Scoate spada și

lovește în picătură, iar aceasta face „poc”. Moț cade călare pe Artur. Amândoi s-au udat pentru toată ziua.

— Mamă, ce foame mi-e! Ție nu? Întreabă Moț, de parcă nu s-ar fi petrecut nimic.

— Mâncăm mai târziu, îi taie Selena calea și vorba, potrivindu-și spada.

Minimosul ia sacul și-și caută briceguțul aruncat de surioara lui.

— Cuțitașul meu?! A dispărut?! se sperie. Selena?! Mi-au furat cuțitașul.

— În fine, o veste bună! Așa n-ai să mai rănești pe nimeni, îi replică surioara de departe.

Micul prinț e furios, dar se resemnează și-și ajunge tovarășii din urmă.

Mami vine în ușa casei. Soarele o învăluie în lumina-i strălucitoare, dar ce folos, n-are nici un semn de viață de la Artur. Nici sticlele de lapte nu-s acolo. În locul lor e un bilețel. Îl ia și citește: „Stimată doamnă, ne sunteți datoare și nu vă mai livrăm nimic până nu plătiți. Al dumneavoastră, Emil Johnson, directorul Companiei David-Milk”.

Pe bunica o pufnește râsul, de parcă n-ar surprinde-o deloc semnătura ticăloșiei. Resemnată, ia sfeșnicul cu lumânarea topită de tot și intră în casă.

Moț ia alt bulgăraș roșu și-l înghite. Ce mai, micuțului îi e

foame! Artur ia și el unul, și-l privește cam sceptic.

— E mâncarea mea preferată, precizează prințul, cu gura plină.

E mai curând dulce și cam acru; se topește pe limbă ca biscuiții cu unt. Artur e cucerit și mușcă din nou.

— Mmmm! E tare bun, mărturisește cu gura plină. Ce e, mai precis?

— Ouă de libelulă, îi spune Moț.

Artur se blochează, se sufocă și scuipă totul, dezgustat.

Moț chicotește și se servește iar.

— Veniți să vedeți! urlă Selena de departe, din capătul unui drumeag.

Artur se duce spre ea, încercând să se șteargă cât poate mai bine. Moț ia o funie și-l urmează. Selena stă pe malul unui imens canal săpat de mâna omului. Aici sunt plantate, pe verticală și la distanțe regulate, monstruoase burlane cu dungi albe și roșii. Artur e uimit de oroarea... fabricată chiar de el. Fiindcă acesta-i canalul lui de irigații, jalonat de paie. Niciodată nu și-ar fi închipuit că, văzută de jos, lucrarea lui poate fi așa urâtă.

— Ce oroare! strigă Moț. Oamenii sunt într-adevăr nebuni!

— E adevărat, văzut de aici, nu-i prea frumos, acceptă Artur, încurcat.

— Are cineva idee la ce-i bun? întreabă Selena scârbită.

Artur se simte obligat să dea explicații, micșorând astfel prejudiciul.

— E un sistem de irigații, ce servește la transportarea apei.

— Apă? Alta?! țiă Moț. În această poveste vom sfârși înecați cu toții!

— Îmi pare rău, nu știam, se scuză Artur, într-adevăr stânjenit.

— Vrei să zici că tu ai construit oroarea asta? se sperie micul print, arătându-și dezgustul.

— Păi... da, dar am făcut-o ca să ud ridichile plantate aici.

— Aha! Adică mai și mănânci chestii infecte?! Oamenii-s cu adevărat nebuni!

Selena și-a păstrat calmul. Privește indiferentă construcția.

— Să sperăm totuși că n-o să-ți cadă invenția în mâinile lui M.; îmi și închipui ce-ar putea face cu ea!

Artur a înghețat. Din pricina spuselor Selenei, dar și a celor zărite în spatele ei.

— Prea târziu, zice Moț, care zărește același lucru.

Selena se întoarce și vede cum un grup de seizi vine spre capătul canalului. Unii călăresc țânțari, alții merg pe jos și taie paiele chiar de la fața pământului, despicându-le. Astfel, paiele cad la pământ, se duc de-a dura până la pârau din canal și lunecă pe cursul apei, cum coboară trunchiurile tăiate pe râuri. Eroii noștri s-au pitit într-un tufiș, urmărind mișcarea.

— Mă întreb ce vor face cu paiele mele?! șoptește Artur.

— Dacă ne scapă de ele, cred că fac ceva bun, sare Moț.

Selena îi dă una peste cap.

— Gândește înainte să spui tâmpenii! Ei știu că minimoșii nu suportă apa și tocmai au găsit cum s-o ducă..., unde vor.

Privirea i se întunecă, de parcă gândurile negre i-ar ieși din adâncul ochilor. Și unde crezi c-o s-o ducă? întreabă ea, deși știe răspunsul.

Un seid taie alt pai, care cade cu un zgomot înspăimântător.

— În sat la noi! înțelege Moț. Dar e oribil! O să murim înecați! Și totul din pricina invenției lui Artur?!

Băiețelul se simte atât de vinovat, că nici nu mai respiră. O chingă îi strânge stomacul. Se ridică dintr-un salt, cu ochii în lacrimi, și se duce spre pârau.

— Unde-ai plecat? sușotește Selena, ca să n-o audă seizii.

— Să-mi repar greșelile, spune Artur foarte demn. Dacă ai dreptate, seizii duc paiele până la Necropolis. Și eu mă duc cu ele!

Iese din desiș și se aruncă în paiele abia tăiate. Seizii n-au văzut nimic, prea ocupați cu planurile lor murdare. Artur le face semn cu mâna tovarășilor lui să-l urmeze.

— Băiatul ăsta-i de-a dreptul nebun, constată Moț.

— E nebun, dar are dreptate. Vrând-nevrând, paiele ajung în Cetatea Interzisă... Și noi cu ele, adaugă Selena sărind din ascunziș și aruncându-se, la rândul ei, în paie.

Seizii tot n-au văzut nimic, dar munca îi aduce tot mai aproape de minimoși. Moț oftează văzând că nu prea are de ales.

— Totuși, mi-ar putea cere și mie părerea din când în rând, se supără și o ia la goană, încercând să-i prindă din urmă.

Seizii ajung chiar la paiul ocupat de fugari și-l împing cu lovituri de picior până la pârau. Ajuns pe apă, paiul începe să

lunece. În interiorul lui, eroii se succesc în toate părțile, cuprinși de panică.

— Mi-e lehamite de asemenea mijloace de transport. Mi-am făcut praf spinarea, se vaită Moț.

— Mai bine dă-mi mufmufii tăi și nu te mai smiorcăi! poruncește sora lui.

— Dacă vrei să mi-i bagi în gură, nici vorbă!

— Dă-mi-i! urlă prințesa, autoritară.

Moț bombăne, scoate mufmufii și-i întinde surorii lui.

— O să astupăm capetele, explică Selena, aruncând câte unul în fiecare parte. Și acum, pastilele! Repede!

Moț își ia tubul de suflat și bagă în el o pastiluță albă. Suflă spre un mufmuf, acesta se umflă pe loc, se întărește și devine violet. Face la fel și spre celălalt, astfel că paiul e total izolat de exterior și ermetic închis. Selena își freacă mâinile.

— Așa nu mai riscăm să luăm apă!

— Și putem călători liniștiți, adaugă Moț, întinzându-se în golul paiului.

Dar voiajul nu va fi prea multă vreme liniștii. Pârâiașul se întâlnește cu un râu mai important, ce crește văzând cu ochii.

— Ce ciudat e zgomotul ăsta surd care crește, nu? întreabă Artur.

Selena ciulește urechile. E, într-adevăr, un vuiet; ca o vibrație groasă.

— Tu, care știi totul, nu știi și unde duce râul? îl întreabă Selena pe Artur.

— Nu prea, dar toate râurile se întâlnesc, mai devreme sau mai târziu, în același loc, adică...

Artur pricepe treptat ce-i pe cale să spună.

— Cascadele Diavolului! urlă la unison eroii, speriați de moarte.

Voiajul de plăcere s-a sfârșit. Primele paie tremură deja în cascada fără fund.

— Tu ai mereu idei bune, nu?! îl apostrofează Selenă pe Artur.

— Nu mă gândisem că...

— Ei bine, data viitoare, gândește înainte de a acționa! zbiară fetița. Moț?! Găsește ceva, trebuie să ieșim de aici!

— Mă grăbesc, mă grăbesc! răspunde micul prinț, golind iar sacul plin cu obiecte de prisos.

— Nu înțeleg de ce vă speriați, spune Artur. Mufmufii blochează cele două capete. Nu putem păți nimic! Și apoi, nu-i nimic de capul cascadelor! Abia de au un metru!

Paiul e în pragul cataractei monstruoase, înaltă de o mie de metri minimoși, tremură ușurel și plonjează în vid.

— Mamă! urlă cei trei, dar uruitul asurzitor al apei în cădere le acoperă rugăciunile.

După un plonjon de câteva secunde lungi ca minutele, paiul se prăbușește într-un vârtej de spumă. Tubul se cufundă, iese, se dă de-a rostogolul și, purtat de curent, se duce plutind spre un lăcușor mult mai liniștit.

— Urăsc transportul în comun, se vaită Moț, aranjându-și

sacul pentru a nu știu câta oară.

— Cataractele au trecut. Acum va fi mai liniște, îi asigură Artur.

Paiele se duc către mijlocul lacului, prea pașnic pentru un lac cinstit. O vietate sare cu picioarele strânse drept pe paiul lor, căzând ca o trăsură din cer. Cum paiul e transparent, i se disting urmele picioarelor. Și văzând cât sunt de oribile, au de ce să se teamă.

— Asta ce-o mai fi? întreabă Moț, înghețat de frică pe fundul paiului.

— De unde să știu eu? se revoltă Selena.

— Liniște! șușotește Artur. Dacă tăcem, își urmează drumul.

Artur are dreptate doar vreo trei clipe. Monstruoasa vietate taie paiul, chiar lângă Selena, care începe să zbiere. Peste tot s-a instalat spaima. Peste tot sunt numai lumini sclipitoare și zgomote insuportabile. Paiul a fost tăiat chiar lângă micul acordeon de după două treimi din el. Cei trei fug în patru labe spre celălalt capăt, dar fac cale-ntoarsă, speriați de saltul făcut de vietate. Ajung în acordeon, lângă apă, în pragul sfârșitului. Vietatea taie iar, chiar de cealaltă parte a acordeonului. Separă astfel micuța îndoitură unde se ascund cei trei prieteni, singura care pare s-o intereseze. Micuții sunt terorizați. Stau strâns lipiți unul de celălalt, ca milimulii. Vietatea e tot pe acordeonul dungat. Și, tot așa, nu i se văd decât tălpile picioarelor. Dar ceva tot mai e, fiindcă acum i se zăresc și amprente genunchilor și ale mâinilor. Stă în patru labe. În gaura paiului, stă cu capul în

jos. Cozile lungi împletite cu scoici, îi atârnă în gol. E un kolomasai. Ai zice că-i un indian în versiune minimoasă. Își dă deoparte ochelarii, îi privește preț de-o clipă pe micuții speriat și apoi zâmbește larg, arătându-și dinții albi și frumoși

Cum stă cu capul în jos, zâmbetul îi e răsturnat, iar Artur nu-i prea sigur ce vrea.

— Ce faceți acolo? întreabă kolomasaiul, hlizindu-se.

Selena șovăie dacă să-i răspundă sau nu, mai ales că vede apropiindu-se un țânțar.

— Dacă dau sezii de noi, nu vom mai avea plăcerea să vă explicăm, îi spune ea fără urmă de umor.

Kolomasaiul a înțeleș.

— E vreo problemă? întreabă seidul care tocmai și-a oprit țânțarul deasupra restului de pai.

— Nu. Nimic deosebit. Voiam să văd doar dacă nu s-a stricat, răspunde muncitorul indiferent.

— Nu vrem decât tuburile, asta nu, zice seidul, arătând spre acordeon.

— Tocmai bine! Noi tocmai asta vrem. Așa nu riscăm să ne supărăm, adaugă mucalit muncitorul.

Dar seidul n-are haz, în general.

— Mai repede! Stăpânul așteaptă, zice seidul, nefăcând risipă de răbdare și de inteligență.

— No problemo! țipă koloul. Nu mișcați, îi șoptește lui Artur, vin să vă caut! Apoi dispare, sărind din pai în pai.

— Grăbiți-vă, stăpânul așteaptă! le strigă koloul tovarășilor

săi, risipiți pe alte paie de pe lac.

Muncitorii dau zor, se arată bine intenționați, dar nu-s cu inima acolo. Așa, ca taximetriștii care merg încet tocmai când ești grăbit. Koloul îndreaptă lungile tuburi cu prăjina spre alt râu. În treacăt, împinge acordeoanele spre mal. Cei trei i-au urmat sfatul și n-au mișcat. Un soi de macara, întocmită din lemn și liane, ridică o bucatăică de pai răsucit, aruncând-o într-un coș imens. Acordeonul cade printre alte douăzeci: o adevărată recoltă. Coșul stă prins în cârca unei insecte uriașe. E un gamul, un soi de scarabeu care ține la greu, adesea folosit drept catâr, dar și în expresii populare cum ar fi „încăpățânat ca gamulul” sau (acesta-i și cazul nostru) „încărcat ca un gamul”.

— Unde suntem? se îngrijorează Artur.

— În cârca unui gamul. Pentru moment, ne ascund.

— Ne ascund, ca să ne trădeze mai bine, spune Moț. Cum să ai încredere într-un kolomasai?! Sunt cei mai mari mincinoși din toate Cele Șapte Ținuturi la un lot!

— Dacă voia să ne trădeze, o făcea deja, replică Selenă cu bun-simț. Cred că ne duc într-un loc sigur.

Capitolul 16

O trapă se deschide de-o parte a delușorului. Gamulul se apleacă, gata să verse coșul de răchită într-o gaură neagră, care seamănă în chip ciudat cu o pubelă.

— E un loc sigur? întreabă Moț, speriat de ce-o să urmeze.

Într-un haos măreț, zecile de acordeoane se prăbușesc în gaura neagră. Nici nu îndrăznim să ne închipuim cum vor ajunge eroii jos. Acordeioanele se duc de-a dura pe podeaua cam sumbră și, în cele din urmă, se opresc locului. Nimic nu mai mișcă. Tăcerea își reîncepe domnia. La fel și neliniștea.

— A spus să nu ne clintim. Așa facem, și așteptăm să ne caute! spune Selenă, autoritară.

Un braț automat apucă din prima acordeonul și îl așază vertical. Imediat, bucata de pai pleacă pe banda rulantă. Prietenii nu mai știu cum să stea de zdruncinăturile ce nu le dau răgaz. Brațul mecanic nu se oprește, dar aliniaza toate acordeioanele pe banda ce le poartă mai departe.

Ceva mai încolo, o altă mașină încastrează, ca pe o coroană interioară, câte o bilă luminoasă în mijlocul fiecărui acordeon. Copiii abia reușesc să ocolească „încoronarea”. Dar încep să priceapă la ce va folosi portocala din mijlocul acordeonului.

Ultimul agregat prinde bucățile de pai și le agață de-un cablu ce se întinde, lăsând la vedere o ghirlandă minunată, pe care stau înșirate lampioane dungate. Cablul înaintează neîntrerupt, delimitând un ring de dans rotund. E, de fapt, un disc cu viteza treizeci și trei, pus pe un vechi patefon ce servește

de bar și sală de dans. Lumina caldă a lampioanelor creează o atmosferă liniștită, cu siguranță propice întâlnirilor. Există, de alt fel, măsuțe pregătite tocmai pentru așa ceva. În dreapta, se pot vedea brațul patefonului, safirul și DJ-ul. În stânga, barul imens e în plină activitate. Jumătate din clienți sunt, desigur, seizi din armata regală.

Artur și prietenii lui cercetează ciudatul bar de noapte din lampion.

— N-am să pot sta prea mult așa, avertizează Artur extenuat.

— Chiar vrei să cobori? întrebă Selena, semnalând cu vârful nasului un nou grup de seizi, care intră în bar.

— Mai rezist un picuț, zice Artur, gândindu-se mai bine.

Kolomasaiul intră pe ușa de serviciu direct pe ringul de dans. Îl urmează șeful, mai namilă și mai gătit decât mulți dreadlocks. Koloul ridică nasul și privește rând pe rând fiecare lampion, în căutarea fugarilor. Sunt ușor de găsit, căci pot fi zăriți prin tubul diafan, agățați de pereți în poziții grotești.

— Bravo! Puteți sări! spune koloul zâmbind.

Artur cade imediat pe ring, căci nu se mai poate ține. Se ridică ușor stânjenit, Selena îi cade în brațe, urmată de Moț, care se prăbușește, la rândul-i, în brațele surorii lui. Artur stă o clipă nemișcat, râzând prosteste cu cele două colete în brațe. Apoi picioarele îl lasă și toți trei cad pe podea.

— Țștia-s cei trei mercenari pe care seizii îi caută pese tot? întrebă namila, oarecum sceptică.

— Eu... ar trebui să fiu mai treaz, mărturisește koloul.
— Știi că trebuie fumată rădăcina, nu tot copacul?!
— Păi... da, răspunde funcționarul cam buimac.
— Păi, da, îl îngână șeful. Hai, șterge-o, că mă ocup eu de ei!

Kolomasaiul se retrage cam îndoit, în vreme ce eroii se pun pe picioare. Patronul se schimbă brusc la față și afișează zâmbetul unui vânzător de covoare.

— Prieteni! exclamă, deschizând larg brațele și arătându-și dinții. Fiți bine-veniți la JAIMAMBAR-Club!

Un soi de țânțar rahitic vine și pune patru pahare pe masă.

— Jack-fire pentru toți? întreabă șeful, după obicei.

— O, da! Da! Da! se agită Moț.

— Jack! Toarnă-le!

Țânțarul își cufundă trompa cu patru ramuri direct în paharele noilor clienți. Un lichid roșu, acidulat, spumos, fumegând țâșnește din ea și, în cele din urmă, ia foc. Patronul suflă în flacăra ca-n spuma berii.

— Pentru Cele Șapte Ținuturi, strigă, toastând cu paharul ridicat.

Fiecare ridică paharul plin. Patronul îl dă dușcă pe-al lui, urmat de Selena și Moț. Artur nici nu s-a clintit. Vrea mai întâi să vadă efectul băuturii.

— Ah! Ce bine-mi face, spune Moț.

— Te curăță pe dinăuntru, mărturisește Selena.

— E băutura preferată a copiilor mei, precizează patronul.

Cei trei se întorc spre Artur, care încă n-a băut. Se simte aproape umilit.

— În cinstea Celor Șapte Ținuturi! toastează băiatul fără chef. Și, dintr-o suflare, bea tot paharul până la fund. N-ar fi trebuit. Se face roșu, ca un Bordeaux 1912, pentru că în el era whisky cu sirop de piper tartar. Parcă a înghițit un vulcan. Scoate aburi de peste tot, ca după douăsprezece ore de saună.

— Într-adevăr, curăță, spune cu ce i-a mai rămas din glas.

Moț își bagă degetul până în fundul paharului, apoi îl linge.

— Are un ușor iz de măr, precizează Artur, cu vocea țândări.

Curând sosește un grup de seizi. Privesc un pic prin local, de parcă ar căuta ceva sau pe cineva. Selenei îi este frică și se face mică de tot.

— Nu vă fie teamă, îi îndeamnă patronul, sunt recrutori. Profită de slăbiciunile unor clienți, ca să-i recruteze în Armata Regală. Cât sunteți cu mine, nu trebuie să vă fie teamă.

Cei trei se mai liniștesc.

— Cum se face că seizii încă nu v-au subjugat, așa cum au făcut cu Cele Șapte Ținuturi? întreabă Selena, cam bănuitoare.

— O, dar e foarte simplu, zice patronul. Producem în proporție de nouăzeci la sută rădăcini de fumat, și Armata seidă n-ar putea rezista nici măcar o zi fără ele. Cum suntem singurii care le putem prepara, ne lasă în pace.

Selena e cam sceptică în legătură cu bișnița.

— De la ce copac sunt rădăcinile?

— Depinde. Tei, mușețel, verbină... naturale, în orice caz, spune patronul cu un zâmbet care te lasă perplex. Vreți să încercați? propune amabil, ca șarpele care a oferit mărul.

— Nu, mulțumesc, domnule...

— Prietenii îmi spun Max, răspunde, zâmbind cu toți cei treizeci și opt de dinți. Și voi? Pe voi cum vă cheamă?

— Eu sunt Selena, fiica împăratului Sifrat, al cincisprezecelea cu acest nume, Guvernatorul Primelor Ținuturi.

— Uau! exclamă patronul, prefăcându-se impresionat. Alteță, adaugă, aplecându-se și sărutându-i mâna.

Selena își trage mâna, pentru a-și prezenta tovarășii.

— El e fratele meu, Moț. Dar îi poți spune Moțișor.

Artur a băut destul ca să se poată prezenta singur.

— Iar eu sunt Artur! De la Artur de acasă! De ce mi-ați tăiat toate paiele? întreabă apoi direct, atât cât îi îngăduie alcoolul.

— Asta-i bișnița! Seizii ne-au cerut să le curățăm și să li le trimitem pe Râul Negru, care duce direct la Necropolis.

Auzind vestea, cei trei se ridică plini de speranță.

— Acolo trebuie să ajungem și noi! Ne poți ajuta? întreabă prințesa fără ocolișuri.

— Ei! încetișor, Alteță! Nu-i ușor de ajuns la Necropolis. Dar de ce să mergeți în asemenea loc? întreabă patronul.

— Ca să-l nimicim noi pe M., nu el pe noi, mărturisește Selena.

— Doar atât? spune Max, oarecum surprins.

— Doar atât! replică Selena, mai serioasă ca nicicând. Max

are de ce să se teamă.

— Și de ce vrea M. să vă nimicească? întrebă patronul, curios din fire.

— E o poveste lungă, îl asigură prințesa. Să spunem că eu trebuie să mă mărit în două zile și să-i urmez tatălui meu la tron, iar M. Blestematul nu-i de aceeași părere. Știe că, de cum ajung la putere, n-o să ne mai poată invada țara. Așa sună prezicerea.

Max pare interesat mai ales de prima parte, cea privitoare la căsătorie.

— Și... cum îl cheamă pe fericitul ales?

— Habar n-am. Nu l-am ales încă, răspunde prințesa, cu nasul pe sus.

Max își simte norocul pe-aproape și-i trimite un zâmbet prea mare ca să fie sincer. Artur simte mișcarea (și alcoolul).

— Ei, asta-i! Ușurel, amice, spune, împingându-l cu mâna. Suntem aici într-o misiune neîncheiată încă!

— Dar înainte de plecare meritați ceva reconfortant! Jack?! Încă un rînd! Al meu, propune patronul, spre marea bucurie a lui Moț.

În vreme ce chelnerul le umple paharele, Max se duce la DJ-ul instalat lângă brațul patefonului.

— Fulg-de-Nea?! Rotește barul, îi cere cam grăbit.

Pe loc, DJ-ul se apleacă în spatele patefonului și-i trezește pe cei doi kolomasai care ațipiseră pe rădăcina lor de fumat.

— Hai, băieți, în picioare! Pregătiți sosul! strigă.

Cei doi fumători se ridică leneș și se întind ca aluatul moale.

Se apropie de o enormă baterie de un volt și jumătate și o duc de-a rostogolul la locul ei. De cum începe să funcționeze, deasupra ringului se aprind lumini. Discul cu viteza treizeci și trei se pune molcom în mișcare, iar Fulg-de-Nea împinge safirul până la cântecul ales. Se simte apropierea sfertului de oră american. Max se apleacă spre Selena, mai cuceritor ca niciodată.

— Vreți să-mi acordați acest dans? întreabă, politicos ca un gentleman.

Selena zâmbeste, Artur nu.

— Avem mult de mers, Selena! Ar trebui să plecăm, spune, îngrijorat din pricina concurenței.

— Cinci minute de distracție nu fac niciodată rău nimănui, răspunde Selena, acceptând invitația, și de plăcere, dar și ca să-l tachineze pe Artur.

Max și Selena se duc pe ringul de dans și încep un slow.

— Moț! Nu poți face nimic? bombăne Artur, gelos ca un milimul.

În loc de răspuns, Moț mai ia o gură de Jack-fire.

— Ce vrei să fac?! întreabă, râgâind ca o rachetă. Peste două zile împlinește o mie de ani. E mare de-acum!

Artur e înciudat. Moț își plimbă privirea prin bar și zărește un kolomasai cu un cuțitaș la brâu.

— Dar e briceguțul meu?! exclamă micul prinț. Mă duc să-i spun doar o vorbă hoțului! Se ridică, bea în treacăt din paharul sorei sale și se îndreaptă hotărât spre bar.

Artur rămâne singur, disperat, distrus. Brusc, își ia paharul

și îl dă pe gât, la rândul lui, așa, ca să uite mai repede.

Capitolul 17

Max încearcă s-o tragă mai aproape pe Selena, care se opune politicos, ca în jocurile iubirii. Ea îi aruncă o privire lui Artur, a cărui zăpăceală pare să-i facă o mare plăcere: una feminină.

— Știi, nu va fi ușor de găsit un soț în doar două zile, explică Max, care a dat drumul mașinii de flecărit. Dar te pot scoate din încurcătură, dacă vrei.

— Ești drăguț, dar mă descurc și singură, răspunde Selena, pe care jocul o distrează.

— Îmi place să fac servicii. Așa mi-e firea. În plus, ai nimerit la țanc, acum e destul de liniște: n-am decât cinci soții!

— Cinci soții? Ai multă treabă, nu? se îngrijorează Selena, zâmbitoare.

— Sunt foarte harnic, o asigură patronul. Pot munci zi și noapte, șapte zile din șapte, și nu obosesc niciodată!

De la masa lui, Artur stă, obosit și trist, cu ochii pe prințesa care dansează. Cu altul.

„Oricum, e prea mare pentru mine, își spune descurajat. O mie de ani! Și eu n-am decât zece! Ce să fac cu o babă?!”

Un seid recrutor se pune în fața lui, nemaîngăduindu-i s-o vadă pe mica prințesă.

— Ce face un băiat frumos ca tine cu paharul gol? întreabă seidul cu zâmbetul vânătorului care a simțit un porumbel.

— Păi, mai întâi trebuie să fie gol, ca să vreau să-l umplu, spune Artur, înmuiat de alcool.

Seidul zâmbește. Prada-i a lui.

— Ai haz! Foarte bine, îl complimentează seidul. Simt că ne vom înțelege bine amândoi. Face un semn cu brațul în spate, fără să se întoarcă. Jack?! Mai toarnă-ne!

Moț vine la bar și-i dă una kololului care i-a furat cuțitașul; tipul se stropește cu Jack-fire.

— Ei?! Ce mai e?! țipă kolomasaiul, nervos ca melcul fără casă.

— E briceguțul meu! Mi l-ai furat! se răzvrătește Moț, arțăgos ca un pitt-bull. E al meu! L-am primit de ziua mea!

Kolomasaiul întinde brațul și ține băiețelul la distanță.

— Stai blând, arțăgosule! Și dacă, pur și simplu, am același briceguț cu tine?

— E al meu, sunt sigur! îl recunosc dintr-o mie! Dă-mi-1! insistă Moț.

Un seid se apropie înfipt de ei. Se simte gradatul din el.

— E vreo problemă? întreabă ostașul, cu aer de caporal-șef.

— Nu! Totul e-n ordine! îl asigură kolomasaiul, numai lapte și miere.

— Nu! Nimic nu e-n ordine, replică Moț. Mi-a furat briceguțul!

Hoțul zâmbește, de parcă ar fi vorba de-o glumă.

— E tare jucăuș puștiul! Dați-mi voie să vă explic, domnule căpitan.

Ca prin farmec, kolomasaiul a scos cu mare îngâmfare două artificii.

— O rădăcinuță? propune șmecherul.

Seidul șovăie, dar nu rezistă prea mult. Își saltă viziera și-și descoperă chipul. E pentru prima oară că se poate zări chipul unui seid, îndeobște cu casca pe cap, și imediat pricepem că ne-am fi putut lipsi. Capul îi e cu totul și cu totul gol. N-are păr, nici sprâncene, nici urechi, nici buze. Chipul îi e aproape rotund și neted, ca piatra șlefuită de eroziuni seculare. Una pestriță, roasă de boli. Ochii roșii și-au pierdut aproape toată energia, ca aceia ce-au văzut prea multe războaie. Pe scurt, nu-i plăcut la vedere. Seidul ia rădăcina și-o duce la gură. Kolomasaiul scapără un chibrit între degete, ca un adevărat profesionist. Seidul trage încet un fum, apoi zâmbește fioros.

Moș e îngrijorat. Afacerea nu pare a lua o întorsătură favorabilă. Între timp, Max a mai câștigat câțiva centimetri și s-a mai apropiat puțin de Selena.

— Ce zici de propunerea mea?

— Nu-i rea, dar căsătoria e ceva important și nu poți lua hotărârea după cum te taie capul, răspunde Selena, jucăușă precum mâța cu șoricelul.

— Tocmai de-aia îți propun un mic tur de probă. Al manejului, pe socoteala casei. Ai să vezi: încercarea moarte n-are.

Selena râde încetișor, amuzată de atâtea pretenții. Îi aruncă o privire complice lui Artur, dar el nici n-o vede. Stă cu nasul într-un contract, gata să semneze. Seidul recrutor îi întinde stiloul, iar el privește când la paharul dintr-o mână, când la artificii din cealaltă. Decide să înceapă cu paharul și, fără urmă

de strâmbătură, dă pe gât alt Jack-fire. Pune paharul jos și ia stiloul în mână liberă. Seidul îi strecoară contractul sub instrumentul de scris, ca să-i ușureze munca. Artur se grăbește să semneze, dar mâna Selenei îl oprește.

— Îmi cer iertare, dar... vreau să dansez cu el pentru ultima oară, înainte de a-l angaja altcineva!

Seidului nu-i prea place chestia, dar Selena îl duce deja pe Artur pe ringul de dans și se lipește de pieptul lui.

— E drăguț, că-mi acorzi acest dans, îi spune Artur, zâmbind fericit.

— Îți dai seama ce era să semnezi? întreabă Selena, mai supărată ca niciodată.

— Nu, nu prea, dar, de fapt, n-are nici o importanță, răspunde puștiul, înecat în alcool.

— Așa vrei să mă cucerești? Crezi cu adevărat că am să mă mărit cu un bărbat care fumează, bea și dansează ca un urs?

Artur are nevoie de câteva clipe, dar până la urmă pricepe. Se redresează un pic și izbutește să-și stăpânească picioarele, pe care abia le controlează. Selena surâde, în cele din urmă, în fața eforturilor supraomenești ale prietenului ei, care luptă cum poate mai bine cu alcoolul.

— E mai bine așa, acceptă ea.

Mica prințesă privește de la distanță.

— Îl lași pe pitic să-ți fure afacerea? îl întreabă Moț pe Max, care stă degeaba.

— Un pic de concurență n-a făcut niciodată rău nimănui,

zice Max surâzând, nu prea îngrijorat.

Artur își mai revine puțin. Dansul pare mai romantic, și el se lansează.

— Tu... tu crezi cu adevărat că... am vreo șansă cu tine? Cu toată diferența de vârstă?

Selena pufnește în râs.

— La noi, anii se numără după cum înfloresc albilițele, florile regale, ca mine.

— Da? Și atunci... Eu ce vârstă am?

— Aproape o mie de ani. Ca mine, răspunde prințesa, amuzată.

Artur își umflă un pic pieptul, încântat de brusca-i maturitate. Are poftă să pună o groază de întrebări.

— Și... înainte... erai o fetiță, ca mine? Vreau să zic: eu sunt băiețel, dar... O fetiță ca toate celelalte de la mine din cartier?

— Nu. Eu m-am născut așa, răspunde Selena, pe care întrebarea o tulbură un pic. Și n-am ieșit niciodată din Cele Șapte Ținuturi.

În vocea ei se simte un regret pe care probabil că nu-1 va mărturisi niciodată.

— Mi-ar plăcea să mergi cu mine, cândva... În lumea mea, mărturisește băiețelul, deja trist la gândul că o va părăsi într-o zi, chiar dacă peste o mie de ani.

Selena e tot mai stânjenită.

— De ce nu?! răspunde ușor disprețuitor, minimalizând importanța intențiilor lui. Dar, în așteptare, îți amintesc că avem

de împlinit o misiune... Necropolis!

Cuvântul sună în capul lui Artur cu un efect mai puternic decât al aspirinei.

Seidul recrutor, care și-a pierdut clientul, se duce la bar, în căutarea altei victime. Trece prin fața lui Moț, care încă se mai ceartă cu hoțul și cu caporalul-șef. Kolomasaiul e în mare vervă, versiunea turist internațional.

— Și acolo, pe loc mă poticnesc într-un cuțit înfipt în pământ! Mă gândesc imediat la o cursă, firește!

Seidul rânjește, cu plămânii plini de fum.

— E bună! pufnește în răs războinicul, fără să știe ce apreciază - povestea sau rădăcina din mână.

Moț suspină deznădăjduit. Nu-și poate recupera briceguțul pe care seidul îl tot sucește între degete. Un recrutor pune mâna vesel pe două noi victime, prea amețite ca să mai poată rezista. Selena îi privește plecând. Și asta îi dă idei.

— Cred că, urmărindu-i pe recrutori, ajungem în mai puțin de două ore la Necropolis.

Artur e de acord și-și ia misiunea în serios.

— Ai dreptate! țipă. Ajungem în mai puțin de două ore. Asta-i datoria noastră, spune, dus de valul patriotic și de restul de alcool. Cum ajungem, îmi găsesc bunicul, aflu comoara și, la sfârșit, scot untul din blestematul de Maltazar, de n-o să mă uite în veci!

La auzul numelui, pământul pare să stea în loc. De altfel, Selena a luat discul de-o margine și a oprit muzica. Vreo

douăzeci de seizi se întorc cu încetinitorul spre viitorul cadavru care-a avut năstrușnica idee de a-1 pronunța. Caporalul-șef își îndeasă pe cap casca, iar ea se umple de fum, căci n-a avut grijă să-și arunce țigara.

— Hopa, spune timid Artur, conștient că a sfeclit-o.

— Nu știu dacă ai fi un bun prinț, dar, în așteptare, ești, fără îndoială, regele gafelor, îi aruncă Selena, privindu-l cu reproș.

Max își regăsește zâmbetul.

— S-ar zice că atmosfera se încălzește. Showtime! îi face un semn prințesei, care dă drumul discului și pune piciorul pe safir. Muzica reîncepe. A fost odată în Vest. Seizii se apropie și înaintează încet spre perechea care dă înapoi.

O să fie mare scandal în salon.

— Artur?! Ai trei secunde să-ți treacă beția!

— Da? Bine. Dar... dar cum îți poate trece beția în trei secunde?

Selena îi trage o palmă peste față. O pleasnă din cele pe care nu vrei să le primești zilnic. Artur dă din cap. Îi clănțane dinții.

— Mulțumesc... A trecut!

— Cu atât mai bine, spune fetița, scoțând spada din teacă.

— Și eu cu ce mă bat? se sperie băiețelul.

— Tu spui rugăciuni!

Selena se pune în gardă, în vreme ce discul, care încă se mai rotește, îi face să treacă pe lângă Max și DJ-ul lui.

— Ei! Puștiule?!

Patronul scoate o spadă și i-o aruncă lui Artur în trecere.

— Mulțumesc, domnule, spune Artur mirat.

— Hai! Fă-i pe toți să danseze, îl îndeamnă Max pe DJ, care împinge safirul spre alte striatii.

Se schimbă filmul. Poveste din cartierul de Vest. Artur ia poziție lângă Selena, iar seizii se desfășoară, încercuindu-i pe cei doi. Moț merge în urma seidului care i-a furat briceguțul și-l sfătuiește amabil.

— Dacă apeși pe 65, iese sabia-laser. E clasic, dar întotdeauna eficient.

— Da? E adevărat? Mulțumesc, micuțule, răspunde seidul, afumat tot. Războinicul apasă pe 65 și o flacără monstruoasă îi arde casca cu tot ce era în ea, adică nu prea mare lucru. Trupul seidului n-a mișcat, dar capul i s-a făcut cenușă. Moț își recuperează briceguțul, ce îi rămăsese în mâini.

— Mii de scuze! Am greșit. Poate invers? 56? Moț acționează butonul 56, și din briceag iese sabia-laser, albastră ca oțelul. Ei, așa-i mai bine!

La vederea laserului, ceilalți seizi fug, îngăduindu-i lui Moț să se apropie de Selena și de Artur. Acum sunt iar împreună, mai mult la rău decât la bine. Se așază spate în spate, cu spada înainte, formând un triunghi amenințător. Deodată, seizii scot vestitul lor strigăt și începe încăierarea. Prințesa își pune mitenele, apucă de marginea discului și începe să cânte scratch. Încăierarea e ritmată, mai plăcută decât un breakdance. Selena face pasă după pasă, arătându-și fără răgaz îndemânarea și agilitatea. Are grația și profesionalismul adevăraților cavaleri.

Arma lui Moț e mai ușoară și o folosește ca la popice. Artur are mai puțină experiență, dar evită destul de vioi loviturile, întinde spada, respingând un asalt, dar seidul îi face arma praf. Max e dezamăgit.

— O! Bietul băiat! Dar cine i-a dat, oare, o spadă atât de proastă?! se întreabă cu prefăcută milă.

Selena se uită la el, iar urâții încep să mormăie ca urșii. Artur fuge pe ring, făcând slalom printre loviturile ce cad de peste tot. Se ascunde în dosul safirului. Seizii nu izbutesc să prindă zvârluga, care le scapă mereu, și se năpustesc iar și iar asupra safirului, care saltă peste striții, sincopând melodia ca în cele mai reușite hip-hop-uri.

— Ce mai, micuțul are ritmul în sânge, spune patronul ca un mare cunoscător.

Trei seizi se ivesc în fața lui Moț, înarmați și ei cu săbii-laser.

— Trei contra unu? Nu vă e rușine? Foarte bine, triplez puterea. Moț apasă pe butonul ce-i anulează laserul și scoate un buchet de flori. Frumos, nu? spune stânjenit de greșeală.

Seizii încep să zbiere și se aruncă asupra micului prinț, care o ia la goană. Apoi se năpustesc spre masa unde se află deja Artur.

— Spada mea nu mai funcționează! exclamă Moț, căutând butonul cel bun.

— Nici a mea, răspunde Artur, arătându-i mânerul ce i-a rămas în mână.

Un seid se apropie de masă și o taie în două, dintr-o singură

lovitură dată cu sabia-laser. Prietenii se rostogolesc pe podea, fiecare pe partea lui.

— A lui chiar funcționează, spune Artur, tot mai speriat de tensiunea ce crește.

Moț se joacă nervos cu briceguțul și, până la urmă, declanșează o armă. Baioneta. Un tubuleț minuscul, care fabrică baloane de săpun. O sută pe secundă. În jurul micuților fugari se formează la iuțeală un nor, nu prea amenințător, dar îi face nevăzuți. Seizii le pierd urma. Simt că înnebunesc și bat aerul cu spadele, dar nu sparg decât frumoase baloane multicolore. Selena rănește un seid, apoi îngenunchează, cu spada deasupra capului, încercând să blocheze atacul altui războinic; îi ia rănitului cuțitul din dotare, pe care ostașul îl poartă pe osul tibiei, și i-l înfige în picior. Seidul a înlemnit de durere.

— Ei! Fii atentă! Nu-mi strica discul! strigă patronul contrariat.

Artur iese în patru labe din norul baloanelor de săpun și nimerește peste sacul pe care Moț îl poartă în spate. Cade peste picioarele unui seid. Războinicul își ridică spada cu încetinitorul, vrând să savureze clipa.

Artur e pierdut. Prinde câteva bile ce ies din sac și le aruncă în picioarele seidului, la întâmplare. Ceea ce îl poate salva sau îi poate scurta suferințele. În ambele cazuri, n-are nimic de pierdut, doar totul de câștigat. Micile bile de sticlă plesnesc la picioarele seidului, care le privește un moment, prea tâmp ca să nu fie curios. Un minunat buchet de flori exotice apare, ca prin minune,

în mai puțin de o secundă. E mai mare decât seidul!

— O! Flori! Ce frumos! spune soldatul, apropiindu-și mâinile. Trece prin fața buchetului și avansează spre Artur, care dă înapoi și cade în genunchi. Am să ți le pun pe mormânt, spune războinicul, agitând spada în văzduh.

Răutatea e oarbă, și seidul nu vede că, în spatele lui, floarea uriașă își cascadează gura carnivoră. Floarea cea frumoasă îl rupe cu dinții, apoi se pune liniștită pe mestecat prima jumătate de seid. A doua așteaptă nemișcată să devină felul doi. Artur privește năucit cum monstrul-floare își înghite mâncarea și râgâie cu zgomot.

— Să-ți fie de bine! spune băiețușul, puțin scârbit.

Moț apasă iar pe buton. Ar trebui să fie cel bun. În jurul lui stau trei războinici, care n-au deloc chef de joacă. Din briceguț iese un laser cu trei lame. Băiețelul își regăsește zâmbetul și-și arată arma cu mândrie. Cei trei seizi se privesc, apoi apasă fiecare pe laserul său, din care iese ceva. O sabie cu șase lame turnante. Moț înlemnește.

— E un model nou? întreabă politicoș, părând interesat de obiect.

Seidul care-1 înfruntă dă din cap că „da”, și-l plesnește zdravăn cu sabia, zburând-o pe-a lui. Briceguțul s-a închis și cade la pământ, dar un picior îl oprește: e cizma unui războinic, numărul 48, plină de sânge. Selena prinde discul și-l oprește treptat. Ringul-disc se învâрте tot mai încet. Lupta se oprește. Tăcerea își salută maestrul.

Întunericitul. Prințul Tenebrelor. Fiul lui Maltazar. Cei trei copii se strâng unul într-altul. Max pare îngrijorat.

Întunericitul are aerul unui seid, dar e mai impozant, iar armura lui e, categoric, mai înspăimântătoare. E mai bine dotat ca un avion de vânătoare și în Cele Șapte Ținuturi nu există armă pe care să n-o aibă deja. Cu excepția briceguțului pe care încă-și mai ține piciorul. Se apleacă încet și-l ia.

— Ei, Max? Dai mici petreceri fără să-ți anunți prietenii? întreabă Întunericitul așa, în glumă, sucind briceguțul între degete.

— Nimic oficial, îl asigură Max, zâmbind ca să-și ascundă stânjeneala. O mică partidă improvizată, așa, ca să atragem clienți noi.

— Noi? se miră prefăcut seidul. Ia să văd!

Războinicii se duc în cele două laturi ale ringului de dans, lăsându-i la vedere pe cei trei prieteni, strânși unul într-altul ca niciodată. Pe măsură ce înaintează, Întunericitul o recunoaște pe prințesa. Zâmbește satisfăcut.

— Prințesa Selena! Ce surpriză plăcută, spune, venind în fața ei. Ce face o persoană de rangul tău în asemenea loc și la ore atât de târzii?

— Am venit să dansăm puțin, răspunde prințesa cu noblețe. Întunericitul prinde replica din zbor.

— Ei bine, atunci să dansăm! spune, pocnind din degete.

Un seid arde o lovitură în brațul patefonului, instalând safirul pe un slow. Întunericitul face o ușoara reverență și-și oferă

brațele.

— Mai bine mor decât să dansez cu tine, spune Selenă pur și simplu, așa cum apeși pe buton ca să lansezi bomba atomică.

Neliniștiți, seizii se desfășoară în evantai. Întotdeauna se termină cu pagube când e insultat Întunericitul, mai ales de față cu toți. El încheie reverența, se ridică și afișează un zâmbet machiavelic.

— Dorințele tale sunt ordine pentru mine, spune, scoțându-și spada uriașă. Vei dansa pe veci! Întunericitul ridică arma, gata să-o facă bucăți pe Selenă.

— Și tatăl tău?! exclamă prințesa.

Animăluțul oprește brusc brațul în aer.

— Ce va zice tatăl tău, M. Blestematul, când ai să-i zici că ai omorât prințesa, obiectul poftelor lui nepotolite?! Singura persoană care-i poate aduce puterea definitivă, la care visează atât?! Selenă a nimerit drept la țintă. Odrasla o știe prea bine. Crezi că te va felicita? Sau te va pune pe frigare, ca pe ceilalți fii? Toți se cutremură înspăimântați. Selenă îl domină, iar Întunericitul lasă încetișor arma jos.

— Ai dreptate, Selenă. Ți mulțumesc pentru clarviziune, spune, băgând spada în teacă. E adevărat, moartă nu mai ai nici o valoare... Deci trăiește! exclamă zâmbind mândru de ideea ce i-a venit.

Dar Max îi citește gândurile.

— Selenă! Închidem!

DJ-ul a înțeles și se duce în fundul barului.

— Luați-i! urlă brusc Întunericitul, și treizeci de seizi se aruncă asupra eroilor.

Ca la surf, Artur privește cum îl ia valul.

— Avem nevoie de un miracol, spune.

— Moartea nu-i nimic când e vorba de o cauză dreaptă! îl asigură Selenă, gata să se sacrifice, ca orice prințesă. Scoate spada și începe să zbiere, ca să-și dea curaj. Atât de tare, încât stinge lumina.

Dacă n-a stins-o chiar ea. Oricum, în beznă domnește panica. Se aude vuiet de arme, tropot, săbii și dinți ce clănțane și mușcă. „Asta-i! Sunt aici! Am prins unul! Dă-mi drumul, imbecilule! Iartă-mă, șefu! Au! Cine m-a mușcat?” Cam așa se dialoghează în vesela luptă purtată prin beznă.

Max aprinde un chibrit, ce-i luminează chipul de tot râsul. Aprinde un artificiu, probabil pentru a savura mai bine spectacolul. Întunericitul vine sub lumina incandescentă. E nebun de furie, iar lumina roșie nu-l face nicidecum mai frumos.

— Ce se întâmplă? întreabă scuipând de furie.

— E ora zece. Închidem.

— Cum?! Acum închizi la zece?! se miră Întunericitul furios.

— Nu fac decât să-ți îndeplinesc poruncile, stăpâne, răspunde Max, devotat ca orice seid.

Întunericitul își caută cuvintele, pe care nu le găsește de furie.

— Redeschide în mod excepțional! urlă, gata să spargă chiar și cele mai solide timpane.

Max s-a speriat.

— Cool, spune liniștit.

Selena ia plăcuța de plastic pe care o pusese între cele două baterii și lumina se reaprinde. În centrul ringului de dans, e o grămadă de seizi. Te-ai crede la rugby, într-un moment prost. Întunericitul se apropie de ei și fiecare se retrage cum poate. Ultimii cam șifonați, dar mândri să-și arate cei trei prizonieri, turtiți din cap până-n picioare. Întunericitul se uită la ei, apoi se răsuțește, parcă în căutarea unei camere ascunse. Nu-i o cameră ascunsă, ci un video-gag. Max rânjește în colțul lui.

— Dată naibii micuța prințesă!

Întunericitul e gata să explodeze.

— Trebuie să-i găsiți! urlă fără încetare.

Capitolul 18

Vocea Întunericitului răsună până în subsol, unde au fugit cei trei.

— Ați auzit strigătul? Într-adevăr, n-are nimic omenesc! exclamă Moț.

— Sper că Max și prietenii lui nu vor fi pedepsiți pentru greșelile noastre, se teme prințesa.

— Nu-ți face griji pentru el, o liniștește Artur. Max e un flecar de primă mână! Sunt sigur că se descurcă!

Selena oftează. Nu-i place să fugă, dar Artur are dreptate.

— Hai! Nu uita că timpul trece și noi avem o misiune, îi amintește băiețelul, trăgând-o de mână.

Selena se lasă trasă, și cei trei se depărtează.

O vreme merg pe o bordură verde și reavănă de-a lungul unui nesfârșit zid de beton. Ajung la o graniță, un soi de placă gigantică de fontă. Cu siguranță, capacul unei scurgeri. Selena se postează în fața unei găuri, așezate pe pământ, chiar în centru. Nu-i prea mare. Abia de poți cădea în ea. Și e atrăgătoare ca orice gazoduct.

— Uite. Aici e, spune Selena, înghițind în gol.

— Ce-i aici? întreabă Artur, nădăjduind să nu priceapă.

— Drumul direct spre Necropolis, explică Selena, uitându-se la gaura fără fund. Aici începe Neștiutul. Nici un minimos nu s-a mai întors din acest oraș de coșmar. Așa că gândește-te bine, înainte de a mă urma, precizează prințesa.

Cei trei se privesc în tăcere. Fiecare e cu gândul la

formidabila aventură prin care tocmai au trecut. Artur o soarbe pe Selena din priviri, ca și cum ar vedea-o pentru ultima oară. Selena încearcă să nu plângă și se străduiește să zâmbească. Ce mult ar vrea să-i spună vorbe dulci, dar asta ar face și mai grea despărțirea. Artur îi întinde încetișor mâna, peste gaură.

— Aventura mea e legată de a ta, Selena. Viitorul meu e deci alături de tine.

Spatele prințesei e străbătut de un scurt frison. Ce s-ar mai arunca în brațele lui, dacă protocolul ar îngădui-o. Își pune mâna într-a lui. Moț o pune pe a lui peste ale amândurora. Astfel, cei trei încheie un pact. Vor merge până la capăt împreună, și la bine, și la rău.

— Cum vor vrea zeii, spune prințesa solemnă.

— Cum vor vrea zeii, reiau în cor cei doi băieți.

Cuprinsă de o mare inspirație, Selena se lansează în gaura clisoasă. Moț se ține de nas și se aruncă după sora lui, fără să mai stea pe gânduri. Gaura îl înghite și pe el. Artur stă o clipă nemișcat, impresionat de puțul ce înghite trupuri, ca o sabie mișcătoare. Apoi trage aer în piept și sare în gaură cu picioarele strânse.

— Între noi doi, Maltazar! urlă înainte de a se face nevăzut, înghițit și el de beznă și de noroi.

A mai pronunțat o dată numele blestemat. Să sperăm că, de data aceasta, îi va purta noroc.